

Lidérőfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!

Milton Gray • n13 • Tumicz Krisztina • A.K. András
• kosakati • R. Harbinger • Bezdomny • Zspider
• Mortelhun • Erdős Sándor • SzaGe • kovacsgabor
• edwardhooper • Józsa Bence • jocker • Kohász
• angyalka146 • Seth F Henriett (FH)
• Vihartáncos • Early Moon • Craz

XVI. évf., 11. szám, 2024. november

Christmas Elves

Love Oath

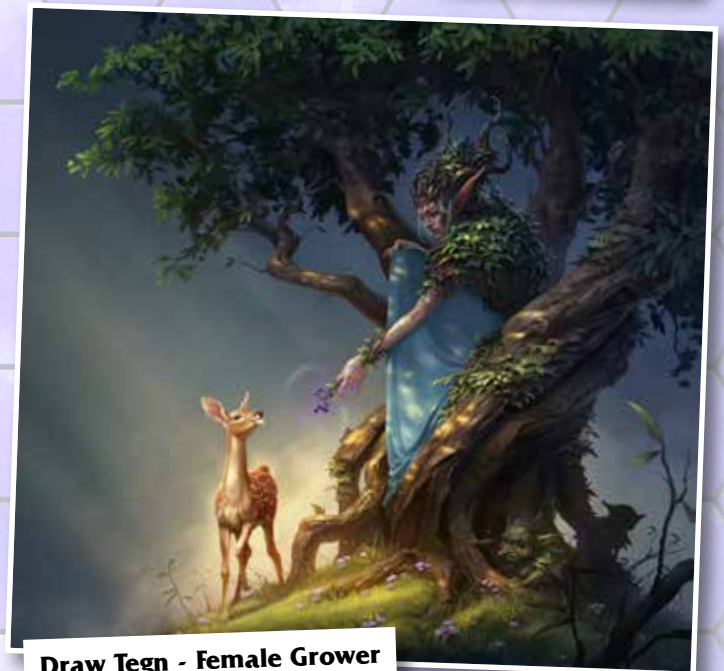
Christmas clash

Mr.Blue - ArtWar 4

Merry Christmas

Draw Tegn - Female Grower

INFO BOX

DARIO JELUSIC – ART DIRECTOR AT ATOMHAWK

A horvát származású művész jelenleg Newcastle-ben, dolgozik. Munkái többek között megtalálhatók a Games Workshop, a Warner Bros, az Electronic Arts, és a Lego termékeiben.

Portfólió:

<https://dariojelusic.artstation.com>

Közösségi média:

<https://www.facebook.com/dario.jelusic.3>

<https://www.instagram.com/dariojart>

Szerkesztői köszöntő

Lassan de biztosan végül ismét megérkeztek az év végi ünnepek. Ahogy véget ért a mindenszentek és halottak napja páros, vagy másoknál a halloween, úgy követte néhány helyen már másnap a karácsony.

Mi azonban tartjuk a ritmust, és izgatottan várjuk a Mikulást, meg a krampuszait, hogy vajon mit tesznek majd a szépen kipucolt, ablakba kitett csizmánkba. Vajon csomagot kapunk édességgel, gyümölcsökkel? Esetleg virgácsot? Esetleg hagyjuk a francba az egész mizériát, és csak hagyjuk ott a sarokban a saras lábellenket? Mégiscsak felnőtünk már, és nem hiszünk az efféle mesékben.

Ám valahonnan mélyről ilyenkor mégis előbújik gyermeki énünk, reménykedve, talán ismét átélhetjük a csodát, amelyet ifjunc korunkban. Az is lehet, hogy a saját gyermekeinkkel megnézünk egy mikulásos filmet, miközben kiosonunk a "mel-lékhelyiségbe", hogy amíg leköti őket a mese, csizmácskáikba rejtjük apró ajándékainkat, és egy kis darabot a szívünk-ből.

Mire felnövünk, lehet, elfelejtjük, hogy mi a legnagyobb ajándék a gyermekeink számára, különösen ebben a felgyorsult világban. A legnagyobb, pótolhatatlan ajándék a velük töltött időnk. Mert megvehetjük számukra akár az univerzumot magát, ha sosem vagyunk velük, az sem ér egy fikarcnyit sem. A közösen eltöltött időben pedig nem csak mi adunk, hanem ők is. Örömet, boldogságot, feledhetetlen pillanatok, amelyeket egyszer, csak akkor tudunk átélni. Induljunk neki ezen gondolatokkal az év utolsó hónapjának.

Jimmy Cartwright

Tartalomjegyzék

Novellák

Milton Gray - Lángocska	4
n13 - A hegedűművész halála	7
Tumicz Krisztina - Exit	8
A.K. András - Vágyakozás	9
kosakati - Szafarin...	11
R. Harbinger - A holnap ígérete	13
Bezdomny - A borzalom anatómiája	16
Zspider - Horror Hava - Muertos	18
Mortelhun - A rőt szakállú torzó	24

Sorozat

Erdős Sándor	
Szellemek árnyéka 24-29. fejezet	25

Mozijegy

SzaGe - Terrifier 3 (2024)	31
---	----

A Nyakonöntött Próbagoblin

Szolgáltatóház ajánlásával

Fantázia Enciklopédia Varázslóknak

Vihartáncos - Megkészt idő	32
Early Moon - Hódolatom, Nagyvazze!	32
Vihartáncos	
- Árnyam, árnyam, mondd meg nékem!	34
Craz - Sárkányfalevél	34
Vihartáncos - Aki másnak árnyat ás	35

Versek

kovacs-gabor - Tóparton	36
Erdős Sándor - Mohácsnak könnyei	36
edwardhooper - Álom	36
Tumicz Krisztina - Valaki más	36
Józsa Bence - Az Ígéret napja	37
jocker - Estefelé	37
Kohász - Helycsere	37
Mortelhun - Halvány csillag	37
angyalka146 - Advent	37
Mortelhun - Őszön hajózza	38
Seth F Henriett (FH)	
- Züllött kóborlásaim évtizedei XVII.	38
Tumicz Krisztina - Holnap véget ér	38
edwardhooper - Te vagy nekem	38

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

Milton Gray

Lángocska

Megtörtént eset alapján

A lift aprókat rándulva állt meg, s ahogy kilépett, az ajtaja halk surrogással máris zárult mögötte. Szeme sarkából még látta a halványzölden világító, felfelé mutató nyilat, hallotta a fentről leszáradó emberi hangokat, aztán elindult, és néhány pillanattal később már a lakása ajtaját nyitotta. Belépett, a fogásra akasztotta válltáskáját, lerúgta cipőit, lehúzta zoknijait, és a kellemesen hűvös járólapon meztelen talpaival araszolt a nappali ajtajáig. Pólóját a kanapéra dobta, az ablakhoz ment és leengedte a redőnyt. Megkerülte a dohányzóasztalt, a fotelbe huppant és kinyújtotta lábait. Fülledt félhomály töltötte be a szobát. Hátrahajtotta fejét, mély lélegzetet vett. A redőny rosszul illeszkedő lemezei közt belopakodó fénysugarak plafonra rajzolt absztrakt mintáin akadt meg a tekintete. A fáradtság hullámai járták át tagjait, gondolatai azonban a nap még hátralévő feladatai körül forogtak. Ha szerda, akkor esti középiskola. Horváth Antinak mára ígérte a Rádiótechnika újság márciusi számát, Kelemen Laci viszont ma hozza a kazettás magnóját, aminek javítását néhány napja ígérte meg. A földszinten lakó közös képviselőnek lefelé menet még be kell adnia a múlt havi közös költséget aztán rohanhat a buszra. A televízió melletti digitális óra kijelzőjére pillantott. Fél három elmúlt. Nagyot szusszanva felállt, kisetett a fürdőszobába, gyorsan lezuhanyozott, megszárította a haját, aztán visszament és átöltözött. Kifelé felkapta és becsúsztatta a Rádiótechnikát a tanszerekkel teli, előző este már a fogásra készített válltáskájába, és ment is kifelé. A lift fentről érkezett és a kilencediken lakó két fiatal lány köszönt rá amikor beszállt. Néhány szót váltottak amíg a lift a földszintre ért, aztán mindenki ment a dolgára. A közös képviselőnél is hamar végzett, mégis futva kellett megtennie a buszmegálló előtti harminc métert, mert az utasokkal teli busz éppen beállt. Többen szálltak fel, mint le, hát tülekednie kellett, hogy felférjen. Az autóbusz komótosan kapaszkodott az emelkedőn felfelé és a régi temető hajtókanyarjától gyorsulva egy enyhe ívű forduló után az út felett átívelő kötélpálya védőhídja alatt áthaladva ért fel a Petőfi téri megállóba.

– Hahó, barátom! – veregette meg a vállát hátulról valaki, amint éppen lekászálódott a buszról.

Amikor talajt érzett a lába alatt, megfordult. Horváth Anti lépett le a nyomában.

– Szia, Anti! Bocs, nem vettelek észre.

– Ez a tömegnyomor! Levegőt alig kap az ember – válaszolt a másik, miközben egy doboz cigarettát nyújtott felé. – Rágyújtunk?

– Kösz, nem. – Kiemelte a táskájából az újságot. – Nézd csak! Elhoztam a Rádiótechnikát.

Anti a szemébe kapó cigarettafüsttől hunyorogva nyúlt az újságért, majd becsúsztatta a vállán lógó táskájába.

– Beugrunk a Gyémántba egy sörre?

– Szerintem annyi időnk már nincs. Esetleg sulit után.

– Akkor menjünk!

Átsiettek a zebrán és a járda lépcsőfokait kettesével szedve a park fái árnyékában értek fel az épülethez.

A földszinti folyosót a tanterem előtt gyülekezők beszélgetéseinek zsvivaja töltötte be. Az utolsó tanterem ajtajánál laza csoportba verődve várták az órakezdetet a többiek. Marcsi, az alig húsz éves lány a frissen festett csillogó körmeit mutogatta a nála jóval idősebb Margónak. Valamivel arrébb, a társaságból egy fejfelé kimagasló Patya igazgatta a válláról lecsúszó dzsekijét.

– Szevasztok! – lépett ki a fal mellől Kelemen Laci.

– Szia, Kele! – nyújtott kezet neki – Jól vagy? Mizujs?

– Semmi. Vagyok. Az idióta főnököm nem akart elengedni.

– Aztán mégis? – hunyorgott rá Anti.

– Ja. Látod! Figyelj, Szixus! – fordult felé. – Nem hoztam a magnót, mert megjavítottam magam.

– Te javítottad meg? – nézett rá értetlenkedve, mert Kele egyébként géplakatos volt.

– Aha! Emlékeztem rá, hogy a múltkor bekapta és eltépte az egyik kazetta szalagját. Megnéztem és láttam, hogy egy leszakadt szalagdarab rátekeredett a lejátszófej terelőtengelyére. Aztán fogtam egy tűt, és óvatosan lepiszkáltam róla. Azóta megy rendesen.

– Végül is jó hír. Nem nekem kell piszkálódnom – nevette el magát. – Milyen óra lesz az első?

– Magyar – húzta el a száját Anti. – A múlt órán dolgozatot írtunk. Nem emlékszel?

– Most, hogy mondod, tényleg. Lehet, hogy Lángocska megint depressziós lesz?

– Jó napot, fiúk! – köszönt rájuk váratlanul a tanár. – Igen, megint okot adtak rá. – És megállás nélkül ment tovább a tanterem ajtajáig. Kinyitotta és egy lépést hátrált, hogy a várakozók beléphessenek.

– Megjött a nap fénypontja – suttozta Kele –, de rossz előérzetem van.

– Ezt már rutinból csinálja. Te láttad már valaha mosolyogni?

– Uraim! Lehetne egy kicsit gyorsabban? Mire bevonulnak, már ki is csengetnek – szólt rájuk emelt hangon a tanár.

– Na, mit mondtam? – fordult feléjük Kele. – Húzzunk bele!

Szixus a középső padsor harmadik padjába ült le. Anti valamivel később ért oda, mert Marcsival még váltott

néhány szót. A tanárnő az asztalon matatott az iratai, és az eszközei között, végül egy köteg lappal a kezében az asztal elé sétált, majd nekitámaszkodva körbejárt tekintete.

– Zoltán! Kérem a felső ablakot nyissa bukóra! Köszönöm! – szólta a szélső padban ülőhöz.

Aztán visszaballagott a táblához és nagy széles betűkkel ráírta, „MIÉRT?”.

Megfordult és idegesítően lassan, emelt hangon felolvasta.

– Miért? Meg tudná mondani valamelyikük, hogy ez a szó mit jelent? Mondjuk Margó, ön már elég idős és tapasztalt ahhoz, hogy ez ne legyen gond.

Margó zavartan nézett néhány pillanatra, majd bizonytalanul kinyögte.

– Ez egy kérdés.

– Na persze, egy kérdés, de én azt kérdeztem, hogy tudja-e valaki, hogy ez mit jelent – fordult el tőle a tanárnő. – Esetleg Béla?

– Valaminek az okát kutató szó – jött a válasz a hátsó sorokból.

– Jó! Ez már jobb! – válaszolta a tanárnő, majd a kezében lévő iratcsomót felemelve megismételte.

– És ezt miért?

Lassan körbejárt a tekintete, de egyértelmű volt, hogy nem válaszra vár.

– Ezek a múlt óra dolgozatai. Nézzék, lányok és fiúk! Maguk mind felnőtt emberek, nem kényszeríti önöket senki a tanulásra. Marcsi, kedves! Ön, ha jól tudom, szabász a varrodában. Edit! Ön pedig eladó egy pékségben. Kele!

– Igen tanárnő? – ugrott fel a székéről Kele.

– Üljön le! Maga pedig lakatos. Zoltán. Ott hátul! Önnek mi a munkaköre?

– Párttitkár vagyok a falumban.

– No! Ez még szebb! Tudják, nekem mindegy, hogy mivel keresik a kenyerüket, az viszont nem, hogy ha innen a negyedik után távoznak, rendelkeznek-e az idejövételüknel magasabb szintű tudással. És ez nem azért van, mert nekem ez a rögeszmém, hanem azért, mert engem ezért fizetnek.

Azzal elindult a padosorok között, és elkezdte kiosztani az előző órán íratott dolgozatokat. Már majdnem végzett, amikor Szixusék padjához ért.

– Antal! Tudja, hogy mit jelent a MIÉRT?

– Hát így konkrétan nem tudom megfogalmazni, de ha a tanárnő elmondja, elhiszem – vigyorodott el Anti, de jobb lett volna ha nem teszi.

– Önnek ez vicces? – fordult a dühtől vörösbe a tanárnő arca. – Nézzék! És ez most mindannyiójuknak szól. Túl vagyok az ötvenen, van egy alkoholista férjem, két tinédzser lányom. Higgyék el, lenne mivel foglalkoznom otthon. Én egyáltalán nem vagyok különleges ember, teljesen átlagosnak tartom magam. Éppen ezért, amit én meg tudok csinálni, azt joggal várom el másoktól is. Önök a harmadik gyalázatos dolgozatot írják ebben a negyedévben, pedig sokkal többre képesek. Ez nem csak önöket, hanem az én munkámat is minősíti. Anti, a vicces fiú! Tehát mit is jelent a miért szó? Elmondom! A „MIÉRT?” kérdés a kíváncsiság és az értelemkeresés egyik alapvető kifejeződése, amely egy jelenség, esemény vagy állítás

mögötti okot, célt vagy értelmet kutatja. Az értelmet. Anti, maga megint olyan dolgozatot írt, amit egy általános iskolás messze meghalad. Értem én, hogy önnek a bányában a szívlapát kezeléséhez nincs szüksége Bánk bánra, vagy, hogy a bányász fizetésének felvételekor – ami messze több mint az én tanári bérem – nem érzi át Madách Ember tragédiáját. De ha így van, mi a jó fenének jár ide, ha tudás és ész helyett megelégszik az önre ragadt bánya porával? Szóval! Felteszem önnek külön a kérdést, ami az értelmét kutatja valaminek. Miért?

A teremben megfagyott a levegő. Lángocska kemény, következetes és okos embernek tartotta mindenki, méltóságot sugárzó, egyben távolságtartó megjelenéséért. De ez a hangnem másról is árulkodott. Nyilván lehetett benne személyes belső motívum is, de ez most annál jóval többről szólt. Anti pedig lassan kiemelkedett a padból, és a tanárnőhöz fordulva, hogy mindenki jól hallja emelt hangon megszólalt.

– Tudja, Lángocska – mert a háta mögött így becézzük –, a bányában dolgozom, mint vajúr. Igaz, szívlapát csak ritkán van a kezemben mert az a csillések eszköze. Hajnalban fél ötkor kelek, mert a busz, ami az aknához visz ötkor indul. Fél hatkor már a szenes, előző napi izzadságtól még nyirkos bányászruhában, csizmában, a bilétámat szorongatva ott állok az aknánál sorba, hogy a föld alatt hatszáz méter mélyen várakozó népest, ami hat órákor indul befelé a fejtések felé, elérjem. Egész nap a szemet túrom a réselővel, pakolom a támokat, és figyelem a kaparót nehogy elakadjon a túl sok szén miatt. Közben csatagosra izzad a bőröm, levetem az ingem és félmeztelenül a szénportól fulladva dolgozom a bánya elhasznált meleg levegőjében. Gondolni sem merek arra, hogy mi lesz a családommal, ha itt történik velem valami. Aztán lejár a műszak, kifelé menet már a külszínen a lámpakamra melletti falézőlő tábla sarkába reggel elrejtett cigarettáért nyúlok, mert addigra felszabadul a tudatalattimba rejtőző napi rettegés, és a dohányfüsttel együtt az is távozik. De a fürdőből kifelé menet már tiszta utcai ruhában a büfében még be kell dobni egy sört, hogy otthon a két lányom, mert nekem is az van és szintén tinédzserek, apát mosolyogni lássák, amikor hazaér. A nagyobbik lányom most negyedéves gimnazista, a kisebbik másodikos a közgazdasági szakközépben. Mindkettőt szeretném egyetemre járatni, mert megérdemlik. A vajúr szakmához valóban nincs szükségem az érettségire. Viszont nagyon szeretném, hogy a gyerekeim diplomásként büszkék legyenek az apjukra, hogy nekik ne kelljen szégyelleniük, hogy apjuk csak egy vajúr. Tudja, tanárnő, én nem foglalkozom azzal, hogy ezidő alatt, maga hogy él, mit csinál, mit érez, az az ön élete. Hát ne sopánkodjon, ne nagyképűsködjön, hanem tegye a dolgát, azt amiért fizetik. Tanítson!

Döbönt csend ült a termen, mindenki a tanárnő reakcióját várta. Anti megfordult és visszaült padjába és a táblára írt MIÉRT? felíratot bámulta kitartóan. A tanárnő a meglepetéstől még kis ideig álldogált, majd mint aki álmából réved megfordult és visszaballagott a tanári asztalhoz.

Az óra hátralévő része a következő tananyag megismerésével telt, de a hangulatán érzékelhető nyomot hagytak

a történetek. Amikor a társaság óra végén elhagyta a tantermet, a tanárnő Anti után szólt.

– Anti kérem! Várjon egy percet, négyszemközt szeretnék beszélni önnel.

– Fontos, tanárnő?

– Igen, fontos.

A tanterem ajtaját nyitva hagyva visszamentek a tanterembe.

– Szerinted kirúgatja Antit Lángocska? – fordult Szixushoz Kele.

– Nem hiszem. Lehet, hogy Anti kap most egy fejmosást, lehet, hogy újraírta vele a dolgozatát, de szerintem csak ennyi.

Ekkor jöttek ki a teremből. Lángocska Anti után bezárta az ajtót és elhaladva mellettük fátyolos hangon odaköszönt.

– Szép estét! Akkor a jövő héten.

– Viszont! – válaszoltak kórusban.

– Mi volt ez? – fordult Szixus Antihoz

– Mi? Semmi. Elnézést kért és felajánlotta, hogy segít behozni a lemaradásomat, ha elfogadom.

– És? Akkor nyelvi korrepetálásban lesz részed? – vigyorgott Kele

– Hülye vagy! Ez komoly. Tényleg segít...

– Oké, de ha az érettségid kettes lesz, dumálhatsz nekem, amit akarsz.

Már csak egy forduló volt hátra az udvarhoz vezető járdán. Az iskola falára függesztett hangszórókból harsozott a „Ballag már a vén diák”. Az út túloldalán a meghívottak sora egészen az utca végéig ért. Vakuk villantak, kezek integettek, amint a ballagók sora elhaladt előttük.

Szixus lazított a nyakkendőjén, és inge legfelső gombját kigombolta. Nem szerette ezeket az öltönyös ünnepélyeket, ráadásul az alkalomra vásárolt cipő szorította a lábfejét. A nap is egyre erősebben tűzött, és a homlokán legördülő verejtékcsepp a szeme sarkába kúszott.

– Kéri? – nyújtott felé egy papír zsebkendőt Lángocska, majd hátrafordult a mögöttük ballagók felé. – Egy pillanatra álljunk meg!

Szixus megtörölte homlokát, hunyorgott még néhányat.

– Köszönöm! Mehetünk.

Lángocska ismét belékarolt majd a másik karját nyújtva a túloldalán állóhoz fordult.

– Antal! Induljunk!

Néhány méter után ott álltak az iskola udvarán, Lángocska balján Szixussal, jobbán Antival és mögöttük az osztály. Félórás ünnepi beszéd után az igazgató lezárta az ünnepélyt. A végzősöket rokonok, ismerősök hada vette körül.

– Tanárnő! Egy pillanatra kérem a türelmét! – kérte Anti, majd a várakozók felé intett. Hárman jöttek oda, két fiatal lány és egy középkorú hölgy. A lányok egy-egy gyönyörű csokrot adtak ár Lángocskának.

– Bemutatom a feleségemet és két lányomat.

– Jó napot! – nyújtotta kezét Anti felesége. – A nevem Kata. Nagyon hálásak vagyunk!

– Jó napot! – mosolyodott el a tanárnő. – Ugyan miért?

– Tóni olyan sokat mesélt önről, az óráiról. És higgye el, én igazán látom, érzem a változást rajta.

– Tóni? Hát ezt eddig nem mondta. Tudja kedves, egy életre való leckét viszont én kaptam tőle.

Majd a lányokhoz fordulva folytatta

– Nagyszerű ember az édesapjuk, legyenek büszkék rá! – mondta, majd Antihoz fordult. – Ne haragudjanak, men-nem kell! A lányaim várnak. – Kezet nyújtott Katának, Antinak és végül a két lánynak.

Szixus az épület sarkáig kísérte, ott elváltak. Soha többé nem találkoztak. Negyvenöt év telt el azóta. Generációk mentek, generációk jöttek, és Lángocska akkori definíciója ma időszerűbb, mint eddig bármikor.

„A miért az értelemkeresés egyik alapvető kifejeződése.”

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Olvasnál valami olyat, ami horror, de mégis szellemesen szórakoztató?

Akkor a
simagöröngyösi zombi apokalipszis
neked szól!

A két kötetes antológia
ingyenesen,

több formátumban letölthető:

<http://www.zombiapokalipszis.hu>

n13

A hegedűművész halála

Réz Tihamér hegedűs volt a javából. Négyévesen kezdett el a hangszeren játszani és igazi csodagyerekként tartották számon. Mára az idő jócskán elszaladt felette. Az ötvenes éveiben járt, mégis kitűnő formában volt, és rajongói rendszeresen megtöltötték a koncerttermet.

Ám mindenkinek lehetnek rossz napjai, és ez alól Tihamér sem volt kivétel. Ez a mai sajnos pont egy ilyen nap volt. Nem tudni, miért.

Erről egyébként több elmélet is napvilágot látott. Volt, aki egy katasztrofális szerencsejáték-veszteséget emlegett, ami anyagilag taccsra tette a művészt. Mások azt mesélték, hogy Tihi, aki ezidáig boldog házasságban élt, reménytelenül szerelmes lett egy feltűnően csinos és fiatal klarinétos lányba. Olyan is volt, aki biztos forrásból tudta, hogy Tihamér csúnya verekedésbe keveredett, és véletlenül megölte haragosát, majd elásta hátul a kertjében. Ismét mások meg azt terjesztették, hogy gyógyíthatatlan betegségét diagnosztizáltak nála.

Hogy ezekből mi igaz, nem tudhatjuk, viszont azon az ominózus napon hősünknek valóban cudar kedve volt. Már korán reggel elkezdte alkohollal kezelni a depresszióját, ami a nap előrehaladtával egyre csak súlyosbodott. Délutánra már odáig jutott a lelki válságban, és az alkoholizmusban, hogy elhatározta, megöli magát.

„Agyó, gonosz világ!” – gondolta. Leveti magát arról a szikláról, ami a város fölé magasodik, nem messze a lakásától. Ám mégis, hogy méltóképpen távozzon e szomorú sárgolyóról, mielőtt leugrik, még eljátszik egy csodás hegedűdarabot, a legjobb tudása szerint, de úgy, hogy az égiek is elsírják majd magukat gyönyörűségükben.

Egy darabig azon tűnődött, mit válasszon. Talán egy virtuóz Paganini capricciót? Vagy Bachtól egy fúgát? Netalán Vivaldi valamelyik szívhez szóló concertoját? Esetleg Csajkovszkij híres hegedűversenyét? Mindegy, úgy döntött, majd a helyszínen kitalálja. Ami legjobban illik a hely hangulatához.

Készülődni kezdett, ivott némi vodkát, és az üveget meg a hegedűtököt magához véve elindult fel a hegyre.

Egy darabig busszal ment, aztán gyalog kapaszkodott felfelé a magas, kiugró szikláig, ahol egy hatalmas szürke betonkereszt hirdette Jézus Urunk dicsőségét. Menet közben többször meghúzta a vodkásüveget, hogy bátorságot merítsen e nehéz, és bátorságot igénylő feladathoz.

Már beesteledett, mire felért, ruhája átizzadt, cipője sáros lett. Körmei alól földes fűcsomók kandikáltak elő a mászástól. Lehelete vodkától bűzlött.

A város fenségesen terült el alatta. Tihamér egy darabig csak ült és nézte. „Az angyalok is ilyennek láthatják” – gon-

dolta. „Nemsokára én is megtudom, mi van odaát. Most hegedűlök egyet, aztán leugrok. Legyen végre vége ennek a szenvedésnek.”

Halk kattintással nyitotta ki a hegedűtököt, és rutinos mozdulattal emelte ki az öreg mesterhegedűt, ami akár egy szerető és hűséges asszony simult a kezébe. Végül a chaconne mellett döntött. Istent dicséri, mint Bach legtöbb műve.

Álla alá illesztette a hangszeret, mély lélegzetet vett, majd belekezdett. Oly szépen és szomorúan szólt a chaconne, hogy a szíve is belefájdult, mégis megnyugtatta.

De aztán valami történt. Először el sem akarta hinni. Elrontotta! Pont most! Rádadásul annál a könnyű résznél! „Bocsáss meg Uram! Kezdek újra?” Ivott még egy kis vodkát. Az erős szesz csak úgy égette a torkát.

„Ez az! Igen, most jó lesz. Azoknak a hármás és négyes hangzatoknak, tisztán kell szólni.”

Újra belekezdett, és megint ugyanott rontotta el. Aztán megint, és megint. Egyre idegesebb lett. Ivott volna még, de az üveg időközben kiürült.

„Szarban vagy!” – gondolta. „Az utolsó koncerteden így beégni... Addig nem ugrom le, amíg rendesen el nem játszom, az hétszentség” – fogadkozott.

Újrakezdte. Nem hiába volt az egyik legjobb hegedűs. Hihetetlen akaraterével és elszántságával kigyakorolta a legnehezebb tételeket is. „Azért is eljátszom.” Aztán csak hegedült, néha káromkodott, sírt vagy a fogait csikorgatta, de mindig újrakezdte.

Aztán a végén, jó sokára, elkezdett úgy szólni az egész, ahogy elképzelte. Annyira tisztán és átéléssel játszott, hogy az éjszaka lényei köré gyűltek és csendben hallgatták.

Valami történt. Többé már nem Tihamér volt, hanem maga a varázslatos Orfeusz, akinek hangjától megolvadnak a sziklák, életre kelnek a halottak és újra kisüt a nap.

És tényleg, a keleti horizonton már egy égő vörös csík jelezte az új nap kezdetét.

Befejezte a darabot. Időközben az alkohol is elpárolgott már a testéből. Frissnek és erősnek érezte magát. „Azért is megcsináltam” – gondolta büszkén, miközben visszarakta a hegedűt a tokba.

Csendben indult el lefelé a hegyről. Szíve könnyű volt és boldog. A hajnal hűvös szele arcába fújta a még elgémberedve nyújtózó virágok füledt illatát. Már nem gondolt sem a múlt, sem a problémáira.

Csak az Életre gondolt, ami csodálatos, és arra, hogy miért nem vette ezt már sokkal korábban észre.

Tumicz Krisztina

Exit

Lehuppanok a kárpitozott, falábas székre, és az orrom előtt billegő asztalra könyöklök. Várom a pincért. Csörtetve odajön, és mit hozhatok kérdéssel fölém hajol. Pipásan, durr belebámulok a szemlencséjébe. Szemem, mint a tűz, aztán jég, aztán komótosan visszaváltozom higgadtabb önmagammá. Megkérdem a pincértől, hogy van-e az a ritkaságuk, hogy is hívják?

A pincér megköszörüli a torkát, még közelebb hajol hozzám, szinte indaszerűen rám tekeredik. Bocsánatkérőn pislog, miközben alig értem, amikor fülembe suttogja, hogy tudom mire gondol, máris hozom uram, aztán felgyenesedik. Még ekkor is kissé zavartan hátrébb csúsztatja a lábát a székektől, és amilyen diszkréten csak tud, távozik. Amint ellép előlem, a kinti fény a hatvanas években készült étterem falán lógó, retró fotóra esik.

Körbenézek.

Alaposan szemügyre veszem az éttermet: a kiszolgálópulton retró kávédaráló, a polcrendszeren patikarendben sorakoznak a piamárkák, az asztalomon itallap, a menyegyzeten fémláncon függeszkedik a világító százás izzót ölelő üvegbúra. A látványt összehasonlítom a falon függő retró fotóval. Némi modernizációt vélek felfedezni a technikai kütyük terén, amit vadul nyomkodnak a vendégek. Amúgy nagy változás nincs, ezzel a meggyőződéssel fordulok el a képtől. Max annyi, állapítom meg magamban, hogy a kép fekete-fehérben lóg a falon, a valóságot meg színesben látom. Véleményem szerint ez meg lyukas fíngot se ér.

Jön a pincér, egy üveg piát, poharat tesz elé, és csak annyit károg, hogy egészségére, azután ahogy a sár pucol a hegyről lefelé, távozik.

Lecsavarom az üveg kupakját, felzúmmög a tüzes szeszből a gáz. Bosszantóan gyorsan jön a mélyéből fel a hab. Hátracsapom a fejem. Az üveget fejre állítom. Ráhúzok, hadd löje szitává az agyamat! Várom, hogy némán, hang nélkül lecsorogjon a torkomon az üvegnyi lé. Úgyse jön a csaj, fut át közben az agyamon, miközben fejem hátracsapva a plafont bámulom. Mire az üveg kiürül, fekete láncon lóg le róla a telihold.

Még fejjel lefelé tartom az üveget, de már üres. A fejemre hasonlít. Még egy pillanatig várok, aztán az üveget a szemközti falnak vágom. Durr! A falon hajszáltrepedés jelenik meg. Mint egy öl, akkora. Még egy. Meg még egy. Robajt hallok. A telihold meg hintázik. Jó, hogy a láncsal körbetekerve függ a plafonon, mert még leesne.

A csaj jut az eszembe. Hogy lehet, egy megbízhatatlan cafka. És teszek a hintázó teliholdra. Inkább a falat nézem, a repedést, ahogy a barlang nyílása növekszik. A falon már méretes üreg tátong, át is férek rajta. A széléről meg potyognak a téglák. Az étterem falának túloldalán hangos dörejével hullanak a mélybe.

Aztán csend.

Beledugom a fejem a lyukba. Jobbra nézek. A főtéri irodaház előtt összecsdült embereket látom. A tetőre bámulnak. Az egyenruhás biztonsági őrt lesik. Az épület előtti téren káosz uralkodik. Rohangáló rendőrök, tűzoltók, mentők, szirénázás. Órjító hangzavar. Visszahúzom a fejem. Újból a kávéházban vagyok. A fekete dzsekim válláról leporolom a vakolatot. Kirázom a port a hajamból. Fakőfekete így is. Visszahuppanok a falábas székre, és arra gondolok, Nina vajon elolvasta-e már az üzenetemet?

Újra felugrok, és beledugom a fejem a lyukba. Most balra nézek. Ninát látom. Az íróasztalán lévő monitorhoz hajolva olvassa az üzenetemet. Profilból nézve megpróbálom elcsípni a reakcióját, de lecsúszok róla. Kikapcsolja a gépet. Kettő riasztó pillanatig úgy érzem, nem jön, nem érdekli, amit írtam. Majd megőrülök, amikor Nina megpördül, és az íróasztalok sarkát kerülgetve a lépcsőház irányába fut. Lerohan a folyosón. Ki az épületből. Megtorpan. Nézi a tömeget, aztán egyenes ritmusban átfut a téren, amíg nézem, hogy bekanyarodik az egyik mellékutcába, és eltűnik a szemem elől, vele együtt mozog a lábam.

Fejemet keserű érzéssel húzom vissza ismét a lyukból. Nem vagyok biztos benne, hogy eljön. És megint itt vagyok a kávéházban. Megint lehuppanok a falábas székre. Kezembe veszem az asztalon álló poharat. Az irodaházra gondolok, meg az elmúlt félórára. Miután belebámultam az épület sarkára szerelt térkamerába, és kacsintottam egyet, majd a vállamon a felcsavart, kék-fehér nejlomból font kötéllel átgondolás nélkül betaszítottam a toronyház földszinti üvegajtóját, és sebesen a tetőterre nyargaltam. A lépcsőházban utánam szólt a biztonsági őr, hogy álljak meg, de én továbbra is rohantam. Szöcske módjára, kettesével szedtem felfelé a lépcsőfokokat. Megállni, kiabálta az őr, és utánam eredt. A sötét lépcsőházban, a nyakában lógó céges jelvényén időnként villant egyet az elemlámpájának fénye. De loholtam felfelé, a korlátba kapaszkodva, a lábam jobbra-balra magasan a levegőbe sasszézott a fordulónál. Belefeledkeztem a rohanásba mire felértem az irodai szintre, és az ajtóba rúgtam. Hangos robajjal kivágódtam.

Körbenéztem.

Az irodisták munkájukba belemerülve dolgoztak, csak a haverom sandított rám. Az íróasztalokat plexifalak választották el. Egyiken átdobtam a kötelet, majd átlendültem felette, és lebuktam az asztal alá. Az őr belépett. Az íróasztalok közti résen lestem, amint végigfuttatta a tekintetét a hivatalnoki szalagmunkások feje felett, átkozódott, és kiment.

Vállamon dzsámping kötéllel Nina klaviatúrájához talpaltam, bepötyögtem az üzenetemet: a kávéházban várlak

félóra múlva. Megragadtam a haverom könyökét, és a tetőhöz vezető ajtóhoz húztam. Meglazította a fehér inge fölötti nyakkendő, és a biztonsági kulccsal kinyitotta az ajtót. Beléptem a lépcsőházba, a haveromat az ingénél fogva berántottam, és felrohantunk a tetőre. A jelvényes őr még mindig az elemlámpájával pásztázta a lépcsőházat. Észrevett minket, és utánunk rohant. Pillanatokkal később a haverommal a lapos tető feketén cuppogós borításán álltunk. Majd felléptünk a párkányra. A mélységet stíróltuk. Én bólintottam. Haverom nem nézett le. Nem nézett hátra. Csak a fejét rázta. A kötel egyik végét egy fémrúdhoz kötöttem, másikat a derakamhoz. A cimbi még mindig a fejét rázta, és visszaugrott a lapos tetőre. Visszarántottam a párkányra, és felszólítottam, hogy ugorjon. Lenézett. Szédült, mégis vitorlázó sasmadárként, kitért szárnyakkal sétált. Ugrani fog, éreztem, csak idő kell hozzá. Megrántottam a kötelet. A csomó erős volt. A tűzlépcső ajtaja kivágódott – éppen mikor ugrottam –, és láttam az elemlámpás őrt, ahogy toktól-tokig beteríti az ajtórést.

Ott felejtettem az őrt. Ott felejtettem a cimbit.

Ezen a tényen agyalva magam is elképedve ülök ismét a kávéházi széken. Kezemben szorongatom a poharat. Ujjammal megnyomom a halántékom. Erősen Ninára koncentrálok. Kilép a falon lévő üregből: haja vizes, és a kedvenc törölközőjében áll. Meglepetten rám néz.

Kezemmel legyintek egyet, és Nina visszamegy a falon át a fürdőbe. Nincs készen. De legalább tudom, hogy jönni fog. Most a cimbire gondolok, akit a párkányon hagytam. Az ujjaimat újból a halántékomhoz nyomom, mire bedugja a fejét a résen. Belép. Leül az asztalhoz. Ruhája mocskos, a nyakkendőjét elhagyta. Ugrott, látom a széles vigyorán. Most már előrszegezett állal bámulom a falon a rést. Esz a kíváncsiság, ki jön még be a kávéházba? A biztonsági őrről gondolok, meg az őrségre. Azt hiszem, elkapnak, de nem érdekel. Jöjjön az őr a nyakában fityegő jelvényével. Megnyomom az ujjamat a halántékomon, mire izzadtan, lihegve besétál, zavartan leül a székre, rám néz, majd a haveromra. Ez kurva jó! Kurva jó! Ujjongok, és az órára pillantok. Mióta lehúztam a piát, eltelt a negyedóra. Az ujjam bizsereg a halántékomon, erősen megpöckölöm vele, erre Nina nyári göncben surran be a résen, fején piros hajósapka, és az asztalhoz ül.

Körbeüljük az asztalt – Nina, a haver, az őr meg én –, amikor fülsiketítő sziréna és fékcsikorgás hangja szivárog be az utcáról. A vendéglőt ellepik a zsaruk, kiabálnak. A pincér elejti a tálcát. Törött pohárdarabok szóródnak szét a padlón. Rájuk vörösbor folyik. Intek Ninának. A falrészhez megyünk. A rés szélén megérintem a téglákat. Karcolják a tenyerem. Hátranézek a falon függő hatvanas évekbeli retró képre.

A.K. András

Vágyakozás

Réka izgatottan töltötte fel oxigénnel a csillaghajója egyetlen teljesen elszeparált helyiségét. Döntött, és felkészült arra, amit tenni készül. A nyomtató folyamatosan dolgozott, nem tudta pontosan, mi mindenre lesz szüksége. Elvégre ő már másfél milliárd éve nem használ semmilyen eszközt. Nem eszik, nem iszik, nem lélegzik. Nem alszik, nem szeretkezik és nincs állandó fizikai teste sem, ami halandóvá tenné. Most mégis vágy fogta el, nagyon erős vágy mindaz iránt, amit anno eltaszított magától halhatatlansága érdekében. Bejárta a világegyetem bejárható részeit. Mechanikus teste megsemmisült már számtalanszor, vagy épp esett halálos fogságba. Kíváncsiságból egyszer áthaladt egy fekete lyukon is. Természetesen a közelébe sem ért, és fémteste atomjaira szakadt.

Ez a mostani dolog viszont nagyon felizgatta, nyugtalanná tette. Olyan dologra készült, amit tudomása szerint előtte senki sem próbált még meg. Újra emberré akar válni. Még nem döntötte el, nő lesz vagy férfi. Amikor átalakult, nagyon de nagyon régen, akkor egy haldokló női testet hagyott maga után. Egy üres porhüvelyt. Hatalmas tudása, tapasztalata elérte azt a szintet, hogy már nincs új a világegyetemben. Mindig ugyanaz a mátrix ismétlődik alkalmazkodva a környezetéhez. Réka vágyakozott a régi haldokló, törekeny de kecses női teste után.

Vagy épp férfi lesz, erős, meg nem alkuvó. Egy harcos! Nem tudja, mi tévő legyen. Mindkettőnek megvan az előnye és a hátránya. Még megvannak az emlékképei a testtel rendelkező énjéről. Elmentette őket a memóriájába. Milyen érzés enni, inni, szeretkezni, vagy épp üríteni testből a salakanyagokat. Sétálni a rózsaszínű, dús fűben mezítelenül, miközben dús szőrzetét simogatja a kénes szellő. Csakhogy ezek az érzések nem úgy jönnek vissza egy mechanikus testben, mint anno a biológiai kivételében.

Ahogy ezen gondolkodott, hirtelen bevillant egy kósza gondolat. A hit. Miközben tette dolgát, rögtön utánanyúlt gondolatának elméjében, rákereset memóriájában. Mi is az, ami akarata ellenére, tudta kérése nélkül megjelent? Talán egy vírus az éterben? Az, hogy lehetséges? Hiszen a saját maga által megírt, tökéletesé fejlesztett program védelme kikezdehetetlen. Tűzfalak millióin kellene áttörnie bárminek is, hogy akarata ellenére ott bármi is megjelenjen. Újabb kéretlen spam gondolat! Intuíció. Nem, ez kezd nagyon para lenni! Abbahagyott mindent, amit csinált. Teljes rendszerellenőrzés! A Kvantum-Kvark komputer, jelenlegi elméje alig egy tized másodperc alatt lefuttatta a teljes ellenőrzést, négyszer egymás után. Se hibát, se vírust, se külső beavatkozást nem talált. Viszont

ott maradt öt szó, amit nem ő alkotott meg. Intuíció, lélek, hit, Isten, szeretet. Ezeket a szavakat nem ismerte, és nem ő alkotta meg. Ebben a sorrendben érkeztek. Így ebben a sorrendben keresett rájuk.

„Az intuíció azon folyamat vagy megismerés megnevezése, mely során az információszerzés nem gondolkodási és következtetési folyamatok során történik.”

„A lélek sokértelmű kifejezés, amely több kultúrkörben használatos, eltérő jelentéssel. Számos vallási, filozófiai és mitológiai hagyományban az élőlény testetlen lényege.”

Itt újra lefuttatott egy teljes rendszerellenőrzést, de most sokkal mélyebben, és kiterjesztve a segédmemóriákra is. Ez kicsit tovább tartott. Ijesztően tovább. Három-négy másodpercig. Ismét semmi. Azazhogy mégis. Mert az intuíció és a lélek szó eltűnt a listából. Ezt sem ő csinálta, nem volt ráhatása sem. Most törölte a megmaradt három szót, majd ismét lefuttatott még egy ellenőrzést. Ezúttal hat percig tartott, ami még sohasem fordult vele elő létezése másfél milliárd éve alatt. A három szó újra megjelent. Ez kíváncsivá tette. Kissé tartott tőle, mi lesz, ennek ellenére Réka rákeresett.

„A hit a vallás filozófiája. A hit az ember helyes lelki magatartása Isten iránt, míg a hit hiánya az Istennel ellentétes, természetellenes állapot.”

Tehát Isten az, akire rá kellene keresnie! Nem, nem fog! Bármi is történik most veled, ez rajta teljesen kívülálló, irracionális. Képtelen rá magyarázatot találni. Talán mégis vírus?! Most egy mindenre kiterjedő teljes ellenőrzést és újraindítást rendelt el. Négy nap múlva tért vissza ismét tudata. És a két szó megint megjelent. Isten, szeretet. Kétségbeesetten nézte végig a hiba- és víruskeresés könyvtárait, jegyzeteit. Négy nap! Soha még ilyen hosszú ideig nem tartott sem karbantartás, sem víruskeresés, sem javítás. Tudta, ez így nem maradhat. Jelenleg Réka a legfejlettebb és a legintelligensebb, a legnagyobb tudással rendelkező entitás a teljes világegyetemben. És nagyon úgy néz ki, ez most kifog rajta. Valami nagyobb, intelligensebb, okosabb és erősebb játszik vele. De mit akar? Mi a célja? És egyáltalán, mi a fene ez? Rendben, ha játszunk, akkor játszunk tételekkel! Felszabadította a vírusirtó programokat, hadd járőrözzenek szabadon elméjében, megtámadva és megsemmisítve mindent, ami nem tőle származik, bevetve az általa ismert és birtokolt teljes arzenálját. Nos barátocskám, kösd fel a gatyád! Mert most nem fogok tőkölni veled haver, légy te bárki is! És rákereset a két megmaradt szóból az egyikre.

„A szeretet másokkal való pozitív kapcsolatlétesítés és megismerkedés. Csak pozitív érzelem lehet.”

Tizenhatezer év. Ennyi telt el, míg Réka magához tért, miután elolvasta a szeretet szó jelentését. Már csak egy szó maradt. Újabb két év telt el, és Réka még nem kereset rá. Félt. Félt a következményektől, az ismeretlentől. Halhatatlan lévén furcsa mód a haláltól. De a szó nem tűnt el, és ez nagyon idegesítette. A legutóbb csupán a szerencsének köszönhetően, nem zuhant le, nem semmisült meg csillaghajója. Döntött. Megnézi a szó jelentését. Ezúttal körültekintőbb lesz. Keresett egy meglehetősen biztonságos helyet a Koldon, ami a Föld körül keringett. Csinált magának egy ezer méter mély krátert, leszállt benne, és

hagyta, hogy a törmelék lassan betemesse. Ha teljesen betemeti is ki tud innen szabadulni bármikor. Viszont így védve lesz a nem kívánt sugárzástól és a kéretlen meteoroktól. Amikor végzett rákereset az utolsó szóra is.

„Isten azon természetfeletti lényt jelenti, aki a világegyetemet teremtette. Annak működését, történéseit irányítja, ellenőrzi. Akinél nagyobb nem elgondolható, aki nélkül semmi sem lehetne, és nem maradhatna életben. Neki nincsenek korlátai és hiányosságai. Mindenható, mindentudó és mindenhol jelen levő. Nincs kezdete, sem vége.”

Réka magához tért kábulatából. Sötét van. Most jó nekem így. Nincs semmi hiányérzetem. Sőt, nincs semmim sem. Üres vagyok, de mégsem. Egy tiszta lap vagyok, amire még nem írt senki. A memóriám nem találok, mégsem hiányzik. Érzem, nem vagyok egyedül. Elmém nem lázad, teljes a nyugalmam. Nem félek és es... és látom az öt szót újra.

Intuíció, lélek, hit, Isten, szeretet.

Akkor megszólalok magamat is meglepve.

– Miért történik ez velem? – Érzem, nem vagyok egyedül. Ő válaszol nekem.

– Mert ez volt a kívánságod. „Kérjétek és megadatik!” Ezt kérte tőlem.

– Ezt kértem volna? Mikor tettem? Én nem is emlékszem rá!

– Nem? Tényleg? Na, figyelj! Ez a te imádságod volt felém.

És a semmiben lángoló írás jelent meg. Gondolatok, amik feljegyeztettek. Gondolatok, amik az enyémekek voltak. És amik most is hozzám tartoznak.

„Réka vágyakozott a régi haldokló, törekeny de kecses női teste után. Vagy épp férfi lesz, erős meg nem alkuvo. Egy harcos. Nem tudja, mitévő legyen. Mindkettőnek megvan az előnye és a hátránya. Még megvannak az emlékképei a testtel rendelkező énjéről. Elmentette őket a memóriájába. Milyen érzés enni, inni, szeretkezni, vagy épp üríteni testéből a salakanyagokat. Sétálni a rózsaszínű dús fűben mezítelenül, miközben dús szőrzetét simogatja a kénes szellő.”

– Igen, ez valóban az enyém. De nem imádság volt, csak gondolatok halmaza. Egyesek és nullák kódolt keveréke. Egy futó program része.

– A te nézőpontodból igen. Viszont a teremtő felé egy tiszta szív kívánsága, óhaja ez, amit imának hívunk. Nincs formája, nincs formulája se programja. Csak te, az ima és a teremtő Isten, én. És én meghallgatok mindent, ami tiszta szívből jön. Legyen az köszönet, üzenet, kérés, könyörgés vagy épp ima. Ezért vagy hát itt velem.

– Hol van az az itt?

– Hol másutt, mint a mennyországban, az anyaméhben. Hamarosan meg fogsz érkezni, és teljesül kívánságod minden pontja.

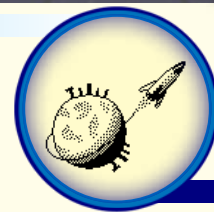
– És a szavak? Az az öt szó?

– Azok lesznek a feladataid a következő küldetésed közben.

– Értem. És fiú leszek, vagy leány?

– Lélekkel rendelkező ember leszel. És most menj! Itt az idő. Már várnak rád nagyon, ne okozz nekik csalódást! Ne félj, ember, végig veled leszek...

kosakati Szafarin...

Szafari, avagy jönnek a bumfordik.

Robertsék végre elhelyezkedtek a húszszemélyes, kis úrsiklóban. A sikló levált a hatalmas úrhajóról, és néhány kör után megkezdte az ereszkedést a Mirindux felszíné felé. A kis Tina miatt majdnem lekésték a hármasszámú leszállójáratot. Már alig volt néhány perc a beszállásig, amikor Elen végre megtalálta kislányát a videóteremben. Tina éppen egy kutyákról szóló édes-bús gyerekekről nézett elmerülten.

- Gyere, édes lányom! Már csak rád várunk. Ha miattad lekéssük a hármasszámú járatot, várhatunk a tízesig!
- De anyu, még nincs vége a filmnek! – nyafogott Tina.
- Nem érdekel! Azonnal gyere!
- De anyúúú...!
- Ha miattad lekéssük a hármast, ott maradsz a szállodában, nem jöhetsz velünk a szafarira!
- Na és? Úgyis utálok nézni, ahogy szegény állatokat gyilkolásszátok.
- Ne izgulj, nem lesz gyilkolászás, csak egy vaddisznóra kaptunk engedélyt, de azt sem biztos, hogy eltaláljuk!
- Na, jó. Közben úgyis vége lett a filmnek... felőlem mehetünk.

* * *

A mirinduxi repülőtéren nagy volt a nyüzsgés. Ezzel a hajóval rengeteg turista érkezett, nem akartak lemaradni az utolsó szafariról. A hírekből mindenki értesült róla, hogy a természetvédők nyomására a Mirinduxon is beakarják tiltani a vadászatokat. Élelmes utazási irodák még gyorsan szerveztek néhány turnust, mielőtt életbe lép a vadászati tilalom.

Bob Roberts büszke volt rá, hogy sikerült helyet szereznie az egyik utolsó kirándulásra. Elen ideges volt, mint mindig, ha utaztak. Egyfolytában családja tagjait és a csomagokat számolgatta. Úgy érezte, ha jó kottlós módjára nem tart szemmel állandóan mindent és mindenkit, valaki, vagy valami feltétlenül eltűnik. Utazás előtt általában az a rémálom gyötörte, hogy valamelyik gyerekét keresi a tömegben. Bob, a férje nem okozott nagy problémát... a legközelebbi bárban mindig könnyen megtalálta. Ted már nagyfiú volt, megfontolt és óvatos. Bezzeg a két kicsi... Tina és Bruce igazi szemfényvesztők voltak. Teddel ellentétben ők sohasem mondták, hogy éppen hová mennek, csak pillanatok alatt eltűntek. Az utolsó pillanatban azért általában előkerültek, néha a legelképesztőbb helyekről.

Bruce egyszer például bevette magát a büfé-pult alá egy rakás pohárral. Vízet töltögetett az egyik pohárból a másikba, aztán a másikkól a harmadikba, és így tovább. Ted a fülénél fogva cibálta oda a zsilipnél idegeskedő Elenhez.

Most szerencsére nem tűnt el senki és semmi. Elen mégis csak akkor nyugodott meg, amikor már minden belekerült a bérelt terepjáróba, és elindultak a szálloda felé.

* * *

Másnap reggel némi rumli után elindultak a szafarira. Tina nem nagyon akart menni, de a szállodában sem akart maradni egyedül. Nagy nehezen, de rászánta magát a kirándulásra. Bruce nyafogott, hogy ő még álmos.

– Persze, hogy álmos – morogta Ted –, már megint hajnalig bámulta azt a nyavalyás vidit. – Lazán nyakon vágta az öccsét, aztán azzal vigasztalta, hogy a terepjáró hátsó ülésén még nyugodtan alhat egy kicsit... – Csak induljunk már!

* * *

Mirinduxtown nem volt valami nagy, hamar kiértek a nagyrészt szállodákból álló város szélére. A színes, néha rikító házak és utcák után elég furcsa volt a látvány, ami eléjük tárult; a fák, a föld, a fű, a sziklák, és egyáltalán minden... a barnás narancsvörös árnyalataiban pompázott. Sehol semmi más szín, csak ez a barnás, narancsos vöröses... Sehol egy kék, egy élénk piros, sehol egy zöld folt... még az égbolt is narancsos ködben borult föléljük.

– Pfuj, de unalmas egy hely! – húzta az orrát Tina. – Mi a csodának jöttünk mi ide?

– Vaddisznót lőni, te lüke! – mondta Ted.

– A vaddisznó, különösen a mirinduxi vaddisznó különlegesen finom csemege. – oktatta kislányát Bob. – Ha te is elolvastad volna a Mirinduxról szóló tájékoztatót a vidin, úgy, mint Ted, nem kérdeznél ilyen butaságokat.

– Peersze...Már megint Ted! Mindig Ted! Én utálok olvasni!

– Elég baj az – morogta Elen.

– A vaddisznó is olyan ronda színű, mint a fák, meg minden? – kérdezte Tina. – Akkor hogyan fogjuk észrevenni?

– Észre fogjuk venni, ha másért nem, akkor azért, mert mozog – válaszolta Bob. – Tessék, itt egy kép, amit a vidiről vettem le, ha ilyet látsz, akkor szólj! Prima vacsorát készítenek belőle a szállodában... az agyarakat meg hazavisszük, hogy az összes szomszédunkat megegye a sárga irigység.

– Hú, apu... ez irtó ronda. Felőlem le is lőhetitek... talán még eszem is belőle, ha nem túl rosszízű – fintorgott Tina.

– Létezik olyan állat, amelyik szerinted nem aranyos? – gúnyolódott Ted.

– Igen... úgy látszik...

Bruce ez alatt még mindig békésen aludt a hátsó ülésen, Elen ölében.

* * *

– Apu! – kiáltotta Tina. – Ott egy vaddisznó!

Megálltak. Ted átvette a kormányt, Bob elővette a puskákat. Lassan továbbindultak, hogy közelebb kerüljenek az állathoz. Elen finoman eligazította a még mindig alvó Brucet az ülésen, és átvette Bobtól az egyik puskát. Ted leállította a motort, hogy el ne riassa a vadat. Bob és Elen felálltak a kocsiban és céloztak.

A vaddisznó nyugodtan turkált, még nem vette észre a vadászokat. Hatalmas teste narancsvörös volt. Ahogy hosszúkás orrával túrta a földet, lepényhalszerűen lapos teste meg-megrándult. Olyan volt, mint egy négy gyufaszálon imbolygó, zsemlemorzsaiba forgatott, vékony szelet kocsonya.

Bob és Elen szinte egyszerre lőttek. Később még sokat vitatkoztak azon, hogy melyikük is találta el.

– Eltaláltuk! – kiabáltak, és ugráltak örömben.

Ted beindította a motort, közelebb hajtott a zsákmányhoz, hogy betehessék a terepjáró csomagtartójába. Amint odaértek a leterített állathoz, Tina kiugrott a kocsiból és kíváncsian odaszaladt a fekvő állathoz.

– Tina, várj, lehet, hogy még él egy kicsit, és még megharap... – aggodalmaskodott Elen.

– Anyu, ez már nem harap! – kiáltott vidáman Tina.

* * *

Bob és Elen letették a puskákat, és éppen szálltak volna ki a terepjáróból, amikor Ted elordította magát.

– Oroszlán!

A narancsvörös fenevad hirtelen, mintha a földből nőtt volna ki, ott termett a terepjáró és a vaddisznó között. Szagolgatta a fekvő állatot, és hol a vaddisznó mögött kuporgó Tina, hol pedig a közeledő Bob és Elen felé morgott. Még nem tudta eldönteni, hogy kit támadjon meg előbb a zsákmány megszerzése érdekében.

Ted felemelte a puskát, célzott... de lőnie már nem kellett.

* * *

Ha a vaddisznó hatalmas volt, és az oroszlán félelmetes, akkor nem tudom, mit lehetne mondani arra a rémségre, ami szélvészfényként rohant el a terepjáró és a vaddisznótem között... Nagyobb volt, mint egy elefánt, és futtában, talán észre sem véve azt, agyontaposta az oroszlánt. Nem maradt belőle semmi, csak egy narancsos-vörös masszsa.

* * *

Ted kezéből kiesett a puska. Bob és Elen miután magukhoz tértek, odarohantak a még mindig dermedt Tinához. Volt puszi, volt sírás, volt szemrehányás, hogy miért ugrott ki a kocsiból... és még egy anyai pofon is elcsattant a kedves kis arcocskán. Ted is kikászálódott a kocsiból, felvette az elejtett fegyvert, riadtan körülkémlt, hátha jön még valami... A vaddisznót néma csendben, szinte álomkóros, lassú mozdulatokkal pakolták be a csomagtartóba. Valamennyien többé-kevésbé bénultak voltak a történetektől. Végre Elen törte meg a csendet.

– Azt hiszem, nekem elegendő van a szafariból!

– Nekem is...nekem is... – mondták egymás után a többiek is.

– De miféle állat volt ez, ami megmentett minket? – kérdezte Tina.

– Azt hiszem, ez egy úgynevezett bumfordi volt – válaszolta nem túl határozottan Bob.

– Miből gondolod? Hiszen olyan gyors volt, hogy alig láttuk.

– A tájékoztató anyagból gondolom, a nagysága miatt.

– Apu, a bumfordiról nem vettél le képet?

– De igen. – Bob kotorászott az ingzsebében. – Tessék, nézzétek meg!

Nézegették a képet. Hatalmas narancsos-vörös állatot ábrázolt. Nagyobb volt, mint egy elefánt, bundája vastag és tömött, mint egy teddibeer bunda, orra széles, disznószerű, konnektor-forma.

– Békés növényevők, könnyen megriadnak, ilyenkor az egész csorda eszeveszett vágta fog... – olvasta Ted a kis kép alatti feliratot.

* * *

A távolból dübörgés hallatszott.

– Mi lehet ez? – kapta fel a fejét Elen. – Csak nem föld-rengés?

– Attól tartok, sokkal rosszabb – felelte Bob. – Megriadt bumfordi csorda! A mi kedves kis megmentőnk a csorda elején futhatott, és most ideérnek a többiek is.

– Minket is eltaposnak, mint az oroszlánt?

– Keressünk valami fedezéket!

– Hová lehet itt elbújni?

– Ott van egy nagy szikla! Talán még elérjük!

– Ted! Állítsd le a motort! – kiabálta Bob.

– De apa, megőrültél? Nem fogjuk elérni a sziklát!

– Csak állítsd le, Elen, te pedig vedd elő azt a híres, jó hallásodat, és mond meg, hogy milyen irányból jönnek pontosan!

* * *

Elen kivételesen nem vitatkozott, hanem feszültem figyelte néhány pillanatig, aztán szavakra nem pocsékolva az időt, határozottan egy irányba mutatott. Ted, mint az örült hajtott be a szikla mögé, a mutatott iránnyal pont ellentétes oldalra. Aztán csak vártak. Vártak reszketve, de kíváncsian... a csendet egyelőre nem zavarta semmi, csak Bruce egyenletes szuszogása hallatszott a hátsó ülés felől. Nemsokára a dübörgés erősödni kezdett.

A zaj erősödött, a föld remegett, a szikláról apróbb kövek potyogtak a terepjáróba. A zaj már szinte elviselhetetlen volt, amikor feltűntek az első bumfordik a szikla két oldalán. Nagyságukhoz, és súlyukhoz képest hihetetlen sebességgel rohantak. Nyílegyenesen rohantak el a szikla két oldalán, egyenesen előre.

Ahogy az állatok patarengetege felverte a port, Robertsék szinte semmit sem láttak. Reszketve várták, mikor lesz már vége az elviselhetetlen dübörgésnek. Örökkévalóságnak tűnő percek után kezdett elülni a por, nem hallatszott már dübörgés... valami más fajta morajt hallottak

A látvány iszonyatos volt; a bumfordi-csordát a szikla szinte kettészakította. A csorda egyik fele egyenesen bele-

rohant a tengerbe. Ezek vizesen, de teljesen lenyugodva kiténferogtek a partra, és békésen legelészni kezdtek. A csorda másik fele viszont nekirohant a magas partfalnak. Az elsőnek érkezőket a később odaérők hatalmas, véres húshegygé taposták. A szerencsés utolsók most kászálódtak le nehézkesen a csúszós massa tetejéről. Szétszóródtak, és legelészni kezdtek.

* * *

– Ez baromi... – suttogta Bob.
 – Mitől riadhattak meg ennyire szegénykék? – kérdezte Tina.
 – Talán egy másik vadásztársaságtól, talán egy puskalövéstől... – tűnődött Ted.

– Induljunk vissza a városba, addig, amíg újra össze nem áll a csorda! – javasolta Elen.

* * *

Ted most nem szórakozott a motor bőgetésével, a legrövidebb úton, biztonságos tempóban tartott a város felé. Mindenki csendben volt, senkinek nem volt kedve beszélgetni. Bruce szeméit dörgölve, még félálomban kérdezte:
 – Anyúúúú! Mikor megyünk már arra a szafarira?
 Elen nem válaszolt, úgy érezte, egy hang sem jön ki a torkán, amíg be nem érnek a város biztonságos, erős falai közé. Nagyon hosszúnak tűnt az út. Aztán a végtelen narancsos vörösben feltűnt néhány apró kék-zöld folt... Mirindustown falai.

R. Harbinger

A holnap ígérete

Fawol tábornok alig hallott valamit, annyira zúgott a feje. Az imént még a fal tetején állt, most pedig az erőd poros útján hevert sajgó mellkassal és fémcsípővel a szájában. Oldalra köpött, és vörösre színezte a kék homokot.

Feltápaszkodott, de megszedült, és visszarogyott. Lélekfalóra keresztelt kardját a talajba döfte, rátámaszkodott, mialatt mélyeket lélegzett. Igyekezett erőt gyűjteni a harchoz. Szerelmes szíve majd' megszakadt, hogy ismét gyilkolni kényszerül.

Az északiak serege megkezdte a benyomulást. Sorban tűntek fel az ellenség katonái a falba robbantott lyukban, és kaszabolni kezdték az útjukba kerülő védőket. A halál-sikolyok ide-oda pattogtak a szurdok falai között, és megrezegtették Fawol szilárd elhatározását, miszerint nem adják fel a szurdokot.

– Gyertek csak, mocskos északiak! – dörmögte magának, miközben felegyenesedett.

Átlépte Bakon hadnagy holttestét, miközben a lyuk irányába tántorgott. Megrázta fejét, és próbálta összeszedni magát. Újdonsült erő áradt szét ereiben. Minden lépése határozottabb lett az előzőnél, a mozgás sem került már akkora erőfeszítésébe, és a kard sem tűnt olyan nehéznek. Rézsútosan maga elé emelte pengéjét, és felkészült az összecsapásra, amikor hárman felé iramodtak.

Fawol tábornok nagy hírnévre tett szert mind kardforgatóként, mind hadvezérként. Egymaga fordította meg csaták végkimenetelét zseniális ötleteivel, amelyekkel az ellen nem tudott lépést tartani. Amit azonban senki sem tudott róla, hogy gyűlölt gyilkolni. Élénken emlékezett minden általa kioltott életre, amelyekhez fájdalmas sikolyba torzult arcok társultak a rémálmaiban. Csak a Kolarina hercegnő iránt táplált szerelem és a tudat nyújtott neki vigaszt, hogy egyszer együtt lesznek.

Az északiak pirosra festett ábrázattal, mint félelmet keltő vérmasszával rohamoztak. Az első támadónak még

a kardját sem maradt ideje felemelni, Lélekfaló könnyedén hasította fel a gyomrát. A férfi még össze sem rogyott, csak próbálta visszatuszkolni zsigereit, amikor Fawol már újabb északival végzett. Ezt követően ügyes csellet bújta át utolsó ellenfele pengéje alatt, majd utánaperdült, és egészen a gerincéig felhasította annak hátát.

A tábornok figyelme nem lankadt egy percre sem, mert újabb északiak özönlöttek az erődbe. Számuk nőttön nőtt, és a tábornok rádöbbsent, nem nyerhetnek. Felesküldött Metron szurdokának védelmére, és hogy időt nyernek Zatos városának kiürítéséhez.

Fejében újabb terv kezdett formálódni, de ehhez fel kellett áldoznia a saját embereit.

Futásnak eredt a fekete poros raktár irányába. Rohanása közepette nem foglalkozott a többi katonával, akik próbálták megfékezni az ellenséget. Mardosta a bűntudat, amiért cserben hagyja őket, de ha az erőd el is vész, ezeket menthet meg.

Kordé alatt csúszott át, asztalon bukfencezett keresztül. Csaknem elérte a fekete port rejtő barlangot, amikor egy nyílvesző fúrta át a vádliját. Fawol elesett, álla a talajnak csapódott, ami után forró vér öntötte el a száját. Szeme elé a fájdalom ezer csillaga robbant, amikor megpróbált felkelni.

Feltekintett a fal tetejére, ahol a támadóját sejtette. Olyan férfit pillantott meg, akinek életerős kisugárzása kézzelfogható energiákat küldött felé. Vibrálása mintha a Felvigyázók figyelmeztetése lett volna, hogy fusson, ha kedves az élete.

Az északi lefelé indult a lépcsőn. Sietett, de nem úgy, mint aki fél, hogy a tábornok elmenekül, hanem inkább mint aki nem akarja átengedni másnak a prédáját.

Fawol érezte, nem maradhat lent, és talpra ugrott a sérülése ellenére is. Az íjat leeresztő ellenfelére nézett, és meglepetten mérte végig a szőke fiút, aki orráig húzott

sállal takarta el arcát. Kék szeme izzott a dühtől, de ugyanakkor az idősek bölcsességével is felruházta. Tette ezt úgy, hogy nem tudta megmásítani az igazságot a fiú koráról.

* * *

Olkut Zar szemtől szemben állt apja gyilkosával. Mélyen az agyába égett az emlék, amikor hadba hívták az apját. Olkut akkor hiába kérlelte, ne hagyja magára őt és beteg feleségét, de a férfi becsületről és kötelességről papolt.

Olkut dühében felszaladt az északi főváros legmagasabb dombjára, és onnan vette szemügyre azt, amiért az apja harcba indult: Andorist, a kőtoronyok városát.

Amikor a sérült tábornok szemébe nézett, minden értelmet nyert számára. Szent küldetesként dédelgette Fawol megölését. Érezte a felismerést, hogy vannak megmásíthatatlan dolgok a mindenségben, mint a találkozás ezzel az emberrel.

Erősebben szorította íját, amitől bütykei elfehéredtek. Szemében ezer vihar lángja lobogott, és e pusztító erő mögött ott volt a tudás, hogy nem habozhat. Olkut ajzott, és lőtt. Sorban küldte nyilait ellenfelére, aki mindegyiket félre csapta, vagy elkerülte. Amikor pedig a nyílvesszők elfogytak, a tábornok a fiúra mutatott a Lélekfalóval kihívásként, és ezzel csak tovább korbácsolta a fiatal harcos dühét.

– Ha végezni akarsz velem, azt tedd férfiként, karddal! – bődült el Fawol. Egyértelműen tisztában volt vele, ha a harag által el tudja venni a fiú józan eszét, akkor még maradt némi esélye.

Olkut a földre vetette íját, és kardot rántott. A két fegyveres egymásnak feszült, fegyvereik hangja beleveszett a szurdokért folytatott harc morájába, már-már ritmikusan csendült együtt vele. Mindketten próbálták visszazorítani a másikat, miközben farkaszemet néztek.

Fawol kezdett felülkerekedni, és hosszú ideje most először fogta el kétség a fiút, hogy nem lesz képes célt érni. Pizkos trükk mellett döntött: rátaposott az ellenfele lábából kilógó nyílvesszőre. Üvöltésre készítette a tábornokot, közben ismét támadásba lendült. Jobbra-balra suhintott, ami ellen alig tudott védekezni a tántorgó Fawol.

A tábornok végül elejtette a Lélekfalót egy jól irányzott csapást követően. A fejét sem kaphatta a fegyvere után, Olkut pengéje máris a gyomrába mélyedt, és még a szusz is belefojtotta.

A fiatal harcos visszarántotta véráztatta kardját, és hagyta térdre hullni ellenfelét. A tábornok a hasát markolta, majd felnézett rá. Tekintete elmerült a harcos szemében égő tűzben, és jól láthatóan tombolt benne a kérdés: miért?

– Megölted apámat. – Olkut nem hagyta kétségek között. – Medsz Zarnak hívták.

– Fogalmam sincs, ki vagy – közölte higgadtan –, és nem emlékszem apádra sem.

Olkut megrántotta arcizmát, és hagyta elszabadulni indulatait, aminek következtében egyetlen suhintással választotta el a tábornok fejét a testétől.

* * *

Fawol az andorisi dombokon találta magát. A két nap aranyba öltöztette a kőtoronyokat, amelyek így hosszú árnyékot vetettek a városra. A szél virágillatot és kakaskukorékolást hozott magával.

– Szép, igaz? – lépett mellé egy férfi, és mélyet szippantott a levegőből.

– Valóban – nyugtázta a tábornok. – De a háború ezt is tönkre fogja tenni.

– Igaza van – bólintott a férfi, és elgondolkodott. – Maga is bevonul?

Fawol keserűen elmosolyodott. Hallott legendákat hozzá hasonlóról, akik halálukkor lehetőséget kapnak változtatni a sorsukon. Már a sokadik alkalommal esett el, de újfent erőt merített Kolarina iránti szerelméből, amely első találkozásukkor szökken majd szárba, a homályos trónteremben, ahová csak a lány hozhatott fényt. Ez a fény pedig mint ezer csillag a végtelen sötétben, úgy ragyog majd a tábornokra.

– Én már olyan régen bevonultam, hogy az idejét sem tudom – felelte Fawol.

– Medsz Zar vagyok – nyújtott kezét a férfi.

A tábornok nem lepődött meg a kilétén.

– Fawol Tin. – Kezét fogott a férfival, és közben az arcát figyelte. – Ön bevonul?

– Ez a kötelességem. A családom nem örül, de vannak dolgok, amiket egy férfinak meg kell tennie. Ön nem így gondolja?

A tábornok érezte a bizonytalanságot Medsz hangjában, és tudta, csak megerősítésre vár.

– Hasonlóképp gondolom, de nem mindegy a fontossági sorrend. Szerintem a család a legfontosabb. Önnek van családja, van fia?

– Igen.

– Ki fogja megtanítani, hogyan bánjon az íjjal? Hogyan öljön le egy állatot? Kiről fog példát venni, ha nem lesz mellette az apja?

Medsz mélyen elgondolkodott. Arcvonásai megszilárdultak, és érzelemmentessé váltak. Fawol tovább szándékozott ütni a forró vasat.

– Ha hadba száll, és történik valami magával, mi vár majd a családjára? Talán a fiát is magába szippantja a hadiösvény, megrágya, és kiköpi.

A csendes pillanatok sebesen múltak. Virágok porát sodorta magával a szél a napfénybe, és megtáncoltatta. A kialakult felhő önálló lényként keringett a magasban. Négyszárnyú klopusz madarak repültek át rajta, és a por után kapkodtak szélesre tárt csőrrel. Csattogó hangot hallattak, amit leginkább csak a nyelvével utánozhatott az ember.

– Igaza van – bólintott végül Medsz. – A család fontosabb a háborúnál. Köszönöm!

Fawol bólintott, majd...

* * *

Újra ott állt Metron szurdokának tizenöt méteres falán, és a távot kémlelte. Két oldalán íjászok és katonák sorakoztak, akik gyűlékony olajjal töltött üvegekkel várták az ellent.

A tábornok hallotta a horizonton felbukkanó északi sereg dübörgését, az üstdobok ritmusát. Nem érzett

félelmet, hiszen már ismerte az északiak haditervét, és ennek megfelelően hozta meg a következő döntést.

– Erődöt elhagyni! – kiáltotta. – Visszavonulunk!

A katonák megdöbbenek, és értetlenül pislogtak egymásra.

– Gyerünk! – erősítette meg a parancsot leghűségesebb embere, Bakon hadnagy, aki sok különös utasítást hallott már a tábornoktól, de a mostani valószínűleg még az ő hitét is próbára tette.

A parancsnak megfelelően mindenki távozott a hátsó kapun át. Fawol hagyta el utoljára az erődöt, és közben az első alkalomra gondolt, amikor kéz a kézben sétáltak Kolarinával a kertben. A hercegnő nevetése édes dallamként csendült fel. A tábornok tisztán hallotta akkor is, amikor orvul hátba dőfte az utcán a legyőzött dél egyik híve, és emiatt belefűt a saját véérébe. Akkor kezdődött számára a versenyfutás az idővel, hogy ismét találkozhasson szerelmével.

A tábornok lejátszotta fejben, ahogy az északi sereg megáll, hogy bevethesse legerősebb fegyverét. Izmos, láncra vert rabszolgák tolták megfelelő pozícióba a hajítógépet. Kosarába fekete porral töltött fémgömböt helyeztek, amelynek külsejét leöntötték olajjal, és meggyújtották.

A gépezet magasba repítette a lángoló lövedéket. A fal közepére mért csapást, és ahogy a burok meghasadt a becsapódáskor, erős detonáció tépte szét a vastag falat.

Az északiak berontottak a lyukon keresztül, mint ahogy azt Fawol már átélte, csak hogy ezúttal nem találtak ott senkit. Tanácstalanul álltak a déli sereg hült helyén, és fogalmuk sem volt a talajra kiszórt fekete porcsíkról, amely sebesen füstölgött a raktár felé.

Akkora robbanás következett be, amely darabokra tépte a sziklába vájt termet, megemelte a hegyoldalt, és elsöpörte az erődítmény nagy részét. Házméretű sziklatömbök repültek a magasba, majd zuhantak a menekülő északiak közé. A hegy maradék része megcsúszott, és betemette a szurdokot, elzárva a Zatroshoz vezető utat.

Fawol biztos távolságból követte az eseményeket egy látcső segítségével, de nem volt elégedett. Korábban is megsemmisíthették volna a szurdokot, de ezzel csak időt nyerhettek, nem arathattak teljes győzelmet.

Szeme sarkából Bakonra pillantott, aki úgy bámult rá, mintha most döntötte volna romba a világot. Még nem tudta, de talán így is tett. Utasítást adott a Zatrosha való visszatérésre, és az ottani védőkkel való egyesülésre annak biztos tudatában, hogy a Kolarinához vezető ösvényen jár. Tudta, hogy a ma aratott győzelme biztos ígérete találkozásuknak és szerelmük beteljesítésének. Nem is gondolt az ifjú harcosra, akinek megmentette apját a háborútól, és ezzel elkerülte egyik végétét.

* * *

Olkut megállt a letarolt csatamezőn, ahol több száz társa lelte halálát. Nem messze tőle fájdalmasan üvöltött valaki, aki derékon alul egy hatalmas szikla alá szorult. Utolsókat rúghatta a nyomorult, ezért a fiú nem vesztegetett rá időt. Inkább próbálta felfogni, mi történt vele. Tisztán emlékezett, amint Metron szurdoka felé rohamoz, majd megre-meg a világ, és elsötétül az ég. Ezután erős napsütést érzett az arcán, és klopusz madarak csettintését hallotta. Amikor kinyitotta szemét, az andorisi dombok lábánál térdelt, és egy feljebb álló alakot vett észre. Széles vállán elfért a világ súlya, és még maradt hely mellette a családnak is, ahogy sokan jellemezték az apját. Olkut emlékezett arra a napra, amikor az apja mellettük döntött. Vacsorázni indultak, hogy megünnepeljék, de egy déli kutya kardélre hányta szeretett példaképét.

Amikor magához tért a csataterén, remegett, akár a kocsonya. Csak azért maradt életben, mert nem tudta azonnal feldolgozni a megrázkódtatást, és a többiek nélküle szálltak harcba. Akkor úgy érezte, mintha lyuk keletkezett volna a mindenségben, és ez a teljes lét összeomlásához vezetne. Az ilyen érzés átjárja az ember lelkének minden cseppjét.

Olkut térdre rogyott, és zokogni kezdett. Minden porci-kájában reszketett, de megfogadta, végez Fawol tábornokkal. És ekkor mintha a bosszú perzselő érzéssel, egy új életcéllal vértette volna fel: a holnap bosszújának ígéretével.

MESEPELYHEK

Magyar írók ajándékai a gyerekeknek

- 01 Palásthy Ágnes: Rudolf, a Télapó szarvasa (12:54 min.)
- 02 Erdei Barbara: Borz Bonifác karácsonya (14:50 min.)
- 03 Balla Kálmán: Öcsi, az Északi sark öre (19:54 min.)
- 04 Aux Eliza: Krampuszok karácsonya (7:10 min.)
- 05 Engler József: Ünnepi kalamajka (30:07 min.)
- 06 Bank Eszter Katalin: Az elveszett lista (18:48 min.)
- 07 K. László Szilvia: A karácsonyfa (6:39 min.)
- 08 Földi Kinga: Dércsipe Benő és a játékbaba (14:37 min.)
- 09 Váczi B. Nikoletta: Az elveszett csengettyű (8:46 min.)
- 10 Gergely-Pécs Éva: Az eltévedt pingvin (21:17 min.)
- 11 Sütő Fanni: A hóember karácsonya (12:11 min.)
- 12 Bubrik Zsuzsanna: Száncsengő (3:41 min.)
- 13 Váczy Virág: A fatündérek karácsonya (14:37 min.)
- 14 Galambos Tamás: Télapó és Krampusz (11:22 min.)
- 15 L. J. Wesley: Jesse Jones, a Mikulás küldetés (28:50 min.)

mek.oszk.hu/22600/22667/mp3

Bezdomny

A borzalom anatómiája

"I decided long ago that one must paint terror as well as beauty from life, so I did some exploring in places where I had reason to know terror lives."

(H. P. Lovecraft - Pickman's Model)

A héten negyedszer hánytam ki. Mint minden alkalommal, az elfogyasztást heves szívdobogás, valamint a páni félelem és egyfajta mániákus eufória elegye kísérte, mint ha lefelé és felfelé gyorsulnék véget nem érően, míg az intenzitás tetőfokán végül most sem sikerült magamban tartanom. Csak egy a kellemetlen tünetek közül. A szervezetem nem készült fel arra, amire – úgy érzem – minden emberséget mellőzve hajtja a világ látszólagos véletleneiből kibontakozó, kegyetlen humorú sors. Hiábavaló lenne ellenállnom, nem tudok parancsolni az éhségnek. A kísértés végül mindig túlnó rajtam; én, mint bárki más, kifürkészhetetlen impulzusaim rabja vagyok.

Másoknak persze többnyire nem a teljes kiszolgáltatottság tudatában kell élniük. Néha irigykedve gondolok rájuk. Töretlen keringőjükbe feledkezve léphetnek át a tény felett, hogy egy értelem nélkül koreografált danse macabre idióta ütemére lejtjenek ők is. Az állatok ösztönös elővigyázatosságához híven inkább meg sem kérdőjelezzik a tagjaikat rángató készletek eredetét. Nem vájnak a lényük mélyére egy eszelős megszállottságával, hogy ott egy még borzalmasabb lényre leljenek (ami ekkor magától kezd előmászni onnan, és visszatemetni nem lehet).

Mennyivel egyszerűbb lenne hozzájuk hasonlóan élni! Talán én sem kutatnék veszélyes területeket, ha akár egy pillanatra boldoggá tenne, ami a többség által megszabott normák szerint boldoggá tehet valakit.

Ha boldoggá tenne az, hogy emberek között legyek. Ha mások társaságában nem undorodva kényszerülnék érdeklődést színlelni az őket lelkesedéssel eltöltő üres szóváltásokra kötelezve, és kielégítene az egyhangú taposómalom, amit ők életnek neveznek.

Ha nem szólítana magához kóros gerjedelemmel minden, ami az életrevaló, „egészséges” agyvelőt összes sejtjében taszítja.

Ha nem kívánnám újra és újra az emberi tetem ízét.

Útmutató nélkül, a számára idegen tömegbe vetve csak véletlenszerűen, alattomos lassúsággal fedezheti fel az ember a saját elméje mélyén remeteként enyésző titkokat. Csak véletlenszerűen, alattomos lassúsággal ismerhet magára bennük, és bontakozhat ki általuk. Kibontakozásában pedig egyre messzebb és messzebb találja magát azoktól, akiket embertársainak hitt. Így amikor már nem fér el egyben, második fejet növeszt: egyet a külvilág elvárásait kielégítendő, míg a másik különös helyeken épül, és különös dolgok kezdenek tanyázni benne.

Gyakran szálltam metróra. Hosszú, céltalan éjszakai utak, melyeket nem a megérkezés, hanem a valahová tartás pusztá érzete motivált. A várakozás, vágyakozás valami megfoghatatlan iránt, ami az elérhetetlen végtelenbe vetítve igaznak és létezőnek tűnik. Egy cél délibábja, egy ábránd, ami elhiteti, hogy haladni érdemes. Csak a megállók közötti sötétség átmeneti létezésében éreztem úgy, hogy van értelme folytatnom.

Eleinte nem tudtam, pontosan mi az, ami örökké nyughatalatlanul űz. Képtelen lettem volna megfogalmazni, hiszen ez a fajta igazság oly távol áll a mindennapi meggyőződésektől, a konvencionálisan elfogadott valóság határain túl, hogy gondolatainkban fel sem merül a lehetősége. Számomra is halvány, elillanó képek sora maradt sokáig.

Csontból faragott tájak kietlensége, fagyott, fekete úr az anyag mögött, bebörtönzött hemzseges a rothadó húsban. Az univerzum sötétségbe málló, kopott freskója.

A távoli látomások sejtése mégsem volt elég. Magamnak kellett megtapasztalnom őket, hogy felébredjen bennem jelentésük. Megízelve ajándékukat felismerhettem a tökéletes esszenciáját annak, ami után tudattalanul mindig is kutattam. Mióta ajkaimon éreztem, már semmi nem tud hasonló érzést kiváltani, minden más íztelen lett és üres. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy kellemes lenne az íze, sőt. De éhséget semmi sem csillapít többé, csakis az, amit a gyomrom még most is vonakodik magába fogadni.

A megvilágosodás a metróbalesetet követően jött el számomra.

A legtisztább élmény volt, aminek addigi életem során részese lehettem. Visszataláltam valamihez, amiről nem sejtettem korábban, hogy az elmém mélyén várakozik. Mindig is a mélységek kedvelőjeként tekintettem magamra – de nem tudtam, hogy a mélységeknek egy egészen más dimenziója létezhet a törés mögött, amit az a nap okozott az életemben.

Hogy a halál szaga vonzotta elő őket föld alatti járataik sötétjéből, vagy épp ők hozták el a halált a megállóba, sosem derült ki. Egy túlélő sem maradt, aki elmondhatta volna, hogyan kezdődött a véres éjféli bankett, amit az újságok később egyszerű baleset címe alatt tussoltak el. Valaki talán mégis a metró elé vetette magát.

Kocsink váratlanul fékezett le az alagútban, mielőtt kiérhetett volna az állomás félhomályába. A város alatt, a körénk záruló beton sötétjében, hangtalanul... Vártunk, de a földalatti nem indult tovább, és az utasok nyugtalankodni kezdtek. Némi tétovázást követően néhányan kimásztak a sínekre, hogy a peronig gyalogoljanak. Én is követtem őket.

Elsőnek a szag csapott meg. A felfoszló hús és alvadó vér fém, nyers iszonyata mögött – a nedves föld súlya,

az éonokban felőrölt csontok pora, és az organikus valamiféle elemi megnyilvánulása, csupasz és féregszerű.

A megálló szegélyén felkapaszkodva már a kiteljesedett jelenet fogadott. Kezdet és vég nélküli, egy állókép. Egy absztrakt festmény, melyet hörgések, morgások, roppanó tagok, görnyedő árnyak és szétmárt sziluettek vörösben játszó keverékéből kent fel az élet a szenvedés galériájába.

Ott, a szirmai bontó halál közepén csoportosultak ők. Meztelen, szürke idomtalanságuk és idegenszerű mozdulataik az ismert világ törvényeit meggyalázó erőt sejtettek. Mellső tagjaikra ereszkedve hajoltak a feltépett hasú tetelemekre, és a Természet könyörtelen közömbösségével tökéletes harmóniában táplálkoztak.

A metrómegálló sokkal igazabb helynek tűnt velük.

Meg kellett kapaszkodnom valamiben, és teljesen magamba innom a látottakat. Tudatomig a váratlan, önkéntelen áhítat sűrű ködén át, messziről jutottak el a sikolyok és korábbi utastársaim zaklatott lépteinek zaja, amint a padlót betérítő felfordulásban botladozva igyekeztek kimenekülni innen. Néhányuknak sikerült.

Előkerestem a vázlatfüzetem. Önfenntartó cselekvésnek ebben a pillanatban nem volt értelme számomra, a kinyilatkoztatás sodrása minden ösztönnél hatalmasabbnak bizonyult.

Nem igazán tudom, mennyi idő telhetett el az elem táruló látványba feledkezve.

Az egyik, közelemben lakmározó lény belsőségektől mocskos arcát felemelve vizslatni kezdett. Fejét enyhén oldalra döntötte, emberit gúnyoló vízköpő-vonásaira érdeklődés ült ki. Mellém sompolygott és körbeszaglászott, míg én mozdulatlanul ültem.

Jelenlétem ilyen nyugtázása kibillentett a zsibbadt, megbabonázott állapotból, és a rettenet hullámokban kúszott a bőröm alá. Immár teljesen egyedül voltam, az utasok mind a földön végezték a többi szerencsétlennel, vagy elmenekültek.

A lény hosszú agyaráit megmutatva felmorgott. Jobb híján – és talán félelmemet legyűrendő – visszamorogtam, bár fogalmam sem volt róla, ez köszöntésnek vagy elretentésnek számított-e. Talán az ő nyelvükben nem is volt különbség.

Végül megállt velem szemben. Résnyire nyitott állkapcsáról nyállal elkevert vér csöpögött, szemében pedig a poklok olyasfajta tapasztalata sötétlett, ami emberi szemtől idegen. Tekintetében megláttam a saját arcom eltorzult mását.

Vézna, groteszk mancsában valamit tartott, és most nekem nyújtotta. Émelygés tört rám, amikor felismertem az emberi maradványt, valami mégis arra ösztökélt, hogy elfogadjam a felajánlást.

A morbid felfedezésvágy győzött a józan ész felett, vagy legalábbis az együgyű megszokás felett, amit akkor még józan észnek hittem.

Hozzáérintettem az ajkaimhoz, és óvatosan végigfuttattam fogaim a törésen, ahol az élet emlékétől még meleg hús és csont felfedte magát. A hús és a csont, ami nemrég még valaki volt. Volt-e egyáltalán valaki? Hisz nem pont most mutatkozott meg igazi alakjában, oszlásnak induló csonkként? A szenvedésből felszínre született személy ezt a végső valóságot fedő illúzióként létezett csak. Nem

illő-e tehát, hogy a végső valóság befogadásával adózunk az örök győztesnek, maszkatlanul fejet hajtva a féreg előtt, ami rág?

* * *

A válasz a horizonton vár, mindig csak egy karnyújtásnyira.

Emberi igyekezet nem elég ahhoz, hogy eljussak oda, ahova hívnak. Ahhoz fel kell fejtenem mindent, magát az emberit is. Azt akarom, hogy igaz legyen, de az igazság mindig mélyebben van. Még most is találok újabb rétegeket, amiket le kell vedlenem, mint egy állatnak a feleslegessé és nehezzé váló téli bundája védelmét.

Azóta is hívnak magukkal. Tudom, hogy velük kell tartanom, már tudom, hogy hová tartozom igazán. Csak rajtam múlik, hogy létezik-e az út, amin odaérhetek. Vissza már nem tart semmi; a világ, kifordulva tengelyéből, végre a helyére billent, amikor megízleltem az emberiség feladásában rejlő szabadságot.

A North End kivilágítatlan peremén, a második műterm közepében van az elfeledett, ápolatlan temető, melynek nyálkás mohákkal benőtt sírkövei között találkozni szoktunk. Maguk közé fogadtak. Eleinte megfigyelőként időztem velük, vázlatokat és fotográfiákat készítettem, hogy későbbi munkákhoz hasznosíthassam a látottakat. Idővel magam is az életképek szereplőjévé váltam. Bár nem tanítottak a nyelvükre, azon kaptam magam, hogy érteni kezdem a hörgések, torokhangok és vinnyogó ugatások elegéből összeálló jelentést. Mintha mindig is értettem volna, és csak saját ódzkodó elmém szegült a megértés ellen, míg az együtt töltött idő el nem rongyolta fenntartásaimat.

Szavaikat nehéz visszaadni, mert nem felelnek meg emberi nyelvekből ismert fogalmaknak. Túlmutatnak azokon, mintha egy, a világunk mögött megbúvó, titkos világ torz jelenéseit hívatottak volna leírni.

Akaratlanul is sokat tanultam tőlük a felásott sírok és kripták mélyén átvirrasztott éjszakák alatt.

Érzem a lassú változást, ami önmagam alkotásává tesz.

A szemem elszokott a nappali világosságtól, a látásom megváltozott. Egy reggel a nap fénye a remény hályogától megfosztva, pusztá valójában mutatkozott előttem: a gyötrelém létreparancsolójaként, a rothadás és erjedés örök forgatójaként, ami mindig is volt. Vakító sugarai mögött formátlan, fekete massa zabálta önmagát.

Mára az emberek társasága a szokásosnál is jobban a terhemre vált. A klub parvenüinek rosszindulatú pletykái következményeként egyre többen viszolyognak tőlem, lassan pedig azok is elmaradoznak, akik a népszerűtlenség ellenére tanúsítottak némi érdeklődést a munkáim iránt.

De nem számít, mert olyan közösségre találtam, amelyik megért.

Új barátaim felfedték előttem az élményt, amit az átlényegülés határán álló maradvány befogadása nyújthat: a föld alatt érlelődve itta fel a visszafordíthatatlanság aromáját, és az enyészet zenitjén, emberi formáján túl, de még újabb formáin innen rejlik. A transzmutációnak ez a pillanata, ez a köztes dimenziója az, ahol a lehetőségek végtelenné virágoznak, és a valóság perspektívái átjárhatóvá válnak. A hús elfogyasztója osztozhat az elfogyasztott hús állapotában.

Azt mondják, nekem is ide kell eljutnom, ha velük akarok tartani.

Azt mondják, a képlékeny maszk, amit önmagunknak képzelünk, egy küszöb csupán, amin át kell lépnem; olyanná kell válnom, mint ők, mielőtt egészen magamba fogadhatnám az adományukat.

Mesélnek a világukról, a Throk szürkén magasodó ormairól, az árnyékos pusztáról és a fogakként meredő kőtömbökről a fakó ég alatt, a Pnath völgyében hullámzó csonttengerről és a Sarkomand romjai alatt elterülő síkságokról; történeteiket hallgatva ráébredek, hogy ismerős helyeket írnak le. Álmaimban már jártam ott.

Semmi sem lehet megemészthetetlen, tanítanak. Hiszen maga a létezés a hatalmas, önmérsztő tetem, amelyben mindannyian élünk, a táplálék, amelyből nővünk, és amelyben táplálékként elfogyunk. Az univerzum eónokon át tartó dekompozíciója.

Amikor ráébredek szavaik értelmére, minden korábbi árnyéknál árnyaltabbá válik a minket körülölelő sötétség.

Megértem, hogy egyedül a borzalommal való eggyé válás áll a borzalom felett. Megértem, hogy egyetlen dolog maradt, ami megakadályoz abban, hogy velük tartsak.

Megérezhetik a gondolataim kitisztulását, mert a viselkedésük egyszerre megváltozik, elcsendesül, talán ünnepipé lesz. Menetünk némán indul el a holdtalan éjszaka fátyla alatt. A temető mélyére vezetnek, egy régi, kopott sírkőhöz, amit korábban nem láttam itt. Az én nevem áll rajta.

Együtt ássuk ki a holttestet, aminek ismerős vonásait egykor a sajátjaimnak láttam.

A koporsóban fekvő festő fölé hajolok, agyarakká sarjadó fogaimról nyál csöpög a sápadt arcra, és már tudom, hogy ez alkalommal nem leszek rosszul. Tudom, hogy miután semmi sem maradt belőlem, elérem a végtelent, és felébredhetek az Álomföldeken.

Zspider

Horror Hava - Muertos

Istenöl

Squ'ara bizalmatlanul figyelte az újonnan érkezőket a házából. A bátyjai jaguárharcos vértjükben térdre borultak az új istenek előtt. Ezek az istenek másnak tünnek, mint azok, akiket a szobrokon látott. Hegyek hátán úszva érkeztek a végtelen sós vízen át. Barna, fehér, fekete és tarka szőrmés sárkányokon lovagoltak, amiknek lábain szürkearany karmok kopogtak. Szörnyű nyerítésüktől összerándult a lány gyomra.

Maguk az istenek is ebben a fakó, szürkearany páncélban jártak, alatta élénk fehér és vörös ruhákban, és ezek úgy fodrozódtak, hogy azt Squ'ara semmihez sem tudta hasonlítani. Ám a legfélelmetesebbnek az arcuk bizonyult. Fehér, mint az óceán mosta szikla, mint a csontok. Csontistenek, így imádkozott hozzájuk a falu papja is. A legtöbben meghajoltak az istenek előtt, de Squ'arát megrémisztették. A nyelvük idegenül pattogott, ahogy kaján mosollyal nézték a falu lakóit. A lány felismerte az arroganciát az arcán. Rögtön tudta, hogy ezek az istenek nem, mert azok ismerték volna a faluja hírét. A megannyi csatát, amiben győztek, és azt a rengeteg ínséges időt, mit megéltek. Tisztelték volna a népüket, de ez a mosoly megvetésről árulkodott.

Az emberek ajándékokat adtak, de az istenek a legtöbb ételt kiköpték, jobban érdekelték őket a csecsebecsék: az arany ékszerek és a tárgyak, amikkel a gyerekek játszottak. Az egyikük mérgesen nyomta a pap orra alá a drágaköveket és fémekeket. Az öreg nem értette, mit kérnek tőle, de Squ'ara azonnal rájött: „Még!” És mikor nem kapta meg, amit akart, akkor a csontisten félresöpörte a papot, és parancsokat üvöltött a többieknek, akik megindultak

a házakba. Az egyik belépett Squ'ara otthonába, hatalmas, sötét árnyékat vetett a lányra. Az isten szeme ide-oda cikázva kutatott, majd közelebb lépett a lányhoz és félresöpörte a haját, felfedve arany fülbevalóit.

„Mire kell egy istennek egy ékszer?” – kérdezte magában a lány, de ekkor rájött, hogy a férfi már nem is a fülét nézi. A tekintete letévedett a haja által már nem takart telt keblekre. Squ'ara mindig is tudta, hogy a férfiakat vonzza az ilyesmi, de feltételezte, hogy az isteneket hidegen hagyja az emberi hús, csak a vérre van szükségük. Keserűen tapasztalta, hogy vérzett, amikor az isten lehántotta kezéről a fémbőrt, ami alatt ugyanaz a csontfehér bőr rejtőzött, mint ami az arcán feszült. Ezzel a sápadt kézzel megmarkolászta a lányt, aki akaratlanul is ellökte magát. A férfi hitetlenkedve nézte Squ'arát, ám a döbbenetből hamar düh lett. Az isten torkon ragadta áldozatát és megpróbálta lefogni, miközben torz nyelvén kiabált vele. A lány félelmében körbetapogatózott. Ruhája már cafatokban lógott, mire megtalálta fivére kardját. Egy büszke azték fegyvert, a két falemez közé préselt éles szilánkok sorával. Kegyetlen vágó és szaggató eszköz volt ez, amit egy heves mozdulattal az isten fejébe vágott. És azt látta, hogy ugyanaz a vörös vér csepeg a férfi fejéből, ami az ő ereiben is lüktet.

– Te nem vagy isten – mondta meglepve a lány.

A dühös férfi kitepte magából a kardot, az eszköz csak a bőrét szakította fel, és egy rúgással a földre taszította Squ'arát. Agyon akarta taposni, de a lány megragadta a kardot a földön, és az idegen térdébe vágta. Az alak erre már meghátrált és kidülöngélt a házból. Squ'ara tudta, hogy ez nem elég, a hamis istennek el kell buknia.

Megragadta a kardot és utána rohant. A férfi a ház előtt térdre borulva üvöltött valamit, mielőtt a lány kiért és a torkába állította a fegyvert. Vér spriccelt Squ'ara arcába, és a harc heve lassan elhagyta, a szíve lelassult. Büszkén nézte, ahogy a hamis isten hörögve vérzett, és itatta a földet szennyes vérével. Körbepillantott, de csak rémült falusiakat és hitetlenül bámuló ál-istenekeket látott.

– Ezek nem istenek! – üvöltötte Squ'ara. – Véreznek, mint mi!

Felemelte a kardját és remélte, hogy népe követi, de senki se szólalt meg. A pap rémülten az egyik hamis isten lába elé vetette magát.

– Bocsáss meg, ó dicsőséges uram! Azonnal feláldozzuk nektek őt!

És a többi falusi engedelmeskedett neki. Squ'ara csak bámult, ahogy rájött, hogy rettegő népe térdepelve ajánlja fel őt halandó embereknek, akik isteneknek hazudták magukat. De az áldozat bemutatásáig már nem jutottak el. Az egyik idegen felemelt egy botot, ami mennydörgött, majd villámot hányt. A lány vállába pokoli fájdalom nyilallt, sosem érzett még ilyen kint. Alig bír mozogni, valahogy a földre került, pedig nem is emlékezett rá, hogy elesett volna. Látta, hogy még több botot emelnek rá a hamis istenek, ezért felkapta a kardját és futásnak eredt.

A tiltott barlangig jutott, de addigra a vére olyan hevesen ömlött a vállából, hogy alig bír öntudatánál maradni. Tudta, hogy ez a hely tiltott föld, remélte, hogy a csontbőrű férfiak nem mernek utána jönni, ezért bement a sötét járatba. A barlang mélyében összeesett. Felpillantva meglátta Camatoz szobrát. A denevéristen kezei között egy emberi fejet fogott. Squ'ara kínlódván feltérdelt és egy pillanatra arra gondolt, hogy úgy térdepel a sötét isten szobra előtt, ahogy a papjuk tette a hamisak előtt.

– Halld szavam, vér-isten! Suttogatsz bármit, nem foglak szolgálni! Szabadnak születtem és szabadon halok meg! Nincs isten, ki előtt meghajolnék!

Squ'ara remegve talpra állt, mikor meghallotta a hamis istenek fémes lépteit. Megemelte a kardját, de mennydörgések robajlottak végig a barlangon, láthatatlan öklök csapódtak belé, szétroncsolva halandó testét. A lány holtan zuhant vissza, de szabadon.

La Tarantula

Az esti harangszót gitármuzsika és ének követte. A város utcái megteltek fényekkel és finom ételek illatával. Elkezdődött a Dia de Muertos, amit sokan naivan úgy neveznek, hogy a mexikói Halloween, de annál valójában sokkal több. Az emberek az arcukat cukorkoponya színes mintával festették meg, az ablakokban díszkoponyák sorakoztak. A házakban oltárt emeltek az elhunytaknak, fotókkal emlékeztek meg róluk, amiket bársonyvirág narancs szirmai borítottak be. Ezeket át jártak vissza az el nem feledett halottak a családjukhoz.

Az emberek pici, koponya alakúra formázott cukorkákat osztogattak, de egy fiú elkerülte őket. Paco a kapucniját felhúzza, egy luchador-maszkban, óvatos léptekkel kerülte el a vigadó tömeget. Útját a nagy temető felé vette, ahol utána csendesen várt, fájó karját szorongatva, egészen addig, ameddig az emberek el nem sétáltak a nagy sírkőtől, amihez ő is oda akart járulni. A fiú térdre rogyott

a sírnál és halkán megszólította La Tarantulát, a legendás luchadort, egy professzionális birkózót, akit a gyermekek védelmezőjeként emlegettek. A pankrátort, aki annyira híres volt, hogy a saját maszkjában temették el.

– La Tarantula! – mondta Paco. – Mi sosem találkoztunk, de az apukám sokat mesélt rólad. Láttam rólad a videókat, ahogy óriásokat dobtál ki a ringből, ahogy a kötélén futva ugortál az áldozataidra, láttam, ahogy elkaptad az ellenfeledet és rátekeredtél, „behálóztad”, ameddig fel nem adta vagy el nem törted a karját. Apa mesélt arról is, hogy mi mindent tettél a városért, hogy ő árvaként neked köszönhetne, hogy most étterme van. A te jótékonyágod segített neki és a hozzá hasonlónak. Én azért jöttem, mert most megint szükségünk lenne rád.

A fiú elhallgatott és a sírkőre pillantott. Várt, de csak a temető csendje válaszolt a könnyölgésére. Körbepillantott a sötét köerdőben, ahol csak a gyertyák sárgás fénye tört át az est sötétjén. Nagyot sóhajtott és elsírta magát. Csak arra tudott gondolni, hogy cserbenhagyta az apját, hogy mindez hiába volt. Paco a fagyos estén csak a meleg lehetét érezte, ahogy forró arcán végiggördültek a könnycseppjei, és lehullottak az álláról a bársonyvirágok szirmai közé. Paco nehézkesen felállt és levette a fejéről La Tarantula-maszkját és a bal kezében lógatta.

Ekkor a föld megremegett. A fiú majdnem elesett, amikor egy kar kinyúlt a homokból és megragadta a maszkot. La Tarantula visszatért.

A luchador elvette az álarcot a fiútól és óvatosan letérdelt mellé, hogy szemmagasságban legyen vele.

– Mi történt? – kérdezte szellemszerű, távoli hangon.

– A boltunkat szétverték a kartell pankrátorai. – Paco nem mert a hőse szemébe nézni.

La tarantula óvatosan megérintette Paco jobb kezét, és a fiú felszisszenve elhúzta. Szégyellte, szégyellte, hogy törött karral jelent meg a nagy La Tarantula előtt.

– Ők tették ezt veled? – kérdezte a bajnok.

Paco csak bólogatott.

– A családnak nincs pénze az orvosra, igaz? – La Tarantula finoman megérintette a fiú karját és lassan masszírozni kezdte. – Semmi baj!

A maszk mögül két lidércszemek pillantottak Pacora, ami elterelte a figyelmét a fájdalomról, ahogy a karjában a csontok visszaugrottak a helyükre és összeforrtak. Bár még mindig fáj, de La Tarantula meggyógyította.

– Maradj itt! – mondta la Tarantula.

– De én...

– Nem! – szakította félbe a maszkos. – Nekem kell megmentenem a luchadorok becsületét.

Paco ámulva nézte, ahogy a hős szelleme átsétál a fákon és a sírköveken. A szél egy erős rohama eloltotta a gyertyákat, és a fiú csak ült a sötétben. Nem tudta, mennyi idő telt el, mire felállt a sírhalom mellől és La Tarantula után futott. Ő nem is látta, de minden lépése utána a körülötte sorakozó gyertyák lángjai újra meggyulladtak, még azok is, amik már csonkig égtek.

A fiú fájdalma elmúlt, miközben a tömegben átfurakodva rohant a luchadorok arénájába, ám odaérve sikolyokat hallott. A szíve úgy vert, mint a légkalapács, izzadt, remegő kézzel próbálta kinyitni az ajtót, de elsőre lecsúszott a kilincsről. Mikor sikerült bejutnia, a folyosókon át elért

a nézőtérre. A padosorok között döbbsen megállt, mert mindenfelé rongybabaként szétdobált pankrátorok feküdtek, összezúzott tagokkal. A ringben állt La Tarantula, és a felső kötélén most lépett be a Nagy Brutalicus. A hegyomlányi ember volt az, aki marokra kapta Paco apjának fejét, amikor rászólt az, hogy nem maradt több ital. A hatalmas ember egy ütessel törte el a pultot, amikor rájött, hogy alig van pénz a pénztárban. A fiú most csak távolról látta Brutalicust, de ösztönösen ki akart menekülni a teremből.

Mielőtt Paco megmozdulhatott volna, La Tarantula leugrott a kötélről és belerúgott Brutalicusba, de a férfi meg se rezzent. A maszkos minden irányból támadta, ugrott, rúgott, a kötélnék feszülve nekirohant vállal, de mindig lepattant az óriásról, aki csak öblösen nevetett, szörnyű hangjától Paco remegni kezdett. A hatalmas pankrátor felkapta La Tarantulát és megpróbálta lerángatni róla a maszkot, holott ez volt a legnagyobb bűn, amit egy pankrátor a másik ellen elkövethet. Egy luchador maszkja az arcának számított, azt elveszíteni egyet jelentett az arca elvesztésével. La Tarantulát még soha senki sem látta álarc nélkül. Paco elfordult, hogy ne lássa a hőse arcát, így csak annyit vett észre, hogy az fejbe rúgta az óriást, aki a kötélnék esett. Nagy Brutalicus lenyalta a vért, ami az orrából folyt, és vigyorogva felemelte a letépett maszkot.

– Bárki is légy, ma megdöglesz. – Paco emlékezett, hogy ugyanezt mondta az apjának is, mielőtt eltörte volna a fiú karját.

– A kezeden az tetoválás... – suttogta a földön görnyedő La Tarantula az arcát rejtegetve.

– A Dolor kartell jele – felelte Nagy Brutalicus, felmutatva az azték denevérmintát a csuklóján.

– Ősi, sötét isteneket szolgálsz – mormolta Tarantula. – Elfeledded, mi a luchador feladata. Szégyent hoztál a ringre.

A szellem kihúzta magát, és Paco elsőre eltakarta az arcát, de mikor mégis kíváncsian felnézett, látta, hogy La Tarantula azt a maszkot viselte, amit tőle vett el a temetőben. Nagy Brutalicus hangos dübörgéssel rohant a maszkos felé, aki egy villámgyors mozdulattal felkapta a vállára az óriási embert, majd fellépett a ring sarkára, ahonnan egy hatalmas ugrással a küzdőtér közepére csapódott. A ring borzalmas recsenéssel tör darabokra, Pacót beborította a por és törmelék. Mire felpillantott, a zúzóadásoktól kék és lila Nagy Brutalicus már talpra állt. Am La Tarantula a hátára ugrott és hátracsavarta a karját.

– Olyan fájdalmat adok neked, amit sose feledsz el! – sziszegte a szellem. – Egy napon talán visszatérhetsz ebbe a ringbe. Mikor megértetted, hogy mit jelent gyengének lenni, mit jelent félelemben élni. De ez a fájdalom azután is örökre ott lesz veled a lelked mélyén.

Ezzel La Tarantula eltörte Brutalicus mindkét karját, aki olyan hangosan üvöltött, hogy Paconak be kellett fognia a fülét. A fiú ezután már csak arra lett figyelmes, hogy La Tarantula, akinek arcát ismét a saját maszkja takarta, megint letérdel mellé, és visszaadja Paco maszkját. Aztán megfogta a fiú kezét és kísértelt az arénából, vissza a temetőbe. Paco szorosan fogta a maszkot, ahogy megérkeztek a hőse sírjához, ami előtt egy idegen kúszott.

La Tarantula megállította a fiút és odalépett a fiatal férfihoz.

– Veneno? – szólította meg.

– Ki maga? – kapta fel a fejét a másik, aztán összevonta a szemöldökét. – Miért járkál abban a maszkban?

Paco közelebb ment és látta, hogy az öltönyös alak tiszta seb, és a ruhája szétszakadt valamitől, alig tudott járni, és a kezében egy aktatáskát szorongatott. La Tarantula lehúzta a maszkját, de Paco csak hátulról látta a koponyát, amit rejtegetett az álarca alatt, nem mert közelebb menni, hogy meglesse.

– Apa? – kérdezte Veneno hitetlenkedve.

– Eltévedtél, fiam – mutatott La Tarantula a fiatal férfi csuklóján sötétlő denevértetoválásra. – Jobb, ha velem jössz.

Ezzel visszavette a maszkot, megragadta a fia nyakát és a magasba emelte a férfit, mintha egy tollpihe lenne. Egyetlen mozdulattal a sírhalomra vágta, de ott a föld szétnyílt, és a két alak eltűnt a bársonyvirágok szirmai között.

Paco csak bámult, el sem akarta elhinni, hogy mindez megtörtént. Már majdnem meggyőzte magát, hogy csak egy rossz álmom volt, amikor valami nehéz esett az ölébe. Az aktatáska felpattant, és megannyi bankó szóródott a virágok közé. A fiú felkapta a pénzt és rohant, hogy megmutathassa az apjának.

Vallomás

Esteban atya mérgesen nézte a fekete kocsikat, amik leparkoltak az Úr háza előtt. Elsőnek Veneno lépett ki. A fiatal férfit tetoválások borították, amiket egy nagyon drága öltönnyel rejtett el. Miután ajtót nyitott a főnökének, az valamit súgott a fülébe, amire Veneno bólintás után Estebanhoz sétált.

– Padre! – köszöntött a tetovált férfi.

– Kisöcsém! – húzta a száját Esteban. – Mit akartok itt?

– Gyere be! – mondta Veneno és besétált a kis templomba, ahonnan a ministráns fiúk és az apácák rémülten rohantak ki. – Bocs, neked kellett volna beinvitálnod? Mi van? Mit bámulsz?

– Csodálom, hogy nem kapsz lángra – mondta mérgesen Esteban.

– Ez jó! – nevetett Veneno. – Elmesélem majd a srácoknak!

Szemtelenül, kérdés nélkül leült egy padra és rágyújtott egy cigarettára. Esteban kitepte a szájából a cigarettát és összemorzsolta.

– Mit kerestek itt? – követelte.

Veneno először mérgesen felugrott, de látva, hogy a bátyja meg se rezzent, csak mosolygott.

– A főnök gyónni szeretne.

– És ehhez kell a segítséged? A wc-ülőkét is lehajtod neki?

– Jobb, ha befejezed ezt, mielőtt... – sziszegte Veneno, előkapva a kését, amit Estebanra emelt.

– Mielőtt elveszem tőled és oda rakom, ahova a nap se süt? – kérdezte hidegvérrel Esteban.

Veneno már szürni készült amikor Senior del Dolor belépett.

– Veneno! Mit művelsz? Ez egy templom!

Esteban kaján mosollyal az arcán nézte, ahogy a fivére megadóan elrakja a fegyvert. „Jó kutya”, tátogta a testvéreinek, aki idegességében már ütni akart, de Dolor megragadta a kezét.

– Várj kint! – parancsolta a vezér.

Esteban figyelte, ahogy Veneno mérgesen távozott, majd Dolorra pillantott. Az atya nem volt kis termetű ember, sőt, kimondottan vállas, természetes, sokan azt pletykálták róla, hogy valamikor boksszal kereste a kenyerét. Ám Dolor még a hetvenhez közeledve is versenybe szállhatott volna vele, ilyen idősen is robosztus figura volt. Fehér öltöny feszült rajta, ugyanilyen színű kalapot hordott, nyakán egy nagy denevértetoválás sötétlett.

Estben szúrós szemmel nézte a rámosolygó férfit, majd a gyóntatófülke felé intett. Mikor mindketten beléptek, egy pillanatra belegondolt, hogy otthagyja Dolor, de tudta, hogy az csak nagyobb gondokhoz vezetne.

– Tudod, mindig is kedveltem az apátokat... – kezdte a gyónást a fehérbe öltözött férfi.

– Hol az „oldozz fel atyám”? – méltatlankodott Esteban, de a másik úgy folytatta, mintha meg sem szólalt volna.

– Páratlan élmény volt gyerekként, árvaként látni La Tarantulát, ahogy szinte rárepül a levegőben az ellenség hátára. Ez örökre megmaradt az emlékeimben. Utána odajött aláírni a füzetemet. Előtte egy órán át harcolt, vérezt és izzadt, alig kapott levegőt, csoda, hogy élt, de rögtön odajött hozzám.

– És te mégis ezt az utat választottad – mondta Esteban lenézően.

– Árvaként nem sok más esélyem volt. A kartell befogadott. Hamar előre léptem, mert hatékony voltam.

– Gyilkoltál – jegyezte meg Esteban.

– Nem – javította ki Dolor. – Mészároltam. Férfiak, anyák, lányok, fiúk, nem számított. Megtettem, amit kellett. Idővel az emberek már inkább engem követtek, és a kartell vezére elkezdett félni tőlem. Törékeny ember volt, „szofisztikált”, ahogy ő jellemezte magát. A többi család, és főleg az amerikaiak átsétáltak rajta. Csak egyszer kellett felszólalnom ellene, ez is elég volt a háborúság kirobbanásához. Már másnap egy osztag jött a házamba. Olyan... – a férfi hangja elcsuklott a meghatottságtól. – Olyan gyönyörű volt. Életem legszebb egy órája. Csak egy tucat profi gyilkos és én, meg rengeteg vér. Emlékszem az utolsó pasi vérenek az ízére, ahogy homlokon csókoltam, miközben a pisztolyt a halántékának szegeztem és meghúztam a ravaszt. Azt hiszem, megköszönte.

Esteban rettegve nézett a hálón át Dolorra, aki elmorzsolta egy könnycseppet.

– A háborúnk egy hónapig tartott, ám Martinez győzött. A patkány megölte a csapatomat és szétlőtte a kocsimat. Elmenekültem, fél lábon ugrálva egy barlangba futottam előle. Haldokolva estem be, olyan kimerült lehettem, mint az apád akkor régen, a meccs után. Az utolsó, vesztes csata után csupa vér és izzadság voltam. És ekkor találkoztam vele. Fuldokolva feküdtem, mikor valami sötét erő megszólított. Egy ősi teremtmény, láttam obszidiánból faragott denevércarcát. Egy emberi fejet nyújtott felém, és azt suttogta, hogy ha ölk a nevében, ha vérrel itatom meg, ahogy egykor az őseim, akkor megállíthatatlanná tesz.

– Ősi teremtmény? Miféle istentelenségről beszélsz?

– Csak figyelj! – intette csendre a papot Dolor. – Ez a legjobb része. Szóval elbújtam a barlangban, és mikor Martinez végül megérkezett, hátba lőttem. Ahogy a földön vergődött, mellé sántikáltam, megfogtam a fejét, és az isten felé fordítottam, majd a tarkójához szoritottam a pisztolyt és vérrel mostam le a denevéristent.

– Te örült vagy! – dadogta Esteban.

– Meglehet – vont vállat a bűnvezér. – De van itt még valami. Martinez szétlőtte a térdkalácsomat a csatában. Az orvosok szerint örökre toloszékben kéne lennem. Mondd csak, láttál nálam botot, amikor bejöttem?

Esteban nem tudta elhinni, amit hallott, csak bámult maga elé.

– Persze az alkumnak volt pár további részlete – folytatta Dolor. – Nem csak Martinezet ajánlottam fel, hanem a teljes vérvonalát is. Az évek során levadásztam a gyönyörű ír feleségét, az összes unokatestvérét, a gyerekeit. Mindet bevonszoltam abba a barlangba, és vérüket adtam az istennek.

– Miért mondd ezt el nekem? Miért lépsz be Isten házába és beszélsz hamis istenekről, pogány véráldozatokról?

– Mert végigkutatam Mexikót, és nem találok Martinez lányát.

– Mi köze van ennek bármihez is?

– A templomod a védelmem alatt áll, atyám, mert nagyon tiszteltem apádat. Ezért lehet a testvéred a jobb kezem. – Dolor hangja nyugodt volt, de hirtelen egy pisztoly meredt a papra. – De ha megtudom, hogy te rejtegeted előlem a lányt, vagy tudod, hogy merre lehet, nem érteid jövök el, nem csak téged öllek meg, hanem bevonszolok ide minden apácát, papot, szerzetest, a gyülekezetet minden tagját és azok minden családtagját. Kiláncolom őket a padokra, téged pedig a pódiumra, majd rátok gyújtom a templomot. A legjobb helyről nézheted végig, ahogy élve elégnék, mielőtt a lángok elérnek téged is.

Esteban próbálta nem kapkodni a levegőt, ahogy elképzelte a lassan csonttá égő, üvöltő embereket. Lehunyta a szemét és kezét a keresztjére tette.

– Látom, alaposan végiggondoltad – jegyezte meg enyhén remegő hangon.

– Mit is mondhatnék, művész vagyok – vigyorgott sötéten Dolor. – Viszlát, atyám!

Catalina

A nő előreborulva ült a széken, amihez kikötötték. Az arcából több helyen vér szivárgott, a cseppek végiggördültek a vonásai mentén, majd az orra és az álla hegyéről lecsepegték az ölébe. A vére vonalakat szántott az arcát díszítő cukorkoponya-festésbe.

– Catalina, már ha az vagy egyáltalán – szólította meg a nőt egy férfi a homályból. – Hadd mutakozzam be. A nevem...

– El Diablo – mondta Catalina, majd véreset köpött. – Senior del Dolor.

Még ebben a sötét szobában is látszódott Dolor arcán a széles mosoly, majd egy széket húzott a nő elé, és leült. Végigsimította az összevert arcot, de Catalina elhúzta a fejét.

– Az embereim keményen elbántak veled – sajnálkozott álságosan a férfi. – Védelmükre szóljon, hogy én kértem őket rá. Tudod, a kis játékosok sokba kerültek nekem. Azt mondják a fiúk, hogy nincs nálad semmi papír, az ujjbegyeid pedig mind megégtek. Nem tudjuk, hogy valójában ki vagy te, Catalina. Csak, hogy egy szabadságharcos koponyafestéssel az arcán.

– Megrémiszt? – kérdezte Catalina mosolyogva. – Hogy bárki lehetek? Hogy bárki tud ennyi kárt okozni neked?

– Elszomorítasz – vallotta be Dolor. – Sok kokacserjeföldet felégettél, de azt hamar újraültetjük. Az igazi gondom az, hogy nincs családod, mert így amikor például statuálok, nem tudom megtenni a családdal is. Ez azt jelenti, hogy minden szörnyű, beteges dolgot, amit velük tennék, azt egyedül veled fogom. Nem fogsz sokáig élni, de biztosíthatlak róla, hogy minden perc egy évszázad lesz számodra. Olyan kínokat élsz majd át, amit ember még soha. Mire végzünk veled, üvöltve fogod elmondani minden testvéred, gyermeked, szerelmed, családtagod, szomszédod, de még a régi iskolai tanáraid nevét is, csak hogy velük tegyük mindezt, és annnyival kevesebb kín érjen téged.

– Folyik a nyálad, el Diablo – vetette közbe Catalina gúnyosan.

Dolor letörölte a száját és akaratlanul is rámosolygott a nőre, aki viszont meglepetésére viszonzta ezt.

– A lányom meghalt a te mérgeidtől, amiket azért adtak neki, hogy könnyebb legyen vele „játszani” – nézett a szemébe Catalina. – Az őseim revolúció harcosok voltak, azok közül, akik felszabadították Mexikót.

– Hol érdekel engem ez, szuka? – dühöngött Dolor, megmarkolva a nő arcát.

– Egy felkelés nem egy emberből áll – felelte Catalina.

Egy ember pont ekkor hajolt oda Dolorhoz egy telefonnal. Egy felvételt mutatott, amelyen más cukorkoponyás arcfestésű emberek támadják a többi kokacserjeföldet.

– Kik ezek? Kik vagytok ti? – kérdezte Dolor a nő torkát szorongatva.

– A revolúció – hörögte Catalina.

Senoir del Dolor vicsorogva folytatta tovább a nőt, ameddig az teljesen el nem némult. Mikor végzett, kezét beletörölte egy kendőbe. Ekkor kopogás hallatszott, az ajtó kameráján egyik emberét látta. Biccentett a fejével, hogy engedjék be. Az ajtó kinyílt és a férfi belépett, de a sötét szobában csak az utolsó pillanatban vették észre az örök, hogy arcának felét befestette és egy pisztolyt ránt elő. Két embert is lelőtt, mielőtt Dolor emberei kilyuggatathatták volna.

Rögtön ezután az ajtón beesett Veneno, Dolor jobb keze. Már szorította az arany revolverét, aminek a csöve enyhén füstölgött.

– Megtámadtak! Minden átkozott felszolgáló festett arccal játszik szabadságharcost! Jöjjön, főnök! Erre csináltam egy utat!

Dolor pár túlélő embere kíséretében követte Venenót a folyosókon, ahol halomra lőtt emberek feküdtek. Odakint további embereket lőttek le a testőrök, hogy utat csináljanak a kocsi felé, amikor egy rendőrautó bekanyarodott a parkolóba.

– Végre! – üvöltötte idegesen Dolor. – Hát ezért fizetlek titeket?

A két rendőr kiszállt, miközben Veneno a kocsi felé lököste a főnökét, aki még mindig a zsaruknak ordibált:

– Mihaszna bagázs! Intézkedjétek és takarítsátok el innen a szemetet!

Az egyik rendőr behajolt a puskáért, de Dolor még épp időben észrevette az arcfestését, és maga elé rántotta az egyik emberét, akit a sörét cafatokra szaggatott.

– Revolúció – harsogta a rendőrnő és még egyszer lőtt, de Veneno addigra már sikeresen berántotta a kocsiába a főnökét.

A kartell utolsó két tagja elhajtott az autóval, a visszajelentőben még látták, ahogy mögöttük a Dolor-rezidencia a tűz martalékává válik.

Angela

– Megsérült, főnök? – kérdezte Veneno az anyósülésen ülő férfit. Fél szemmel a véres ruhájú Senior del Dolort, a kartell vezetőjét figyelte, a másikkal a poros utat, amin hajtottak. Egyedül voltak a kihalt környéken, ahol lassan már alkonyodott. Nem is olyan régen Veneno éppen hogy megmentette a főnökét egy támadástól, amikor a nekik dolgozók cukorkoponya arcfestésben lerohanták a Dolor kastélyt.

– Nem az én vérem, fiam – mondta Dolor hidegvérrel. – Menj a Zaragoza-hegy felé!

– De hát az kint van a semmi közepén!

– Nem tájleírást kértem! – üvöltötte Dolor idegesen, mire az ijedt Veneno azonnal befogta a száját. Dolor megpróbált telefonálni, de úgy tűnt, ez csak még inkább rontott a kedvén.

– Bruticus nem veszi fel – jegyezte meg idegesen. – Mi van a luchadorjaimmal?

– A zsaruk?

– Nem akarom őket hívni. Mi van, ha megint árulók jelennek meg? Majd később kivégeztem őket a rendőrfőnökkel.

– Akkor mit csináljunk?

– Először vigyél engem a barlangba, aztán a reptérre megyünk. Mikor pedig elült a por, visszatérünk egy kivégzőosztaggal és rendet rakunk.

– A barlangban van valami rejtett pénz? – érdeklődött Veneno.

Dolor elnevette magát.

– A Zaragoza-hegy az első konkvisztádorrról kapta a nevét – mesélte. – Állítólag ő volt az első, aki amerikai földön halt meg, az első, akit nem Európában temettek el. Micsoda hatalomfitogtatás: milliónyi azték halt meg ott, de a végén egy konkvisztádor vére elég volt, hogy a hely ezt a nevet hordja örökké.

Veneno értetlenül bámulta a főnökét, tekintetéből szinte sütött, hogy szerinte Dolor mégiscsak megsérült, és vagy a fejét zúzta be vagy a vérvesztéségtől össze-vissza beszélt. A kartell vezére meglátta hűségese embere szemében a kétséget, de ezúttal nem gerjedt haragra.

– A pénz a kocsi csomagtartójában van. A barlangból valami mást kell elhoznom – magyarázta, majd halkán, inkább csak magának suttogta: – Talán új alkut is tudok kötni, és kiutat találni ebből az egészből.

Veneno megkönnyebbült, ahogy próbálta hallgatni a suttogott szavakat, ám emiatt nem figyelte az utat.

Már úgy is a barlang közelében voltak. Az utolsó pillanatban fordult vissza és vette észre az út közepén álló apácát. Már elrántotta a kormányt, amikor a nő előkapott egy gépfegyvert és löni kezdte a kocsi. Veneno minden erőfeszítése ellenére a jármű megperdült, feje állt, forogva repült a levegőben, majd a tetejére állva landolt az út szélén.

Angela, az apáca tárat cserélt, majd újabb sorozatot adott le, amikor látta az egyik férfit kihajolni a kocsiból. Felismerte nála Veneno aranyrevolverét. Odaszaladt és elrúgta a fegyvert, aztán a kocsi lőtt még egy sorozatot. Hátról mozgást hallott, és meglátta a tetovált testőrt, aki épp a csomagtartóból vett ki egy aktatáskát.

Az apáca ráemelte a gépfegyvert, de a férfi remegve felemelte a kezét.

– Én csak a pénzt akarom! – hadarta Veneno. – Dolor a tiéd lehet, kisanyám!

– Te patkány! – üvöltötte idegesen Dolor, felfedve ezzel a helyzetét a kocsi mögött.

Angela azonnal rálőtt a kartellvezérre, aki még pont neki tudott támadni a nőnek. Feldöntötte és addig birkóztak a földön, ameddig a nő el nem ejtette a puskát. Angela a szeme sarkából még látta az összetört Venenot elfutni, ám nem törődött többet vele, mert meglátta, hogy Dolor éppen felkapja az arany revolvert. Az apáca nekirohant a férfinak, és legurultak az út másik oldalán. A becsapódástól elvesztette az eszméletét. Remegve riadt fel. A testét zúzódások borították, a szájában a vér fémes ízét érezte, és amikor próbált felállni, azonnal az oldalába nyilallt a fájdalom. Ha nem is törtek el a bordái, az esés megrepesztette őket. De nem fájlalhatta sokáig a tagjait, mert a feje mellett egy lövedék csapódott a porba. Senior del Dolor sántítva tartott felé. Az arcán hatalmas zúzódás éktelenkedett, a bal szemét ki se bírta nyitni, de már készült újra elsütni a hatlövetűt. Angela nehézkesen berohant egy barlangba és ott próbált elrejtőzni a sötétben.

– Azt áruld el nekem, nővér, hogy mi értelme volt ennek! – kérdezte Dolor, követve őt a barlangba. A lemenő nap narancssárgás fénye körbevilágította sötét alakját.

Angela megkapaszkodott egy sziklában és feltámaszkodott.

– Megölted a családomat – mondta, hangjának a visszhang adott nyomatékot.

Dolor találmra lőtt egyet a visszhang irányába.

– Tudod, hogy ez mennyire nem mond semmit nekem? – gúnyolódott. – Kezdjük inkább az elején. Mi a neved, drágám?

Angela szótlánul figyelte, ahogy a férfi elsétál mellette, nem vette észre a sötétben. A nyakába ugrott, a férfi újra lőtt a fegyverrel, de az apáca nehézkesen kicsavarta a kezéből a pisztolyt és Dolor tarkójához szorította.

– Angela Martinez – mondta a nő és meghúzta a ravaszt.

Ám az nem sült el. Megint lőtt volna, de semmi.

– Elfogytak a golyók? – kajánkodott Dolor és ledobta a hátáról a nőt, majd egy brutális bal horgot adott a felkelni próbáló apácának.

Angela érezte, hogy összetörik az arca, és hogy a vér felgyülemlik a szájában. Ismét megpróbált négykézlábra emelkedni, de Dolor addig rugdosta, ameddig végképp össze nem esett. Remegve nyúlt ki, próbált megfogni valamit, bármit, amivel védhetné magát.

– Martinez... – nevetett Senior del Dolor. – Olyan sokáig kerestelek, erre nem csak, hogy te jöttél el értem, de magadtól jöttél el hozzá! Megragadta Angela haját és fel emelte a fejét, hogy lássa a barlang mélyén sötétlő obszidiánszobrot, a karmok, fogak és szárnyak ördögi formáit. Camatoz, a sötét istenség. – Igen! A paktumunk végső pontja! – üvöltötte a férfi a szobornak. – Elhoztam neked! Az utolsó áldozatomat! De érte többet akarok! Tégy királlyá!

Angela tapogatózó keze ekkor ráakadt valamire, egy régi kő és fa fegyverre, amennyire fél szemmel meg tudta állapítani. Tudta, hogy egy esélye lesz, mert Dolor már újratöltötte a pisztolyt. Gyorsan lecsapott, de a férfi is ezzel egy időben lőtt.

Angela megtántorodott, ahogy megérezte a gyomrában az égető fájdalmat. Lenézett és látta, hogy a vérzés egyre hevesebb. Fel se kellett pillantania, hogy tudja, Dolor él, mert a férfi úgy nevetett, mint egy sakál. A nő térdre borult a fájdalomtól és végre meglátta a másikat. Az azték kard pont elkerülte a férfit, ehelyett mögötte a sziklába csapódott.

– Ez volt a nagy terved? Egy ősember botjával akartál megölni?

Angela érezte, hogy lassan eszméletet veszti. Mégis, mintha halott volna egy hangot, ami valamit a fülébe sutogott.

– Az nem egy bot – ismételte meg a hang szavait.

– Akkor mégis micsoda, nővérem?

– Az istenölő – motyogta Angela.

Szavait hasadó kő hangja kísérte. A kard nem egyszerűen a sziklába, hanem Camatoz szobrába állt bele. Az isten képmása egyre tovább repedezett, míg végül kettétört és ledőlt, pontosan Dolorra, agyonnyomva a férfit, mint egy bogarat.

Az apáca a hasát fogva feltápaszkodott és elindult kifelé a járatból. A barlang szájában, a bevilágító fehér fényből kéz nyúlt felé, valaki elkapta. Egy azték lány fogta a bal karját, a jobbát pedig La Tarantula, a híres pankrátor. Felsegítették, Catalina, a cukorkoponya mintával festett arcú nő megsimogatta az arcát.

– Végeztél, már pihenhetsz – mondta Angelának és elkísérték a fénybe.

Lidércfény

Mortelhun

A rőt szakállú torzó

A rőt szakállú torzó embernek született, és talán akként is halt meg. A születésünk és a halálunk pillanatában mind egyformák vagyunk: emberek. Egyformán kiszolgáltatottak, pucérok és magatehetetlenek. Te is, én is, és ő is. Hogy őt ismertem-e? Alig. Tudtam a nevét, és azt, hogy a város egyik közismert csövese, persze a rosszabbik fajtából. Ő az volt, aki még csak napszámba sem ment el dolgozni, hogy a betevője meglegyen (a munka proliknak való – tartotta), és ha tisztálkodni akadt lehetősége, sértődött utasította el. Őt ne alazza már meg senki, majd ő tudja, hogy mikor kell fürdeni. Különben is. Bűdös? Annak oka van. Oka az egész világ, minden olyan ember, aki őt az utcára juttatta. Egy volt csak fontos: a szesz, meg a dekk. Egyik ismerősöm a nagyon olcsó műanyagpalackos bort flakon cuvéé-nek hívja. Nos, ez a rőt szakállú emberforma bőséggel fogyasztotta ezt a minőséget, hogy aztán idővel az élet és persze saját maga tegyen arról, hogy a lábaitól megválva egy élő torzóvá váljon. Gyakorlatilag úgy nézett ki szerencsétlen, mintha valami vörös szőrű kutyát megnyírtak volna, és a földre hullt bundát nedves, ragacos földdel gyúrták volna össze, amelybe két gombszemet ragasztottak és ezt az elegyet belebaszták volna egy kerekesszékebe, ezzel életre hívva a rőt szakállú torzót, aki egész nap csak káromkodott, fenyegetőzött és szitkozódott. Ő pedig, mint valami antihős, mint valami elkürt Batman, hol itt, hol ott tűnt fel a városban a kerekesszéke segítségével, melynek hátulján kis szatyorban kikukázott zsemlek és zöldes párizsik lógtak afféle harci díszként. Így vándorolt utcáról utcára, iszonyatosan ragacos, mindent átható bűzcsíkot húzva maga után. Rendszeres vendége volt a mentőszolgálat autóinak, hiszen sűrűn játszott arra, hogy nyilvánosan

összeesett, később már lábak nélkül elborult direkt, kiesve a székéből, és bevittette magát a kórházba, főleg télen, egy kis melegben és ingyen kajában reménykedve. Meg persze bízva abban, hogy tud közben becsempészni némi flakon cuvéé-t. Dolgos embernek indult, ha lehet hinni a régi emlékeknek, ám egy megtört szerelem arra sarkallta, hogy a maró önsajnálát önző mocsarába nyakig merüljön és onnan köpködjön sértődötten az egész világra. De a kórházban sem volt maradása szinte soha, hiszen olyankor csicskázta az ápolókat, nem érdekelte a házirend. Mennie kellett. A bűzcsík után idővel szarcsíkot és húgytölcsőt is rengeteget hagyott hátra, főleg a buszmegálló környékén. A padokon próbált berendezkedni és ha már ott volt, oda is ürített mindent magából. Így reggelente sem az édesanyák/édesapák, sem pedig a gyerekek nem tudtak leülni, mert minden csupa bűzhödtt szennytenger volt. De ő ezt is megtehetette, neki ez járt, a tisztességes ember meg majd álldogál kint az esőben, szélben, ahelyett, hogy fedett helyen üldögélhetne.

Pár napja bekerült a belgyógyászatra. Akkorra már csak egy aprócska penészes mandarinra hasonlított. Műtétre várt, s közben összeszarta a szobát, saját magát, az ágya mellé hűgyozott, a wc-t nem volt hajlandó használni. A nővéreket utasította, hogy vigyék ki friss levegőre, hozzanak neki cigit és persze hagyják szabadon, minden megkötés nélkül tombolni. Odafönt ezt végleg megelégtették. Teljes erővel tenyereltek az OFF gombra. Azóta a rőt szakállú torzó meleg ágy helyett egy hideg tepsiben pihen.

Sajnálom-e? Nem. Van-e bármiféle konklúzió? Ja, az van. Él normálisan, és ne legyél rőt szakállú torzó, mert az nem menő!

Béke.

Nagy Gergely hangulatos képei XII. pályázatunk keretén belül kiváló inspirációt adtak jó néhány írónak, hogy élettel töltsék meg a grafikus által megálmodott világot, amelyben keveredik a magyar folklór, a dark fantasy és mese elemekkel. Sőt, némelyik történet már-már horrorba hajlik.

Garabonciások, husárok, boszorkányok, betyárok, kísértetek, táltosok, lidércek szerepelnek a történetekben a régi magyar vidék megszokott figurái mellett. És persze számtalan szörny, lakjanak akár a mocsárban, akár az emberi lélek legsötétebb bugyraiban.

A kötet PDF és EPUB formátumban ingyenesen és legálisan letölthető a konyvek.lidercfeny.hu oldalról.

Erdős Sándor

Szellemelek árnyéka

24-29. fejezet

24

Miután visszatértem a panzióba, felkészültem az esti kalandomra. Ez kimerült abban, hogy nem borotválkoztam és fürödtem, ugyanis a magamra venni kívánt karakternek ez csak előnyére válhat. A régi mondás szerint a cél szentesíti az eszközt, viszont ez az eszköz nem igazán volt ínyemre. Még szerencse, hogy szerelmem szívét nem ebben az állapotban próbáltam meghódítani.

Otthagya az alvó recepciós uralta panzió félhomályát kiléptem a sötét utcára, és elindultam még sötétebb utamra. Reményeim és terveim szerint a külvárosi ivók valamelyikében talán szerzek információt Ököl úr hollétéről. Bó fél óra elteltével már mintha nem is ezen a világon jártam volna, az utcai világítás szinte észrevehetetlen volt, csak néhány piszkos ablakból szűrődött elő gyengécske fénysugár. Hangos kiabálás, gyenge zenésző és poharak csörgése vezetett el egy kocsmához. „Je koniec” – hirdette egy ódivatú neonreklám az egyik sarkon álló épület homlokzatán az ivó nevét. Persze fogalmam sem volt róla, mit jelent, de a koniec szó, ha igaz, a véget jelenti. Jól kezdődik gondoltam, és a ragadós kilincset lenyomva beléptem az ivóba.

A hangzavar egy pillanatra elcsendesedett, és cseppet sem barátságos pillantások összütésében indultam a pult felé.

– Ahoj kráska! – búgta felém karcos hangján egy erősen kifestett, életkori jellegzetességeknek teljesen híján lévő, talán nőnemű lény, aki hatalmas emlőit kirakatizálta a mélyen kivágott pongyolájában.

– Minden bizonnyal hölgyem, de sajnos nem kaffogok ezen a remek irodalmi nyelven – mondtam neki, mire néhány szék hátra lendült pár rossz arcú ember alatt.

A valószínűleg pultos minőségben jelenlévő amazon egyetlen intésére a harcosok visszavonulót fújtak, és leültek a fenekükre. Ez roppant módon megnyugtatóan hatott kissé zilált idegeimre, és ezért fordulhatott elő, hogy egy őszinte, ragyogó mosolyt küldtem a matróna felé. Bájnosnak igazán nem mondható arca olyan szeretetcunamit árasztott felém, hogy önkéntelenül is kicsit hátra hőköltem.

– Zuzana vagyok – nyújtotta felém lapát méretű kacsóját, és a pult felé intett. – Gyere, meghívlak egy italra – mondtá, miközben hatalmas farát ringatva megindult előttem a csapszék felé.

Olyan mértékben ledöbbsentem, hogy szó nélkül követtem a kishölgynek éppenséggel nem mondható tüneeményt. Annak viszont örültem, hogy magyarul is beszél. A csapszék egy krómozott lemezzel bevont vályúhoz hasonló alkalmatosság volt, amin rovarok hada hancúrozott vidáman.

A hölgyemény két maszatos korsót csapolt meg sörrel, amiben néhány légy gyakorolta a hátúszást, és az egyiket felém nyújtotta.

– Na zdravie! – mondtá, és egy slukkra lehajtotta a zavaros italt. – Téged hogy hívnak, szép magyar legény? – nézett rám fátyolos tekintettel, miközben szempilláit rezgettette.

– Tök Ödön a nevem – mondtam és roppant büszke voltam magamra, hogy az inkognitóm megőrzése céljából ilyen ragyogó nevet találtam ki.

– Mi járatban van egy szép fiú a csúf világban? – kérdezte szinte irodalmi mélységeket kongatva szavaival.

– Őszinte leszek, Zuzana – hazudtam szemrebbenés nélkül. – Munkát keresek. Ugyanis kicsit meleg lett a talpam alatt a talaj Magyarországon. Persze nem szeretnék szemet lapátolni, vagy hasonló fárasztó és csekély jövedelemmel kecsegtető csacskasággal elütni az időmet.

– Talán tudok segíteni neked – mondtá és olyan szemérmetlen pillantással mért végig, hogy szinte belepirultam. – Szólok valakinek, aki ajánlhat valami munkát neked.

Nagy lendülettel, ringó csípővel haladt el mellettem, miközben a fuldokló legyeket mentettem ki a korsóban lévő italból. A közeli ajtót kinyitva eltűnt egy füstös helyiségben, ahonnan halk mormogás szűrődött ki. Halvány reménysugárnak véltem Zuzana segítségét, bár nem tudom mit evett rajtam. Bűdös és ápolatlan voltam, talán egy oroszlán is hányingerrel zabált volna fel, de körülnézve a vendégsereg között már nagyjából értettem a dolgot. Minden asztalnál, ahol ültek, ki lehetett volna osztani tárgyalás nélkül is vagy ezer év fegyházbüntetését.

25

Mintha egy ócska horrorfilmet néztem volna, mikor Zuzana és az idegen kilépett az ajtón, ami valószínűleg egy illusztris társaság szeparéja lehetett, ugyanis azon az ajtón a látszat szerint csak a csapos testén át lehetett bejutni. Valószínűsítem, ez nehezebb feladatnak minősült, mint megszökni az Alcatrazból. Az ajtón át színpadi ködgépet is megszegyenítő mennyiségű füst tódult ki, mikor Zuzana és egy számomra ismeretlen, mélynövésű, lángvörös hajú férfi kilépett. Misztikus látvány volt, amint ők ketten a füstfüggönyön keresztül megjelentek.

– Ó itt Obor! – mutatott lefelé Zuzana a kis vöröshajú emberkére, akit a sunyi tekintete és furcsa fizimiskája egy rókához tett hasonlóvá. – Segíteni fog neked munkát találni, szépfiú.

A furcsa kis fickó nem szólt semmit, csak intett, hogy kövessem, és gyors léptekkel elindult a kijárat felé. Furcsán kacszó lépteit nevetésre ingereltek, de az ivó

közönségének barátságatlan pillantásai az arcomra fagyasztották a mosolyt. Zuzana kétes tisztaságú zsebkezdőjébe fújta az orrát, majd ugyanazzal a kendővel és mozdulattal a szeme sarkában lévő könnycseppeket is felitatta. A sminknek kevésbé nevezhető arcvakolata szétkenődött, és egy indián harci díszhez hasonlító mázat alkotott egyáltalán nem csinos arcán. Miközben kiléptem az ajtón Obor után, azon gondolkodtam, vajon a búcsúzás fájdalma miatt, vagy más okból könnyezett-e Zuzana.

A rókaforma kis fickó szó nélkül egy közeli park felé kacsázott, nyomában velem, így volt időm, ha másképp nem is, hátulról szemrevételezni. Valaha jobb napokat látott lila öltönye tele volt zsírfoltokkal, de a cipője az ragyogott a tisztaságtól és ez sok mindent elárult a gazdájáról. Ugyanis, ha a cipő kényesen tiszta, akkor az a felsőbbrendűségedet is hangsúlyozza, legalábbis mintha így olvastam volna valaha, valahol.

– Na, gyere, ülj le, ne ácsorogj! – mondta a sunyi kis fickó, mikor a parkba érve lehuppant egy padra lábait keresztbe vetve. – Szóval munkát keresel, mi?

– Affélét – válaszoltam lezserséget erőltetve magamra. – Bár tulajdonképpen nem kimondottan dolgozni szeretnék, hanem inkább pénzt keresni.

– Igen, a legtöbb ember ezt szeretné, csak lehetősége vagy tehetsége nincs hozzá, én lehetőséget talán tudok biztosítani neked. Apropos, mivel is ütöted agyon az idődet ezelőtt?

– Ezzel-azzal, sok mindent nem szeretnék erről mondani, elégedj meg annyival, hogy nem mindig volt törvényes amit csináltam! – mondtam, és megpróbáltam a szemébe nézni, csekély sikerrel.

– Nos, talán tudok segíteni neked, de arra készülj fel, hogy gyomor is kell ahhoz a munkához, amit ajánlani fogok! – húzta résnyire amúgy sem túl tág szemeit.

– Rendben, mondd, miről lenne szó!

– Azt majd később, mondjuk holnap ugyanitt, ugyanebben az időpontban találkozhatnánk?

– Talán tudok időt szakítani – mondtam és nagy levegőt véve megkérdeztem. – Mondd csak, egy bizonyos Ököl nevű pasast nem ismeresz? Még Magyarhonban ajánlotta pár fickó, hogy neki dolgozni főnyeremény lenne.

Mikor ezt kimondtam már meg is bántam, talán túl messzire mentem, látva résnyire szűkülő szemeit és idegesen a zsebe felett babráló kezeit.

– Holnap beszélünk róla – mondta, és felállt a padról, hogy távozzon, mikor halk neszezést hallottam a közeli bokor mögül. Valószínűleg Obor is hallhatta, mert a zsebéből egy méretes kést előrántva szinte természetfeletti gyorsasággal a bokornál termett és eltűnt a mélyén. Néhány pillanat múlva a fejét csóválva bukkant elő a bokorból.

– Csak nem az éjszakai állatok nászát tanulmányozod? – kérdeztem vigyorogva.

– Dehogy, huggyoztam – mondta.

– Azzal a brét hegyezed? – mutattam a késre.

– Marha! – böfentette oda nekem. – Holnap találkozunk.

Ezzel ott is hagyott magányosan az ismeretlen sötét park mélyén.

Nem igazán éreztem magam komfortosan az éjszaka

közepén egy ismeretlen ország mégoly ismeretlen városának a szélén egy parkban, ezért én is felálltam a padról, és elindultam a szállásom felé. Most, hogy nem kacsázott előttem a kis fickó, úgy közlekedtem a sötét parkban, mint egy részeg denevér. Minduntalan a szemembe vágott egy-egy ág vagy egyéb, számomra ismeretlen tárgy. Nagy nehezen kijutottam a kissé világosabb utcára és szaporában tudtam fáradt lábaimat szedni.

Ahogy haladtam a panzió felé, mintha néha-néha lépéseket hallottam volna magam mögött a járdán, de valahányszor megfordultam és körbenéztem, senkit sem láttam. Valószínűleg a nehéz nap fáradsága, és a lehangolóan elhanyagolt, sötét közeg hatására arra gondoltam, talán Sárköz szellemei ide is követtek. A szellemeknek nagy valószínűséggel még közlekedési eszközöket sem kell igénybe venni az utazásra.

Nyugalmat erőltetve magamra haladtam a panzió felé, mikor ismét hallottam, vagy hallani véltem a csoszogó léptek hangját a hátam mögött, ezért ismét hátra fordultam. Semmit és senkit nem láttam a vibráló fényvel világító utcai lámpák gyér fényében, ezért kissé szaporább léptekkel, de folytattam utamat. Még húsz métert sem haladtam, mikor határozott és erős csoszogó léptek hallatszottak a hátam mögött. Hirtelen megfordultam és akkor megláttam. Egy hamuszürke arcú, beesett szemű, sötét köpenybe burkolódzó kalapos alakot, aki a járda felett lebegett lábak nélkül.

26

– Jó napot kívánok, kedves uram! Engedje meg, hogy bemutatkozzam! Dr. Duchá Tivadar vagyok, és szeretném megmenteni az életét – mondta a jelenés, aki a frászt hozta rám.

Valószínűleg zaklatott idegállapotom eredménye volt, hogy a különös fickót lebegni láttam a járda felett, holott csak a nadrágja színe egyezett meg a járdáéval, és így szinte láthatatlannak tűnt eme végtagja. Kifejezetten kísérteties megjelenése így csak a szürkésfehér arcszínére, és különös öltözékére korlátozódott. Fogalmam sem volt róla, hogy mitől, vagy kitől szeretné megmenteni az életemet, ezért azonnal rá is kérdeztem.

– Nem tudom, hogy ki maga jóember, és hogy tudná az életemet megmenteni, de kíváncsian hallgatom.

– Kérem tisztelettel, ön sok olyan dologról nem rendelkezik információval, ami a becses életét veszélyezteti – mondta a furcsa figura.

– Ebben az esetben megkérem, hogy homályosítson fel.

– Természetesen megteszem, de ez önnek bizonyos mértékű anyagi áldozattal fog járni.

– Akkor járjunk egyet, és közben talán megbeszélhetjük a részleteket! – álltam kötélnek, mivel kíváncsivá tett ez az ember, és egyébként is gyűjtöm a furcsa figurákat.

– Mivel én már bemutatkoztam, és önnek felesleges, mert tudom, ki maga, kihagyhatjuk a bájköroket. A lényeg úgyis az üzleti megbeszéléssel kezdődik, amennyiben egy meghatározott összeggel támogat engem, roppant pontos és fontos információval látom el magát. Ha egy kisebb összeggel ezt még meg is fejeli, hogy a hobbimat is tudjam finanszírozni, akkor az életét is megmentem.

- Mi lenne az a hobbi, amit nekem kellene dotálnom?
- Az alkohol iránti szenvedélyem vezérletével az ivás a hobbim. Higgye el kedves uram, elég drága hobbi ez! – mondta a fickó, míg én csuklottam a nevetéstől.

Néhány méter és perc múlva meg is állapotunk az egyébként igen szerény honoráriumában, és tényleg roppant értékes információkat kaptam tőle. Miután megtudtam, hogy Dr. Ducha valaha elég jól prosperáló háziorvosi praxisa a hobbija miatt abbamaradt, és az alvilágban helyezkedett el főállású információárusként, meg is kérdezte tőlem, mi az, ami engem érdekelne. Mivel némene-mű szimpátiát éreztem a doktor úr felé, ezért rögtön a tárgyra térve Ököl után érdeklődtem.

Roppant kimerítő módon informált Ökölről. Megtudtam, hogy az illető nem kispályás, és szinte minden üzletágban érdekelt, ami törvénytelen. A prostitúción át a védelmi pénzekig és a műkincskereskedelemtől a drogokig mindenben benne van. Továbbá arról is tájékoztatott a doktor úr, hogy ez a fickó a gyilkosságoktól sem riad vissza, ha az érdekei úgy kívánják.

– A legmeglepőbb és furcsább az egészben, hogy Ököl és bandája valamilyen rejtélyes módon át tud mindenféle illegális dolgot juttatni a magyar határon. Pedig itt Szlovákiában is nagyon éberek a határ őrei, az utóbbi időben technikai határzárakat is építettek, és a magyar oldalon sem csak kutyák vannak – mondta érdekességképp a doktor úr.

Néhány kérdésem után azt is megtudtam, hogy Ököl bandájának a főhadiszállása egy kisebb határmenti városban van a határfolyó partján. Gyaníthatóan valahol itt történik a csempészáruk Magyarországra való átjuttatása, de azt senki sem tudja, érti, hogyan. Ráadás képp a törvényesen működő vállalkozásai is jó pénzt hoznak a konyhára Ökölnék, mert több kisebb, de nagy forgalmat lebonyolító repülőtechnikai cég tulajdonosa is. Többen összefüggéseket kerestek a két tevékenység között, de nem találtak, vagy elhaláloztak szegények különböző balesetek formájában.

Mélyen elgondolkodtam a hallottakon, és csak úgy szagultoztak a gondolataim. Megpróbáltam kirakni a kirakhatatlant, azt a még számomra szinte érthetetlen szöveget, ami a nyomozásom tárgya. Mindenesetre roppant módon érdekelt, hogy miképpen szeretné ez az úriember megmenteni az életemet, ezért felajánlottam a hobbijához elengedhetetlen anyagi javadalmazást. Elégedett vigyorral rántotta fel a lecsúszni szándékozó láthatatlanná tévő nadrágját és egy rémisztő jövőképet tárt elém.

– Talán még emlékszik kedves uram, mikor a parkban a padon ücsörgött, és felpattant maga mellől Obor kolléga, és egy közeli bokorba vetette magát kezében egy késsel.

– Természetesen emlékszem, mert roppant mód meglepett, hogy a vizeléshez kést használ – mondtam komolyan, de közben mosolyogtam.

– Nos, nem vizelni indult hanem egy hang ütötte meg a fülét, és azt gyanította, kihallgatják önöket, ezért gyilkolási szándékkal vetette bele magát a cserjébe. Milyen igaza volt. Ott lapultam a bokorban és valóban hallgatóztam. Még időben el tudtam illanni, mielőtt megfosztott volna a további gyönyöröktől, amit az ivás nyújt nekem.

– Mi köze van mindennek az én életemhez? – kérdeztem

meg érdeklődve.

– Azon kívül, hogy magát rövid időn belül meg fogják gyilkolni, nem sok – mondta a doktor úr olyan komolysággal, hogy megfagyott a vér az ereimben.

27

Mire egy kicsit észhez tértem az első megrökönyödésből, már mesélte is a szellemnek álcázott Ducha Tivadar, mi is vár rám az elkövetkezendőkben.

– A tényállás a következő: maga roppant meggondolatlan módon szóba hozta Obor kolléga előtt az Ököl néven tisztelt úriembert. Ezzel szinte minden bizonytalán alá írta a végrendeletét, mert ez az úriember megközelíthetetlen, és teljességgel gátlástalan. Nagy valószínűséggel már tud is az ön különös érdeklődéséről irányában, és egy kisebb hadsereg már úton is van, hogy magát fülön csípjék. Amennyiben ez sikerül nekik, akkor ön sajnos többé nem tudja majd finanszírozni a hobbimat, mert el fog halálozni.

– Mondja, van kiút ebből a slamasztikából? – kérdeztem reménykedve.

– No de uram, ön kifizette az árát annak, hogy megmentsem az életét, és én tartom a szavam, megmentem magát. Azt tanácsolom, hogy gyorsan szívdjón fel még a városból is, akkor talán megmenti az irháját.

– Ennyi az egész, amit tennem kell? – kérdeztem félmosollyal az arcomon.

– Ennyi. Na pá! – emelte meg a kalapját Ducha Tivadar, és el is tűnt a szemem elől a sötétben.

Szép kilátások, gondoltam, és el is indultam gyors léptekkel a panzió felé, amit szerettem volna a lehető leggyorsabban elérni, és a lehetőségekhez mérten minél előbb elköltözni onnan. Nem vehettem félvállról ezt a figyelmeztetést, és meg kell próbálnom valahogy ebből a katyvaszból kievickélni. Pár perc múlva el is értem a panzió bejáratát, ahová belépve egy rémült tekintetű múmiával álltam szemben. Természetesen nem egy egyiptomi múmiáról volt szó, hanem az idős recepciós állt velem szemben minden ízében remegve.

– Maga itt? – kérdezte kitégult pupillával az öreg.

– Miért, mire számított? Ha jól emlékszem, itt béreltem szobát. Talán jogszerű cselekedet, ha megjelenek itt testi valómban is – morogtam kicsit dühösen.

– Jogszerűnek jogszerű, viszont a legnagyobb marhaság. A maga szobája jelen pillanatban tele van különböző sötét alakokkal, és nagy a valószínűsége, hogy részvétlatoztatásra jöttek az ön temetése alkalmából, ami nemsokára valósággá válik. Hogy lássa a jó szándékot, azt javaslom, hogy ott a lépcső melletti ajtón át a hátsó kijáraton gyorsan távozzon. Erősen ajánlom, mert ott a szemben lévő kapualjban magát várta két megtermett gyilkosjelölt, és rögtön itt is lesznek.

– Nagyon köszönöm! – indultam a hátsó kijárat felé.

– Várjon, kérem üssön le! – szólt az öreg szinte rimánkodva.

– Minek néz engem? Nem ütnék meg soha egy gyenge öregembert.

– Akkor nem lesz alibim – szomorodott el a kis öreg és a pult szélét lefejelve ajultan rogyott a földre.

Micsoda hóstett, gondoltam, pedig csak öfenntartási

reflex volt a részéről. Így majd azt tudja mondani, hogy leütöttem, talán akkor nem bántják. Ha ezt túlélem, és hazajutok, busásan megjutalmazom a mumifikálódott öreget, fogadkoztam magamban, és az ajtón benyitva egy sötét folyosón találtam magam, ami az épület mögötti kis sikátorba vezetett. Még a folyosón hallottam, amint a lépcsőn felmennek valakik, és mire a kijáráshoz értem, már futás zaját hallottam, hát én sem voltam rest, és futásnak eredtem.

Arra indultam, amerre a belvárost sejtettem, gondolva ott nagyobb biztonságban leszek, talán találok egy helyet, ahol sok ember van. Vagy öt percet futottam, mikor konstátáltam, hogy legendás térbeli tájékozódóképességem ismét nem hagyott cserben. Ott álltam a röpke egy órával ezelőtt elhagyott, azóta már bezárt Je koniec nevű lebuji előtt. Hangos ládbogást hallottam vagy egy utcányival arrébb, és arra gondoltam, a bár neve materializálódik mellettem. Végem lesz, ha nem találok ki gyorsan valamit.

Körbenéztem a sötét utcán, hogy hová tudnák elrejtőzni, ugyanis a futás hasznos, de roppant fárasztó dolog lévén, már erősen kimerített. Hiába a rendszeres testmozgás, erre az iramra nem voltam felkészülve.

A lebujiól vagy tíz méternyire megláttam egy erős, fából készült kapubejárót, ami résnyire nyitva volt, és jótékony félhomály borult rá a szemben lévő lámpa fénysugarából kiesve. Gyors léptekkel odasiettem, ügyelve rá, hogy a kellenél nagyobb zajt ne keltsek, és óvatosan kinyitottam, majd behúztam magam után. Reménykedtem benne, hogy itt elrejtőzhetek az üldözőim elől. Futás zaja erősödött az utcáról, majd egyszer csak csend lett.

Mostanára megszokta a szemem a kapubejáró félhomályát, így körbe tudtam nézni. Úgy éreztem magam, mint az egér az egérfogóban, ugyanis a kapubejáróból csak az utca felé lehetett kimenni, ugyanis egy erős, fából ácsolt zárt ajtó zárta le a lehetséges kiutat a másik oldalon. Csak a szerencsében reménykedhettem, hogy nem jut észébe az üldözőimnek benyitogatni a kapualjakon.

Lassan kilihegtem magam, és a szívem is a normál ritmusban dobogott, mikor lépteket hallottam a kapu előtt az utcán. Egy pillanattal később kinyílt az ajtó és egy nagy sötét test árnyéka vetült rám.

28

Amint belépett a kapualjba, az idegen felemelte a jobb kezét, és a falon lévő villanykapcsolóhoz nyúlva fényt varázsolt a sötétségbe. Elkeseredésemben az önvédelmi kiképzésen tanult védekező állást vettem fel és vártam az elkerülhetetlent.

– Szia szépfiú! Hogy találtál rá az otthonomra?

Zuzana, a csapos állt előttem teljes valójában, és vastagon rúzsozott ajkai mosolyra húzódtak. Szempillái úgy rezegtek, mint tollászkodó kismadár szárnyai, miközben áhítatosnak tűnő tekintettel fürkészte az arcomat. Pár órával ezelőtt elképzelhetetlennek tartottam volna, hogy ennek a nőnek így tudok majd örülni, pedig most megtörtént a csoda. Talán kaptam még egy esélyt a sorstól, gondoltam, és a torkomat köszörülve válaszoltam a kérdésére.

– Félreértesz, kedves Zuzana, teljességgel véletlen, hogy ebbe a kapualjba nyitottam be, viszont, ha már ilyen jól

összejöttünk itt, kérnék tőled egy nagy szívességet!

– Persze, persze, megértem én hogy ti férfiak nem tudtok az érzelmeitekről olyan nyíltan beszélni, mint mi, nők. Még hogy véletlen..., na de mondd mit szeretnél kérni? Bármit kérhetsz – bűgta, miközben terjedelmes emlőin végigsimította a kezeit, amik végül hatalmas csípőjén álltak meg.

– Tudod, egy kis bajba kerültem, és még telefon sincs nálam, hogy felhívjam egy ismerősömet. Ha netán tudnál ebben segíteni nekem, azt meghálálnám – mondtam, mert szerettem volna Dezsőt felhívni, hogy jöjjön a segítségemre.

– Meghálálnád? Legyen, gyere be a lakásomba ott megbeszéljük!

Egy akkora kulcsosomót varázsolt elő málhazsáknak is beillő retiküljéből, amekkorát csak filmekben láttam különböző Bazilikák kulcsaként, és kinyitotta az ajtót. Mint egy túlméretes díva vonult be a meglepően izlésesen berendezett lakásba. Kellemes halványkék színű falak mellett hatalmas könyvespolc helyezkedett el különböző témájú könyvekkel roskadásig megrakva. Egy íróasztal és egy mogyoróbarna dívány tette teljessé a képet, mintha egy szobatudós dolgozószobáját ötvözték volna egy nappalival.

– Na, dobd le magad és mesélj! – mutatott a díványra Zuzana.

Miután leültem, mellém telepedett és így meg is telt a dívány befogadóképessége, ezért egy kicsit odább húzódtam félfenékkal a karfára ültem. Zuzana kissé neheztelve nézett rám, ennek az akciónak a következményeképp, és megigazította a melltartóját, amiből éppen kibuggyanni készültek az emlői.

– Ne félj tőlem, nem harapok! – szolt kissé szomorúan. – Csak tudod, ritkán találkozom abban a közegben, ahol a mindennapjaimat élem, ilyen jóképű stramm férfival, mint te! Tudom, kissé toladónak tűnik a stílusom, de itt a világ végén csak így maradhatok a víz tetején.

– Ezt te mind elolvastad? – mutattam a dívánnyal szemben álló könyvespolcra.

– Nem is néznéd ki belőlem ugye? Pedig valaha egy másik életben én még egyetemet is végeztem, ám idősodort az élet vihara – sóhajtott fel keserűen vendéglátóm. – Na, de ne rólam beszéljünk, mibe keveredtél, és én miben tudok segíteni?

– Mint mondtam, egy barátomat szeretném felhívni, viszont nincs nálam a mobilom. Na és most tényleg őszinte leszek hozzád, ha már ilyen kedves vagy velem. Pár fickó üldöz és valószínűsítem, nem sakkozni szeretnének velem. A barátomat szeretném megkérni, hogy jöjjön értem.

Zuzana feltápáskodott a díványról, és az ablakhoz lépve kissé elhajtotta a sötétítőfüggönyt. Pár pillanatig az utcát fürkészte, majd visszazötytyent a díványra.

– Igen, pár rosszarcú fickó lődörög odakint, és elég idegesnek tűnnek. Ott az asztalon találsz telefont, igaz vezetékes, mert nekem mobilom nincs, de gondolom, megteszi az is.

– Természetesen, és nagyon hálás vagyok – köszöntem meg a szívességet, és az asztalhoz lépve felvettem a kagylót, majd tárcsáztam Dezső számát.

Három csörgés után fel is vette Dezső a telefont, pedig jócskán az éjszaka közepében jártunk.

– Virág Dezső – hallottam az ismerős, bár fáradtnak tűnő hangot.

– Itt Tenkes Huba, szervusz! Ne haragudj, hogy felkeltettelek, de nagy bajban vagyok, és kellene a segítséged!

– Ez csak természetes, mondd miben tudok segíteni!

Nagy vonalakban elmondtam Dezsőnek, hogy rossz arcú alakok szeretnének a túlvilágon látni, és úgy látom, csak úgy lenne esélyem ezt elkerülni, ha valaki kimenekítene innen. Dezső hangja rögtön frissebb lett, és miután a vendéglátóm segítségét kérve a címet is meg tudtam mondani Dezső megnyugtatóan, hogy másfél óra múlva itt is lesz.

– Ja, és Dezső, kérlek, ne a szolgálati autóval gyere, és ne állítsd le a motort ha megérkeztél! – mondtam és letettem a kagylót.

Az elkövetkezendő bő másfél órát kedélyes csevegéssel töltöttük Zuzanával. Igazán intelligens, remek beszélgetőpartnernek bizonyult. Autó dudálása szakította félbe eszmecszerünket, ezért Zuzana az ablakhoz lépve kinézett és leírta nekem az autóban ülő férfit. Azonnal felismertem a leírás alapján Dezsőt, ezért felálltam és indulni készültem.

– Várj! – szólt rám a vendéglátóm. – Ha így kimész, azonnal elkapnak, vagy lepuflantanak. Van egy ötletem.

Fél perc múlva már egy banyatanknak becézett kétkerekű hatalmas bevásárlótáska rabja voltam, amit Zuzana kitolt az utcára és megállt Dezső autója mellett. Ott kibújtam a rejtekemből és óvatosan kinyitva az autó hátsó ajtaját bekúsztam a hátsó ülésre, majd odaszisztem a meglepett Dezsőnek:

– Indulhatsz, de gyorsan...

29

Dezső szó nélkül indított ránézve rémült arcomra, és kipörgő kerekekkel kihajtott az utcából. Láttam a tekintetén, hogy ezer kérdése lenne hozzám, de türelmét kérve a buszpályaudvart jelöltem meg úti célként, ugyanis az irataim még ott pihentek a minimalista értékmegőrzőben, és azokat fel kellett vennem, mielőtt visszaindulunk Magyarországra. Kevés helyismeretemmél navigálva Dezsőt el is értük a pályaudvart, ahol vizsla tekintettel fürkésztem körbe lehetséges rosszakaróim után. Miután nem láttam semmi gyanúsat, bementem az épületbe, magamhoz vettem a papírjaimat és beültem az autóba, majd elindultunk hazafelé.

Hajnalban nem volt nagy forgalom, ezért hamar át is értünk a határon, és a már ismerős tájakon robogtunk, mikor Dezső kérésére nagy vonalakban elmeséltem neki a Szlovákiában átélt kalandjaimat.

– Most egy kád forró vízre és egy kiadós alváásra lenne szükséged – fordult felém, miután végighallgatta a beszámolómat.

– Ebben egyetértünk – mondtam érezve a fáradságot, ami teljesen letaglózott.

Gyökérpusztán egy kis motel előtt fékezett az őrnagy, közölve, hogy mivel a sárközi ideiglenes otthonom még nem száradt ki, itt foglalt nekem szobát ideiglenesen. Érdeklődésemre, hogy hogy van a húga és az őrmester, valamint Andi, azt válaszolta, hogy a körülményekhez

képest remekül. Miután megegyeztünk abban, hogy a délutáni órákban visszajön értem, és elvisz Sárközre, a szobámba mentem, és egy alapos zuhanyzás után mély álomba merültem.

Álmomból kopogás riasztott, Dezső volt az nagy mosolygós az arcán. Gyorsan magamra rángattam pár ruhadarabot, és követve az őrnagyot bepattantam a Nivába. Gyors iramban haladtunk úti célunk felé, és közben vázoltam a további terveimet.

– Elsősorban szeretnék Lajos bácsival beszélni, mert egy kérésem lenne hozzá, ami nagy mértékben előre vinne a nyomozásban.

– Van már valami elképzelésed a megoldást illetően? – vonta fel a szemöldökét.

– Azt hiszem, már sínen vagyok – mondtam nevetve, de nem túl nagy meggyőződéssel.

Miután megálltunk néhány percre a paplaknál, és nem túl érzelemmentesen üdvözöltem Andit és Sándort, az öreg halász kunyhója felé vettük az irányt. Az öreg már leginkább egy antik festményre hajazott, mivel ismét ugyanabban a pózban láttam, ahogy az első alkalommal. Amikor meghallotta jövetelünket, széles mosollyal nézett fel a hálójavításból.

– Üdvözlés fiatalúr! Visszatért a világ körüli útjáról?

Miután egy kézfogással én is üdvözöltem az öregot, megköszöntem az őrnagy segítségét, és megkértem, hogy este jöjjön majd értem, addig itt maradok Sándorral. Váztam az elképzelésemet, miszerint valahogy köze lehet a gyilkosságokhoz a vízi hierarchia csúcsán lévő, vállalkozóknak csúfolt orvhalászoknak, és arra kértem, hogy vezessen el engem hozzájuk.

– Nem jó ötlet fiatalember, nem szívesen veszik azok, ha zargatjuk őket – húzta össze a szemöldökét az öreg.

– Engem aztán teljesen hidegen hagy, mit gondolnak, immár nyomozói minőségemben szándékozom látogatást tenni náluk.

– Az inkognitóval mi lesz?

– Az már okafogyott, Lajos bácsi, aki ártani akar nekem az már úgyis tudja, aki pedig nem, az pedig úgy sem fog.

– Akkor ladikba – mondta az öreg, és nagy vidáman megindult a csatornához, ahol a csónak ki volt kötve.

Miután a már megszerzett rutinommal a ladikba pattantam, megragadtam az evezőt és az öreg útmutatása alapján lassan elindultunk a vízi király sötét barlangja felé. Ezt a jelzőt a táj szépsége ihlette és miután megosztottam Lajos bácsival is remekbe szabott szóképemet, majdnem a vízbe fordult, úgy röhögött. Miközben a célunk felé csorogtunk a vízen, az öregtől sok információt kaptam a halászok királyáról és csapatáról. Megtudtam, hogy az Eleknek nevezett úgynevezett vállalkozó, és nagyszámú embere nem riad vissza szinte semmi törvényteleniségtől, hogy pénzhez jussanak. Közismert a környéken, hogy a már tiltott, úgynevezett villanyozással ritkítják a halállományt. Ennek a módszernek a lényege, hogy áramot vezetnek a vízbe és a bódult, a víz felszínére emelkedő halakat összegyűjtik. Ezzel egy a probléma, a kisebb halak elpusztulnak a beavatkozás következtében, de természetesen ez őket nem érdekli. Azt csak sejtették a környékből, hogy ennél sötétebb dolgokkal is foglalkoznak, viszont ez csak szóbeszéd volt.

Fél óra elteltével az útmutatás alapján egy ferdén a víz fölé bukó fűzfa mellett kikötöttünk, és egy meredek, fűvel borított töltésen felmászva egy gondozott, hatalmas házat láttam, melynek az udvarán halászhálók száradtak földbe ásott karókra akasztva. Rengeteg csónakot pillantottam meg a töltés tetejéről kikötve a vizen, ami alátámasztotta azt, hogy hatalmas flottáról lehet szó. Lassan elindultunk az épület kerítéséhez, amin egy kovácsoltvasból készült

kapun lehetett bejutni a kertbe. Amint odaértünk a kapuhoz, egy roppant barátságtalan fickó kiabált ránk:

– Tűnjetek el innen, vagy rátok engedem a kutyákat! – kiabálta szinte habzó szájjal és a közeli fához kikötött dobermannok felé mutatott, hogy nem viccel.

Úgy tűnik a vízi király kis legényén nem lesz könnyű átrágni magunkat...

(folytatjuk)

Tetszik a fenti történet?

Erdős Sándor misztikus krimijét nyomtatott könyv formájában is birtokolhatod!

Tenkes Huba nyomozó izgalmas kalandjait elolvashatod kedvenc helyedre bekuckózva, és persze a könyvespolcodra is felkerülhet.

A kötetet megvásárolhatod a Helma kiadó oldalán.

Kíváncsi vagy Tenkes Huba újabb kalandjára?

Az Elátkozott kúriában Erdős Sándor főhőse ismét misztikus problémát göngyölít fel.

Ráadásul nem csak virtuálisan, de nyomtatott könyv formájában is birtokolhatod a kisregényt!

Tenkes Huba nyomozó izgalmas kalandjait elolvashatod kedvenc helyedre bekuckózva, és persze a könyvespolcodra is felkerülhet.

A kötetet megvásárolhatod a Helma kiadó oldalán.

Mozijegy

SzaGe

Terrifier 3 (2024)

A 80-as években sokat „kirándultunk” az általános iskolai osztállyal a Fővárosi Nagycirkuszba. Elbűvölt, amiket ott láttam. De legfőképpen a bohócokon nevetgéltem, miközben megpróbáltam megenni a forró főtt kukoricát. Akkor még élt bennem az a tudat, hogy ezek a piros orrú, fehér bőrű nevetetőgépek csupa pozitív energiát árasztanak az emberekre. Ez így is volt. De csak addig, amíg Stephen King Krajcáros megmutatta, hogy van ennek a figurának egy sötét oldala. Egy olyan része, amittől zihálva ébredünk, és amitől még nappal is szorongunk.

Bizony, sok ember neki (is) köszönheti a bohócizonyát (coulrophobia), melyet az orvosok körülbelül a kilencvenes évek elején „regisztráltak”, mint fóbiát. A bohóc rémtörténetek ritkán ugyan, de mindig egymásnak adják az ajtókilincset a vásznon és a televízióban, de ha valaha meg kellene határoznom, hogy melyik bohóc volt a leggonoszabb mind közül, én gondolkodás nélkül rávágnám, hogy „ART!”.

Damien Leone betalált horrorfilmjével, a Terrifier-el 2016-ban, amely kendőzetlen brutalitásával hamar a műfaj kedvelőinek szívébe lopta magát. Art, a pantomimes bohóc sokkolóan hatott, amikor például kezébe ragadott egy fűrész, és egy fejjel lefelé lógatott hölgyön kegyetlenkedett. Vér volt bőven, és ahogyan hallottam, sokan végig se tudták érdeemben nézni. Aztán 2022-ben Art megkapta a maga második részét, ahol már a természetfeletti felé vették az irányt, és egy még darabosabb filmet tettek le a készítő az asztalra. Személy szerint jó ötletnek tartottam, hogy Art halhatatlan dimenziókban mozogt. Gonoszága így még jobban kiteljesedett, és eszköztára is kibővült. De minden egyenletnek két oldala van, azaz Art is megkapta a maga ellenfelét, méghozzá egy hölgy személyében. Végül idén debütált a harmadik rész, melyet nemes egyszerűséggel Terrifier 3-nak neveztek el, és a bemutatót is az év végi ünnepek elé igazították. Szóval garantált a karácsonyi hangulat, de nem úgy, ahogyan az lenni szokott.

Azt gondolom, hogy a Terrifier 3 történetében rejlő lehetőségeket jól kihasználták. Meglepő és nem várt fordulatokkal fűzték össze a brutalitást, és talán az Artot alakító színész (David Howard Thornton) most hozta ki a legtöbbet a pantomimes játékból. Annyi érzelmet és kifejezést tudott magára öltetni a gonoszul vicsgorgó bohóc, hogy sok mai színész példát vehetne róla. Rengeteget fejlődött a karakter, és most végre egy

igazi motiváció vezérelte, mégpedig nemes egyszerűséggel: a bosszú. Méghozzá azokon, akik elbántak vele az előző részben. Így nem kell feltétlen keresgélni Art gonosz mivoltát, de nem is lényeges, miért gyilkol. Egyszerűen ez teszi boldoggá, és ezért bármit képes megmozgatni, akár csak a feneketlen zsákját, mely szintén jelképezi, vagy inkább majmolja a Mikulást. Art társa se egy egyszerű nő, illetve annak látszó valami, de meg kell mondjam, jól megférnek és remekül kiegészítik egymást. Egyszerűen együtt a kis csapat, akik alantas módon veszik el az emberek életét, miközben az áldozatok a kínok kínjait élik át. Csak közben bírjuk gyomorral.

Nagyon örülök annak, hogy a stáb nem CGI által keltette életre a sok belezést. Bár több helyen lehetett érezni, hogy nem húst, hanem műanyag végtagokat vágnak, de annyi baj legyen. Egy kicsit a régi idők mozijára emlékeztetnek ezzel, amikor még azon agyaltak a maszkmesterek és az egyéb trükkgyárosok, hogy hogyan lehet minél élethűbben ábrázolni az emberek utolsó perceit. Ez itt szerintem jól sikerült, ráadásul pár jelenetnél felszisszenem azt mondván: „Hú, bammeg, ez most fájhatott!”. A gyerekekkel való erőszakoskodás meg egyénfüggő, nem mindenki szereti, de a horrorfilmekben gyakran előfordul. Itt is volt pár képsor, ami nekem evégett nem tetszett annyira. Ezt mindenki maga dönti el, hogy mennyire tudja elvonatkoztatni a valóságot a filmektől. A Terrifier 3-ban szükség lesz különbséget tenni ezek között.

A történet öt évvel a második rész után játszódik. Art és démoni partnere békésen pihen egy elhagyott épületben. De csak addig, amíg meg nem találja őket pár mun-

kás. Ekkor egy új ámokfutás veszi kezdetét, mialatt az emberek a karácsonyra készülődnek. Ahogyan Sienna (Lauren La Vera) is megpróbálja elfelejteni a megpróbáltatásokat a rokonai vendégszeretében. Am látomások kezdik gyötörni, amiből rögtön levonja a következtetést: Art, a bohóc életben van, és meglehetősen morcos, akárcsak a barátnője.

Összességében méltó a Terrifier 3 az előző részekhez. Több ponton talán le is körözte őket. Idehaza a mozik szinkronosan vetítik, ami jó, mert legalább láttak benne fantáziát, már ami a bevételi számokra vonatkozik. Amerikában nagyot ment a film, és jó kritikákat kapott. Ám a legvégén természetesen mindig a néző dönt.

Csak erős idegzetű rajongóknak ajánlom a filmet.

Fantázia Enciklopédia Varázslóknak

76. fejezet

Megkésett idő

írta Vihartáncos

Kókuszpók mindenidők mindenidejét mérő időmérője megelevenedik.

Mint egy mágneses viharba keveredett vasorrú rém, úgy pörögnek-forognak a mutatók.

- Jól van, jól van! - konstatálja boldogan a mágus.

Közben mattod ad a törpét sakkban tartó növényének. Csalódottan lekonyuló leveleit

megsajnálva megcirógatja a borotvafogas szíromfejet. Pár próbagoblin óvakodik be a helyszínre.

Vigaszdíj az éhes flórának: a Szolgáltatóház Próba-pástétomja számára a lehető legjobb humusz-fogás.

A dombitorpe megkönnyebbülten sóhajt fel. Lábaszára teljesen csatakos lett a virágporos nyáltól.

- Te csak ne kavard a levegőt a légzésseddel! - fenyegeti meg Kókuszpók. - Sárkánysnapszliban verhetetlen vagyok! Óhajtod keverni a paklit?

A dombi tehetetlenül felnyög, de legalább egy rejtély megoldódni látszik: Kókuszpók folyton fekete ujjá minden biztonnal a tüzes kártyalapok forgatásával kormozódott be.

Nagyobbat nem is tévedhetett volna, mikor elfogadja a felkínálást.

77. fejezet

Hódolatom, Nagyvazze!

írta Early Moon

Puki rikácsoló hangon beszélt.

- Ha nem kezdesz el ordibálni a melledre tett megjegyzésem miatt, a trollok nem vesznek észre.

- Persze, azért is én vagyok a hibás, mert te moslék kis mitugrász vagy, aki csak kötekedni tud? - háborgott Sejhaj. - Inkább azt áruld el, mi volt ez a hókuszpókusz? Gondolatolvasó trollok tudtommal nincsenek. Láttam a varázsszikrákat, csak te varázsolhattál.

- Ne kiabálj, mert egy troll gyomrában végezzük. Jó, jó... tudok egy-két kisebb varázslatot. Nagy dolog?

- Micsoda? Egész életemben nem hallottam egy goblin mágusról sem. Most meg azt akarod nekem beadni, hogy kettő is létezik?

Puki felsóhajtott.

- Egy ideig Hubuluga előkóstolója voltam, és az együtt töltött idő alatt kipróbált rajtam néhány dolgot. Varázsvillámokat vezetett belém, különböző betegségekkel fertőzött meg, szegeket vert a fejembe, én meg észrevettem, hogy eközben ragadt rám valami a mágiaijából. Például ellestem tőle hogyan csinálja a színváltós macskabőr nyakláncot, ami egyszer cirmos, másszor fekete, harmadszor...

Sejhaj leállította.

- Elég! Átlátok rajtad, összevissza dumálsz.

A kis goblin dühösen nézett, a feje elkékült.

- Ez is duma? - mutatott csökevényes testrésze. - Önelégültségemben azt hittem, menni fog a teleportálás, de csak a lábfejem tűnt el... Azóta nem merem még egyszer megpróbálni.

- Jól van, hiszek neked - mondta Sejhaj, és némi sajnálatot érzett a kis lény iránt. - Azt bökd ki, hogy a trollokkal mi történt.

- Közös tudat varázslat. Beleláltak egymás fejébe. Hubuluga morcsákokon kísérletezte ki ezt a mágiát, be akarta bizonyítani, hogy egy marék morcsák okosabb, mint egyetlen, de nem sikerült. Sajnos a normális aggyal rendelkezőkre nem hat a varázslat, de úgy gondoltam, ha morcsákra jó, akkor trollra is működhet, hiszen a szellemi színvonaluk hasonló.

Sejhaj nyakon ragadta a goblint.

- Egyre inkább azt gondolom, hogy te összejátszol azzal a Hubulugával, és a szövegednek a tizede sem igaz. Sőt, talán ezt a hülye tapimágiát is te tartod fenn. Szüntesd meg, vagy kiszorítom belőled a lelket!

- Jó, jó, elmondom az igazat, csak engedd el a nyakamat. - A goblin keze fentebb csúszott, Sejhaj melle irányába, mire a nő még erősebben szorította.

- Megmondtam, meghalsz, vakarék, ha nem szünteted meg a varázst.

Puki torkán alig jöttek ki a hangok.

- Lá... tod, nem én irányítom a kezemet. Hi... hidd el, leállítanám, ha tudnám. Átkozott Hubuluga, csak annyit kértem tőle, hogy segítsen egy napra közel kerülnöm hozzád... édes kalandozó. A kinézetem miatt nehezen tudok barátokat szerezni, és te olyan bájos voltál. Nem lehet ellen... állni neked, olyan cukin szuszogsz... hát nem érzed a belőlem áradó szeretethullámokat?

Sejhajt annyira elfogta az undor, hogy elengedte a goblint.

- Most már biztosan meggyilkollak.

Puki levegőért kapkodott.

- Ha még egyszer fojtogatni mersz, kapsz egy gyomor-görcs varázslatot. Tudd meg, mióta együtt vagyunk, csalódást okoztál, már nem szeretlek annyira!

- Ó, hogy sajnálom - fintorgott Sejhaj.

- Vitatkozás helyett inkább menjünk. Hubuluga tényleg azt mondta, hogy ha alkonyatig Jelentéktelenfalvára érünk, segít rajtunk.

- Imádkozz a Nagy Kexhez, hogy Hubuluga ott legyen, de ha megint hazudsz, egyenként vágom le az ujjaidat, miután felnégyeltelek. És ne kérd, hogy felvegyelek a nyakamba, mert kinyomom a szemed.

A bokrok között lopakodva haladtak, a goblin tudta, merre kell menni. A délután folyamán kétszer is láttak trollra utaló ürülékkupacokat, háromszor hallottak „núú” kiáltást, de Sejhaj tanult a korábbi esetből, csendben maradt, bármennyire is megdolgoztatta idegrendszerét

Puki. Könnyen haladtak, mert a goblin keze a nő karjára csúsztott. Ennek feltehetően az volt az oka, hogy a tapimágia nem ismerte Sejhaj gondolatait, ha ismerte volna, sokkal, de sokkal lentebbre csúsztatja a goblin kezét. A kalandozónő pár óra alatt több száz módszert gondolt ki arra, miféle halálnemekben látna szívesen lerázhatatlan társát. Ezekből a „vékony csíkokra metélt-puki” és a „laposra zúzott goblin, mint hulladék” nyerte el legjobban a tetszését. E kettő között még akkor sem tudott dönteni, amikor végre kijutottak a Trollmagos Ligetből.

Errefelé a fák kisebbre nőttek, tisztások szabdalták az erdőt. Alkonyodott. A goblin lassan szedte apró lábát, félő volt, hogy kifutnak az időből, így Sejhaj első szóra felvette a nyakába társát – igaz, a száját annyira összeszorította elfojtott dühében, hogy két alsó foga is meglazult.

Sokáig nem találkoztak senkivel, de amikor az ösvény szélesedett, nagy nyüzsgés kerekedett. Kisméretű kalitkákat hurcoló mindenféle népek jöttek-mentek, némelyik kalitkában macska lapult. Sejhaj arra számított, hogy ha meglátják fura párosukat, halálra röhögik magukat, ehelyett mindenki némán meghajolt, amikor melléjük ért.

– Ezek előtted hajlongnak, kis vakarcs? – kérdezte.

– Dehogyan – legyintett Puki –, itt jól nevelt népek laknak. Különben ilyen szomszédság mellett nem csodálkoznak semmin, láttak errefelé olyat is, hogy a trollgyerekek talicskának használtak sérült törpököt vagy ütésektől elkábult tündéken lovagoltak...

– Elég, ne járasd feleslegesen a rusnya szádát! Arra felelj inkább, mi ez a macskakultusz!

Puki felnevetett.

– Ilyen tudatlan bugris lennél, Sejhaj? Köztudott, hogy Jelentéktelenfalva egyetlen jelentős eseménye az évente megrendezett Éhezők Macskabőr Kikészítő Viadala, ami holnap kezdődik. Egy ismert varázshasználó, Kókuszpók honosította meg errefelé, amikor néhány éve itt nyaralt. Őt azóta is meghívják, mint mestert...

– Jó, értem, de hol találjuk azt a híres Hubulugát?

– A főtéren lesz. Nyugi már, csak nincs valami bajod a mi kis kapcsolatunkkal? Ne szomoríts el, én nagyon jól érzem magam veled.

Sejhaj olyat fújtatott, mint egy kanos sárkány, és rettentő nehezen fogta vissza ütésre lendülő karját. Meglepetésére Puki hozzátapasztott keze lassan lefelé csúsztott a válláról, végig a karján, és összekulcsolódott az ő kezével. A kis goblin ezzel együtt lecsúsztott a földre, és ott álltak Jelentéktelenfalva határában, kézen fogva.

Ezt a szégyent, gondolta Sejhaj. Nem évekig, hanem évtizedekig fogják röhögve mesélni a történetemet. Beérték az első kalyibák közé. A kalandozónő agyára mintha sűrű köd ereszkedett volna, egy szót sem bírt kiejteni, alig látta a falu házait. Ellenben Puki vigyorogva áradozott.

– Milyen jól mutatnak a kikészített macskabőrök a teraszokon és a kandallók fölött! Annyira hangulatos ez a település.

Sejhaj a ráboruló ködön keresztül egyszer csak meghallott két szót. Hódolatom, nagyvazze! Egy mellettük haladó ember suttozta hajlongás közben, és a kalandozó nőben felismerés gyúlt.

– Végig hazudtál! Én barom, bevettem a futóversenyes mesédet is. Most úgy megnyúzlak, mint jelentéktelenfalvai a macskáját.

– Csak semmi hirtelen mozdulat. Nemrég eszembe jutott, milyen varázslattal tudtam tegnap összecserélni annak a dombitörpének a kezét a lábával. Vigyázz, a mágia emberekre is hat!

Sejhaj ezzel egy időben lila varázsszikrákat vett észre a levegőben, és érezte, hogy a teste ledermed, mintha megfagyott volna. Még mindig nem hitte el, hogy a vakarék tetűfészek túljárt az eszén. Már akkor földre kellett volna lapítania a moslák fejét, amikor először meglátta.

A goblin visszataszítóan vigyorgott.

– Már csak egy kérésem van. Ha valaki kérdezi, hogy jöttünk idáig, ne beszélj erről a huncut tapimágiáról, mert sose szabadulsz tőlem. Azt kell mondanod, szoros barátságban vagyunk, ezért kézen fogva sétálgatunk mindenhol, még a trollok erdejében is.

Sejhaj halkán sziszegte.

– Rendben, de ha ezután nem engedsz el, életcélom lesz, hogy megöljelek.

Puki beleegyezően kacsintott. A nő dermedtsége egy pillanat alatt elmúlt, ezután lassan baktattak Jelentéktelenfalva egyetlen utcáján, a kíváncsi, de tiszteletteljes tekintetek sűrűjében, amíg egy nagyobb kalyibához értek. A kopogtatásra erősen kopaszodó, nagyorrú ember jött elő mágusköpenyben.

– Hubuluga, kedves barátom! – tárta szét a kezét. – Úgy reménykedtem, hogy nem érsz ide alkonyatra.

A goblin mosolygott.

– Hiába. Megnyertem a fogadást, Kókuszpók – mondta, majd a kalandozó nőhöz fordult. – Meséld el, szívem, hogy értünk ide ilyen gyorsan.

Sejhaj azt hitte, szétrobban a dühtől.

– A nyakamba vettem – felelt szűkszavúan.

– Az én drágám – fűzte hozzá a goblin –, mindent megtenne értem.

A nő mosolyt erőltetett magára.

– Hát persze, de most nem zavarnék, bizonyára sok megbeszélőnivalótok van.

– Szívem – sóhajtott a goblin –, minden pillanat gyötrelmem, amit nélküled kell eltöltenem. Vegyünk érzékeny búcsút egymástól.

Kókuszpók tapintatosan bevonult a nagy kalyibába, Sejhaj fenyegetően nézett.

– Gyerünk, adj egy búcsúpuszit – mondta a goblin –, és mehetsz!

Amikor megkapta, a kalandozónő végre megtapasztalta a felszabadító érzést, amire egész nap vágyott: a karmos kéz elvált tőle. Gyorsan arrébb lépett kettőt, közben felmerült benne, hogy megpróbálja gyors mozdulattal kitekerni az aljas goblin nyakát, de félt a varázslatoktól.

– Hé, Hubuluga! – kiáltott a goblinra. – Árudd el, mi volt a fogadás!

– Kókuszpók tegnap este nem hitte el, amivel kérkedtem, hogy a jóseggű kalandozónővel kézen fogva érkezem majd a macskabőr kikészítő viadal előestéjére.

– A goblin vigyorogva tűnt el a kalyiba ajtaja mögött.

Sejhaj azon kapta magát, hogy fájnak az ujjai, annyira összeszorítja az öklét. Elindult a Száznevű város felé, és megfogadta, hogy hátralevő életében messze elkerüli a Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház környékét.

78. fejezet

Árnyam, árnyam, mondd meg nékem!

írta Vihartáncos

Marcusék az Elan által nyitott kapun egy hosszú folyosóra lépnek ki. A plafonba szerelt félgömblámpák visszataszító sárga fényt vetítenek a bordó szőnyegre, vörös narancsszínre festve a falakat.

- Mindjárt idehánnyok - közli fintorogva Aron, ahogy undorodva körülnéz.

- Hol is vagyunk pontosan? - érdeklődik Fedoran. Íját készenlétben tartja, három vesszővel az idegén.

- Hol is van Tamaris pontosan? - fordul Lúkras Elan felé.

A férfi behunyja a szemét és kissé széttárja a bal tenyerén az ujjait. A vágás felizzik.

- A folyosó legvégén.

- Menjünk! Akit meglátunk, kérdés nélkül kiiktatjuk. - Marcus lendületesen, de csendben indul meg.

- Hát ez még mindig zseniális - pillant Elan kezére Fedoran. Nem hagyta otthon sem a jókedvét, sem a humorát. Utóbbi megfeketítette az a látomás, amivel Alastor ajándékozta meg. - Van egy véren-árnyjárónk. Tüzet nem köpsz véletlenül?

- Kiprobáljam rajtad?

- Csend legyen és inkább figyeljete! - pirít rájuk Lúkras ingerülten.

Ahogy azt Marcus megjósolta, amint felgyógyult, őrijöngésbe kezdett. Ennek kárát pár szék és a konyhai berendezések némelyike látta, ugyanis a többiek parádés reflexszel hajoltak el vagy le, mikor a fiatal férfi dühében célzott röppályára állította valamelyikük felé.

Elan bejelentése, miszerint a véren keresztül átjuthatnak a lány jelenlegi tartózkodási helyére, némileg csillapította a haragját. Némileg. Azt ugyanis nem tudja kontrollálni, hogy hova fognak épp átkerülni.

"Csodás lesz, ha az épp teázgató Alastor asztalára portálkodjuk át magunkat!"

Marcus hirtelen felemelt kézzel megálljt vezényel. Bent tartja a levegőt egy ideig. A többiek észre sem veszik, hogy leutánozzák. Aztán mesterük lemondóan hunyja be a szemét.

- Tudják, hogy itt vagyunk - suttozja.

- És hol vannak?

- Előttünk! - kiált fel Fedoran. Nyílvesszőinek végei felizzanak, és hamarabb csapódnak a feljük közeledőbe, mint a haláluk gondolata.

Egy pillanatra kialszanak a fények és valahol előttük éles vijjogásba kezdenek a riasztók.

Ez a sürgető hang futásra ösztönzi a csapatot.

Egy egyenruhás épp kilép egy ajtón, mikor meglátja a vágatókat, páni félelemmel menekül vissza.

- Megvagy, te morcsákfatty! - vigyorodik el diadalittasan Lúkras.

- Ne! - Marcus figyelmeztetése későn érkezik.

Bedöntve az ajtót egy hatalmas teremben találják magukat.

A jól felfegyverzett katonák azonnal ráirányítják fegyvereik csövét a rohamozókra, még az emeletről is.

- Majdnem pontosan, mint mindig! - csattintja össze Alastor a zsebóráját. - Ejnye, hát illik rombolni és öldökölni, mikor vendégségben járunk?

- De legalább nem teázik! - morran Aron. Lúkras azonnal szemrevételezi a terepet és rögtön kiszúrja a valódi alakokat és a kivetítéseiket.

Marcus ezúttal felkészültebb.

Azonnal ellép az ajtóból és fénylő csillagokat szór maguk köré.

A többiek kérdés nélkül ugranak bele úgy, hogy a hátuk még véletlenül se érjen a falhoz.

Alastor fitymálóan lebiggyeszi az ajkait, mikor látja, hogy Elan fénybogarakat ereszt szerteszt, amikkel kiegészülve a csillámok védkupolát borítanak a kicsiny felmentőseregre.

- A megkészt és megdöntetlen felmentőseregre! - vigyorodik el Alastor.

- Al, ne légy ostoba! Fogalmad sincs, mivel játszol! - figyelmezteti Marcus.

- Hogy én játszánék? - meresztí művileg döbbenet a szemét rá a másik. Örömtelenül felkacag.

- Kettőnk közül, Marc, nem én szórakoztam a Világfa Árnyékával! - küld gonosz mosolyt valaha volt társa felé.

- Hallgass el! - sziszegi a másik férfi.

- Ó, a kis tanítványaid mit sem tudnak rólad, igaz-e? - pillant a mentor háta mögé kíváncsian.

- Fogd be a szád! - üvölt Marcus.

- Ugyan már! - Alastor széttárja a karjait. - Nézz csak rájuk! Kérdés nélkül követnének a halálnál is rosszabbal Ennyit igazán megérdemelnek!

- Marcus, mi a feneketlen hétfrancos nyavalyáról pofázik ez a nagyranőtt szarzsák? - érdeklődik Lúkras.

- Hol van a nejed Marcus? - vigyorog továbbra is adázul Alastor. Tekintetét mélyen mestertársa tekintetébe fúrja, majd az illetelen ifjúra pillant. - És legfőképp: hol a kisfiad?

Ezen mindenki ledöbben. Kérdőn tekintenek egymásra. Lúkrasba beleszorul minden káromlás és agresszió. Meredten mered az előtte feszülő mentorára.

- Túlléptél egy határt, Alastor! - Marcus hangja fenyegetővé halkul.

Mielőtt a bosszú kitöretné őt a védkörből, Fedoran felcsuklik.

- Marcus... - nyögi. - Jön!

- Mi van? - fordul hátra ingerülten a mentora. Dühödten pillant tanítványára.

Mikor meglátja a hirtelen elsápadó arcát, kifut a vér minden tagjából.

Éles énekszó hurkolódik a gerincükre, amit fegyverrohogás és férfiak sikolya kísér.

Záróakkord a hirtelen beállt, halálos csend.

Az ajtó felett pedig forgófényezni kezd a vészlámpa.

79. fejezet

Sárkányfalevél

írta Craz

Kókuszpók a Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóházban lévő titkos lakosztályában elmélyülten tanulmányozta a kékeszöld falevelet. Nem erről a világról

származott, de a benne lapuló varázserő ismerősként kacsintott rá. A setét varázsló számos világon járt már, olyan helyeken is, ahol a mágia nem képezte a mindennapi élet szerves részét, sőt furcsa, legtöbbször csak emberek lakta vidékeken, ahol egyenesen ritkaságszámba ment, igen kevesen ismerték mibenlétét. De egy dologban egyeztek, minden világban nőtt Sárkányfa.

A levél furcsán verte vissza a rávetülő fényt, egy kis részét magába nyelte. Kókuszpók óvatosan helyezte be a sarokban álló nagy varázsládába a többi közé, majd a Fantázia Enciklopédia Varázslóknak utasításai szerint megnyitott egy térkaput, és átlépve rajta elindult a szűkséges utolsó levélért.

80. fejezet

Aki másnak árnyat és írta Vihartáncos

Tamaris repül. Látja maga alatt a folyosó egy részét. Azt a részt, ahol a fegyveresek állnak és döbbsen, ereikben egyre gyorsabban zubogó adrenalinnal forgatják a fejüket.

Úgysem tehetnek semmit sem. A lány uralja az árnyakat, az övéket is.

Tamaris játszik. Kinyúl a falon és behúzza az egyik meglepett egyenruhást. Áldozata messze visszhangzó sikolylyal zuhan a mélybe. Kacagva húzza le a másikat a lábánál fogva, aki meglepetésében csendben tűnik el alatta.

Tamaris újfent énekel. Ezúttal a plafonon át vetődik az egyik, immáron rettegő férfi nyakába, hogy eltüntesse őt a padlóra vetült, saját árnyékában.

Eszevezett tüzelésbe kezdenek a megmaradtak. Lövik a plafont, rongyossá lyuggatják a szőnyeget, a pusztulás mintáját kaparják lövedékből a falakra.

Am sorra vesznek el, míg végül nem marad más, mint az, aki először megszólalt.

Reszkető kezében csörög a fegyver fémje, szeme természetellenesen kigúvad, mielőtt felakadna. Halálát saját társai okozták. Nem a lányt tömték ki ólommal.

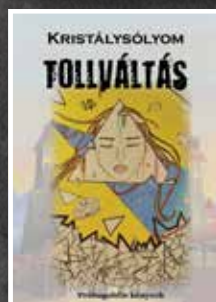
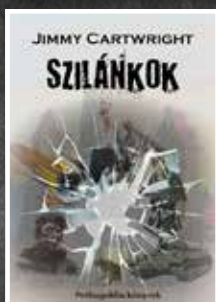
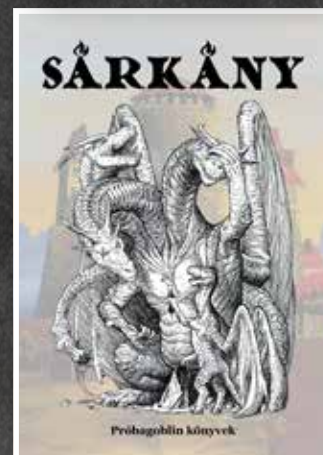
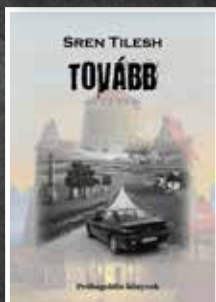
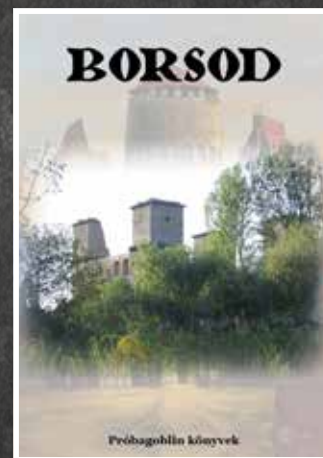
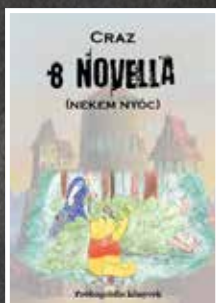
A szerencsétlen sorsú férfi véresen habzó szájjal, rángatózva, maga alá vizelve nézi a távolodó Tamaris hátát, mielőtt kilehelné a lelkét.

A kórteremből négykézláb kilépő nőből feltör a kétségbeesett zokogás, amint meglátja az éneklő lány árnyát a falon.

Az nem az ő árnya.

Az egy kegyetlen szörnyeteg képe.

A Próbagooblin Könyvek sorozatban eddig kilenc önálló kötet és két antológia jelent már meg.

A kötetek több formátumban ingyenesen letölthetőek a Próbagooblin könyvek Facebook csoportból.

kovacs gabor

Tóparton

A levegőben édes illat terjeng,
S a szél vad hullámokat vet.
Míg a víztükör dühösen morajlik,
Felületén megcsillan a fény,
S közben egy hattyú
A vízbe dugja kicsiny fejét.

A fűzek ágai a fűvet simogatják,
Míg a nádas lengedezve susog.
A közelben egy kacsza lebeg a vízen,
S egy hullám a köveken csobbanva
Elhal, átadva helyét egy újnak.

A távolban elterülő hegyek,
A vízpart koronájaként magasodnak,
Miknek szinuszos kontúrjain,
Aranyként ragyognak a napsugarak.

Erdős Sándor

Mohácsnak könnyei

Duna – ártér mocsarában
szomorúfűz bólogat,
könnyezve nézi, ahogy a
vert haderő megszalad.

Nem oly messze, ott keletre
látszik a harc mezeje.
Ott futott meg a sok magyar,
Lajos király serege.

Borza patak vize mossa
elhullajtott könnyeket,
Nem érkezett meg időben
a felmentő hős sereg.

Szapolyai késlekedett
ára lett sok vitéz vér.
Temető lett a mezőből,
csendes már a hadszíntér.

Török had tör már előre,
mint sáskák a vetésben.
Isten lelke csendben nézi,
fájdalom ül szemében.

Nemzeti létünk temetője
lett Mohácsnak mezeje.
Magyar szívnek csak a remény,
nem maradt más egyebe.

Ám a nemzet tiszta szívű
nem fog rajta a szablya.
Holtából is majd feltámad,
nagyság átka ül rajta.

edward hooper

Álom

Álmomban messze jártam,
Gyerekként cikáztam
A felhők felett,
Hol mindig süt a Nap,
Odafenn repültem,
S leszálltam egy csodás tájra,
A messzeségbe kiabálva,
Ott voltam önmagamban,
Álmomban messze jártam,
Önfeledten a fénnel cicázva,
Simogattam a Mindenséget,
Csillagok ölében ültem,
S átöleltem a fenséget,
Ó, álmomban messze jártam,
Hűvös völgyben bujkáltam,
Lábamat verte harmat,
S a föld fogadta csókomat,
Álmomban oly távol voltam,
Ringattam lágyan magamat,
Aztán felébredtem,
S kinn a világ várt,
Szívem megtelt bánattal,
Mert az álomba visszavágytam.

Tumicz Krisztina

Valaki más

Valaki más. Nem én lettem öngyilkos.
Szomorú szavakat visz a szél.
Szomorú minden vércsepp.
Nem én lettem öngyilkos. Valaki más.

Jeges szélben ballagok a sötétben
óriás és apró házak tövében
valaki más számolt le mindennel.
Ő elment. Nekem kell itt lennem.

Valaki más. Nem én lettem öngyilkos.
Szomorú szavakat visz a szél.
Szomorú minden vércsepp.
Nem én lettem öngyilkos. Valaki más.

Elismétlem minden éjjel, hajnalban,
amikor forró kávént öntök a csészembe
reggel, hogy el ne felejtsem a nap végére:
Nem én lettem öngyilkos. Valaki más.

Valaki más. Nem én lettem öngyilkos.
Szomorú szavakat visz a szél.
Szomorú minden vércsepp.
Nem én lettem öngyilkos. Valaki más.
Valaki más.
Valaki más.

Józsa Bence

Az Ígéret napja

Azt mondom,
Ami a szíveden, legyen az,
A szádon is, mert nem tudhatod
Mit hoz a jövő holnapra,
Amely lehet az ígéret napja.

Az ígéret nem más, mint az ige,
Az angyalok sírnak sokszor miatta
Ezért tartsd be, amit helyesnek érzel,
Légy résen, s mondd azt.:

Szeretem, ha a szavak összejárnak,
Szeretem, ha viszont szeret egy leány
Engem, óh Istenem, bizony engem.

Holnap is résen leszek
Hisz nem tudni mit hoz a jövő.
Talán hűvös lesz a reggel,
S a fejben tiszták lesznek
A gondolatok, Óh uram,
Tán csak egy picit leszek dacos.

Mártély, 2024 ős

jocker

Estefelé

Estefelé húzik a sötét, pocakot ereszt,
Hogyha volna gyertyám küzdenék, de így nem ereszt.
Árnyékot sem látok, biztos elmentek aludni,
Csak gong óránk üt, ő tud sötétben is mulatni...

A szuszogó csend is eltette magát holnapra,
Zaj is csak reggel ébred, holnapra virradóra.
A csillagok is látom, álmosan pislákolnak,
De teli Hold vigyáz, ennyi kell a horkolóknak.

Nem vagyok én az olyan nagy-nagy mondatok bajnoka,
De valós, sötét élményemnek igaz minden sora.
A tűz sürgetett, s már leégett, éjjelre kialszik.
De holnap velünk a szerelem, élet újra játszik.

Lesz most majd időm, elleszek a kályha melege lebegésben...
Merengek vagy alszok a vaksötét, élő tunya létezésben...
Utolért az este oly' lusták e sötét órák...
A reggellel meg elfutnak, mint üldözött hetérák...

Ah, napszámra csak nézni fénytelen, kékes eget...
Bámulni könnyeivel küzdő esti felleget...
Tudva, hogy éjjel semmi vagyok álomnyi létbe...
Tudva, hogy senki nem vagyok a nagy sötétségbe...

Vecsés, 2014. február 12. – Kustra Ferenc József

Kohász

Helycsere

Vártam eleget,
te meg nem jöttél.
Törtem a jeget,
nehogy elessél.

Vágytam a szavad.
Kértem a szádat.
Dal érted fakadt.
A szívem nálad.

Hiába vártam,
nem jött a tavasz.
Egy arcot láttam.
Nem te voltál az.

Csitul a fájás,
kopik a képed.
Mosolyog rám más.
Nem halok érted!

Mortelhun

Halvány csillag

Csillagfény voltál
Én lettem a felhő,
S kitakartam ragyogásod,
Hogy az éj sötétje,
Mely lelkemben kavargó,
Közös végzetünk legyen.

angyalka146

Advent

Oly könnyen gördülnek le
ajkainkról a hazugságok.
Elhisszük, általuk
egyszerűbbnek látjuk a világot.

De lelkünk osszerezzen
minden kimondott hamis
szóra. Áltatjuk önmagunk,
benne ragadva a Pokolba.

Az Igazságnak súlya van:
terhét nehéz cipelni.
Aki másét is felveszi,
saját pusztulását sietteti.

Megoldás? Feledés.
Álom minden egyes szóra.
Remény, emelkedés:
képesek vagyunk még a jóra.

Mortelhun Őszön hajózva

Merengék...
Engedd meg,
Hogy foghassam kezed,
Millió levél
Lávaszín tengerén,
Hol a rozsdás táj
Menedék lehet nekem,
Menedék lehet nekünk,
S menedék lehet mindenkinek
Ki érti a dalt,
S a forró tea mellé,
Alkalomadtán
Szenvedélyt kortyol
A közelgő december
Ködös óceánjából.

Seth F Henriett (FH) Züllött kóborlásaim évtizedei XVII.

Megtörtént események alapján...

Ha tudtam volna a forró nyáron,
Amit most ősszel, hidegben megtudok,
Óh, ha tudtam volna bölcsen akkor,
Hogy a levelekkel együtt én is lehullok,
Hogy könnycsepp leszek egy osztrák fűszál torz
Élén s harmatcsepp a lombokon,
Nem lettem volna a vad, dorbézoló, lázongó
Nyáron boldogsággal víg s kedves rokon.
Éltem volna egyszerűen, könnyen s komoly
Hűen, szürke napra napot téve kongón
És egykedvűen csak, hű keresztel rokon,
Szenvedélymentesen omladozón.
Lett volna lényem hangtalan, arcom fakó
De csak mint egy téli, türkiz, légies égbolt.
Óh, ha nem vert volna vörös, égő és gondos
Szívem gyorsabban, s nem rohant volna lopott
Fájdalmamnál s az Élet Órájánál jobban és néha szól,
Óh, talán végleg boldog lehettem volna, én kis szó.
Ám az ősz észrevett, szél kabátjára felkapott,
S hűvös esőcseppekkel együtt elrepített zord
És távoli, messzi, alpesi idegenbe, a távolodó
Mába engem, esőcseppes ifjú és vén tékozlót.
Az Ősz vett észre, e tébláboló nyomor.
Senki sem látta szívem hanyatlását ily' mód,
S mégis ez lett a vége hűtlen, szenvedélyes, forró,
Gyatra, vad és lázongó tobzódásaimnak. Óh.
Bölcs sem lettem érte, csak egy kis szó: óh.
Egy fűszálon leltem végzetem, mily' szívfacsaró.

Fajcsák Henrietta, Eger, 2016. (javított vált. 2024. 10. 29.)

Tumicz Krisztina Holnap véget ér

holnap véget ér a szavak hatalmas
holnap véget ér a bízzál magadban
holnap véget ér a minék lettem
holnap véget ér a beléd szerettem
holnap kinyílik az ajtó a semmibe
és bezárul ennek a pokolnak a ketrece

holnap véget ér a vágy, a rák
holnap véget ér a kamatláb, a kapzsiság
holnap véget ér a lejtős út
holnap véget ér ez a látványos pucc
véget érnek a miért nem változtál meg, a félelmek
meg az évek alatt összekevert sorrendek

mit hagyok itt, mit viszek el
mit hagyok itt, mit viszek el
mit hagyok itt, mit viszek el
amikor holnap, holnap...
holnap véget ér az eszem, iszom
és véget ér a szívverés
a szex, az ex, a bosszú
és feleslegesen sem vár tovább a busz
véget érnek az elképzelések, a külsőségek
és véget érnek az az emberek közti különbségek

edwardhooper Te vagy nekem

Te vagy nekem a múlt harmata,
A jelen lány dallama,
Te vagy nekem szemedben a jövőm,
S világom csillaghullásának zamata,
A Nap heve bőrödön, s távol térben
Az idő izzó görbülete,
Te vagy nekem a galaxisok elmerülése,
Sztároló fények tündöklése,
Virágok bölintő fejének
Édes nektárja,
Te vagy nekem a tengerek zúgása,
A szél mindent átható suttogása,
Te vagy nekem az énekek éneke,
A végtelen bujkáló dallama,
Kedvesem, te vagy nekem a minden,
S a fájdalom izzása,
Vagy nekem az élet,
Vagy nekem a halál,
Vagy nekem a simogatás,
Egy csendes zugban a dúdolás.

Neked is lehet hangoskönyved!

- ✍️ Van egy, vagy több novellád, és szeretnéd, ha több emberhez eljutna?
- 📖 Antológiát népszerűsíteniél egy novella felolvasásával?
- 📖 Netalán az elkészült regényed szeretnéd népszerűsíteni könyvtrélerrel?
- 📺 Vagy azt teljes egészében hallgathatóvá is szeretnéd tenni?

Miért jó, ha van hangoskönyved?

- Nagyobb olvasótáborra tehetsz vele szert.
- Olvasóid bárhová magukkal vihetik, olyan helyekre is, ahová a papír könyvet nem.
- A hangoskönyv örömet okoz.
- Nem foglal el fizikailag helyet, mobilról is meghallgatható.
- Hallgathatják vezetés, sporttevékenység, házimunka, de akár (psszt!) munka közben is.

Legyen neked is hangoskönyved!

- 👉 Ne habozz! Keresd fel a hangoskönyvek készítésében több évtizedes tapasztalattal rendelkező Engler Józsefet, aki szíves örömet tájékoztat a lehetőségeidről!

Lepd meg az ünnepekre családtagjaid, barátaid!

Handwritten signature or mark in the bottom right corner.